

Vol. 3 No. 2

September - December B.E. 2557 (2014)

กันยายน — ธันวาคม ๒๕๕๗

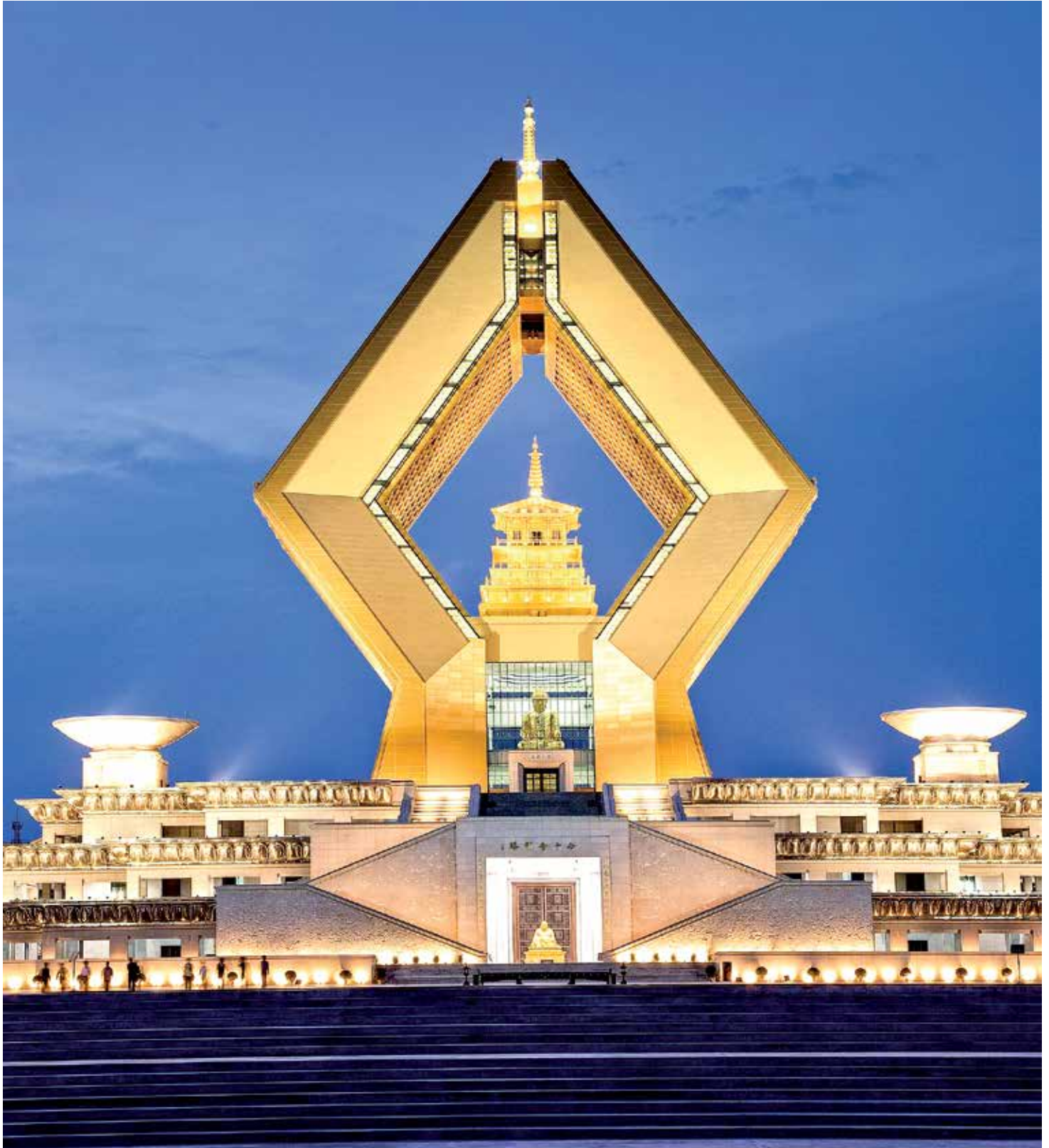
Highlight Stories

Xuanzang, a Jewel of Buddhism

พระถังซำจั๋ง “ดวงมณีของพุทธศาสนา”

The Special Significance of the World Fellowship of Buddhists Conference in Baoji, China

ความสำคัญของการประชุมใหญ่สมัชชา องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ณ นครเป่ย์จี้ ประเทศจีน

The Headquarters

616 Benchasiri Park, Between Sukhumvit Soi 22 and 24, Sukhumvit Road, Bangkok 10110 Thailand
Tel: (662) 661-1284-87 Fax: (662) 661-0555 email: sg@the-wfb.org website: http://the-wfb.org

Guidelines

1. Belong to WFB, and abide by constitution reflecting a non-profit, non-sectarian, non-political international organisation.
2. Endeavours at all times to do its best to the extent possible, while meeting every situation with equanimity. No effort is made to solicit or acquire financial benefit or undue gain.
3. Does not necessarily endorse the views expressed by published contributors and reserves the right to review edit any contribution prior to publication.
4. Reserves the right to reject any contributions which might damage to, or misunderstanding about Buddhism, also to individuals, groups, or institutions.

EDITORIAL BOARD

ADVISORS

Mr. Phan Wannamethee
Dato' Khoo Leong Hun
Dr. Ananda W. P. Guruge

EDITORIAL

Ven. Phra Dr. Anil Sakya
Veera Prateepchaikul
Smarn Sudto
Anjira Assavanonda

PUBLISHER

Mr. Phallop Thaiarry

OFFICE BEARERS

HONORARY PRESIDENT:

Ven. Hsing Yun (Chinese Taipei)
Ven. Kok Kwong (Chinese Hong Kong)

PRESIDENT:

Mr. Phan Wannamethee (Thailand)

HONORARY VICE-PRESIDENTS:

Dato' Khoo Leong Hun (Malaysia)
Ven. Ganegama Devamitta (Sri Lanka)
Dr. Kim Eui-jeong (Korea)

VICE-PRESIDENTS:

Ven. Thich Phuoc Tan (Australia)
Ven. Chuan Yin (China)
Ven. Manho Shih (Chinese Taipei)
Ven. Dorin Genpo (Germany)
Co-VP Mr. Ramdas Athawale (India)
Ven. Dr. Jinwol (South Korea)
Ven. Choijiljab Dambajav (Mongolia)
Ven. Medagama Dhammananda (Sri Lanka)

EXECUTIVE COUNCIL MEMBERS:

Mr. Phan Wannamethee (Thailand)
Mrs. Patcharin Vongsiridej (Thailand)
Dr. Yo, Hsiang-chou (Chinese Taipei)
Rev. Yoshiharu Tomatsu (Japan)
Mr. Jagath Sumathipala (Sri Lanka)
Ven. Chao Chu (U.S.A.)

CHAIRPERSONS OF THE STANDING COMMITTEE:

Finance: Mr. Pakrita Ranjan Barua (Bangladesh)

Publication, Publicity, Education, Culture and Arts: Dr. Bikiran Prasad Barua (Bangladesh)

Dhammaduta Activities: Dr. Kapukankanange Dora Malini Dias (Sri Lanka)

Humanitarian Services: Rev. Ikuko Hibino (Japan)

Unity and Solidarity: Mr. Henry Hien Dang, J.P. (Australia)

Youth: Mr. Pornchai Pinyapong (Thailand)

Socio-Economic Development: Ven. Ming Kuang (Chinese Taipei)

Women: Mrs. Hung Yi Shou (Chinese Taipei)

Buddhist Pancasila Samadana: Ven. Hye-Jeong (Choi Jong-woong) (South Korea)

Environment: Mr. Heero Hito (India)

Interfaith Dialogue: Mr. Graeme Lyall AM (Australia)

LIAISON OFFICE TO UNESCO AND THE UN:

Under the responsibility of the Office of the Secretary General of the WFB

SECRETARY GENERAL:

Honorary Secretary General: Mr. Phallop Thaiarry (Thailand)

Honorary Deputy Secretary General: Ms. Sawanee Chuensumran (Thailand),
Rev. Kim Sang, Ho (South Korea)

Honorary Assistant Secretary General: Rear Admiral Isara Yimpanich (Thailand),
Mr. Frank Carter (Australia), Col. Sudath Maducalle (Sri Lanka), Mr. Pramatha Barua (Bangladesh)

HONORARY TREASURER:

Ms. Patcharin Vongsiridej (Thailand)

Ven. Yi Cheng (China)

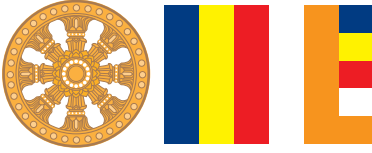
Lt. Gen. Chalom Wismol (Thailand)
Dr. Ananda W.P. Guruge (U.S.A.)

Ven. Suddhananda Mahathero (Bangladesh)
Dr. Steven S. W. Huang (Chinese Taipei)
Ven. Dr. T. Dhammaratana (France)
Ven. Lama Lobzang (India)
Rev. Shodo Kobayashi (Japan)
Dato' Tan Gin Soon (Malaysia)
Mr. Padma Jyoti (Nepal)
Mr. Arun Ngamdee (Thailand)

Mr. Phallop Thaiarry (Thailand)
Mr. Zhang Lin (China)
Mrs. Camellia Darmawan (Indonesia)
Dr. Chi, Ran-Lee (South Korea)
Mrs. Kanchana Soonsawad (Thailand)

HONORARY ASST. TREASURER:

Ms. Pensri Rongpong (Thailand)

The World Fellowship of Buddhists

ORIGINS

Founded on May 25, B.E. 2493 (1950) in Colombo, Sri Lanka, for the purposes of bringing Buddhists of the world closer together; exchanging news and views about the conditions of Buddhists in different countries; and discussing ways and means whereby Buddhists may make efforts towards the attainment of peace and happiness. There were 129 delegates from 26 countries who attended the first Conference which represented various schools of Buddhism; Mahayana and Vajrayana.

Aims and Objectives

- A.) Promote among members diligent observance and practice of the teachings of the Buddha.
- B.) Secure unity, solidarity, and fellowship among Buddhists.
- C.) Propagate and sublime doctrine of the Buddha.
- D.) Organise and carry on activities in the field of social, educational, cultural and other humanitarian services.
- E.) Work towards securing peace and harmony among people, happiness for all beings, and collaborate with other organizations working for the same ends.

Regional Centres

Membership as a Regional Centre is granted only to a Buddhist organization with reasonably good standing and whose objectives and activities are consistent with the aims and objectives of the WFB. There are at present 135 Regional Centres in 37 countries and on every continent of the world.

Activities

In addition to convening biennial General Conferences and meetings of Executive and the General Councils, the WFB conducts a variety of other international seminars and meetings of Buddhist leaders, educators and scholars periodically to exchange ideas and discuss problems related to Buddhist affairs. The WFB Headquarters in Bangkok facilitates Buddhist studies and sangha ordination for many men and women and holds meditation classes the first Sunday of each month.

The WFB maintains consultative status with UNESCO as a Category B non-governmental organization to represent a Buddhist point of view on matters related to education, culture and communication at UNESCO conferences and meetings. The WFB has also been recognized as non-governmental organisation (Category I), cooperating with the United Nations in the domain of Peace, Human Rights and Development. It participates in many activities and projects of United Nations agencies. It also undertakes various measures within its capacity in social welfare and humanitarian affairs.

Publications

The WFB Headquarters publishes materials which report on the activities of the WFB and facilitates the study and understanding of Buddhism throughout the world. A journal entitled WFB REVIEW is issued quarterly containing articles by Buddhist scholars and news about Buddhist activities the world over. The WFB Book series in English and Thai deals with a wide range of Buddhist subjects.

President's Message

Dear all respectable WFB members,

It is a great pleasure that the Buddhist Association of China (BAC) and the Government of the People's Republic of China have given their support for the 27th General Conference of the World Fellowship of Buddhists, which is to be held on October 14-19, B.E. 2557 (2014) in Baoji City, and at Famen Temple in Shaanxi Province.

Both Baoji City and Famen Temple are Buddhist historical sites. Buddhism in China originated in Shaanxi before spreading to other provinces and nearby countries around 2,000 years ago, until the religion has become part of the culture and a shining light for Chinese people.

Even though it is the first time for China to host the WFB General Conference, the country is not new to such an international Buddhist event. In the past, China had hosted the World Buddhist Conferences at least for three times.

China's supporting role for Buddhist conferences in many occasions have sent a message to the world that the Buddhist Association of China has been a strong partner with Buddhists all over the world, and that the freedom of belief and religion is always protected in China.

Buddhism, in particular, has been accepted by hundreds of millions of Chinese people, and China is recognized as a country with the largest number of Buddhist followers in the world. This is a proof that the Buddha's teachings are practical in every society. Those who follow the teachings are not only happy, but also able to solve problems in their daily lives.

Let me show you an example of the teaching on the 38 auspicious signs. This offers guidelines on how to live your life, which include how to choose friends or associate with others in order to create a happy and prosperous life, how to choose a proper residence, how to complete your tasks daily at work, as well as how to seek more knowledge and increase your skills.

The major principle of the teachings is about Karma or one's own deed. The Buddha taught that the sequence of deed and effect is natural. Good deeds produce good results, and bad deeds produce bad results. This teaching indeed is a scientific explanation, with the sequence of cause and result. It can help free the country from corruption, as when people understand the karma, they will have self-conscience and not dare to commit a sin. This

has been an astonishing Dhamma from 2,600 years ago to present.

When looking into the history, the arrival of Buddhism in China has brought significant changes to the country's arts and culture, as well as academic sector. For example, the book printing which today becomes popular worldwide was originated in China in the 9th Century, when Buddhist propagators had to make a block for printing Buddhist sutras which were distributed to Chinese Buddhists at that time. As the number of Sutra prayers had increased, hand copying of the text was unable to meet the rising demand. As a result, a printing block was created, and that was the origin of book printing which later developed into printing business and industry. China is therefore recognized as a birthplace of printing, with

สารปรธานองค์การ พ.ส.ล.

สมาชิกองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลกที่เคารพทุกท่าน

เป็นที่น่ายินดีอย่างยิ่งที่พุทธสมาคมแห่งประเทศไทย (BAC) และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน สนับสนุนการประชุมใหญ่ องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ครั้งที่ 27 วันที่ 14-19 ตุลาคม 2557 ณ นครเป่าจี (Baoji City)และที่วัดฝ่าเหมิน (Famen Temple) มณฑลส่านซี (Shaanxi Province)

นครเป่าจี และวัดฝ่าเหมิน ล้วนแต่เป็นสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา เมื่อพระพุทธศาสนามีก่อตัวขึ้นจากมณฑลนี้และแพร่ขยายไปยังมณฑลอื่นๆ รวมทั้งประเทศใกล้เคียงเมื่อ 2,000 ปีมาแล้ว จนกระทั่งพระพุทธศาสนาเป็นวัฒนธรรมและประเพณีของชาวจีน และประเทศใกล้เคียง

แม้ว่าจีนรับเป็นเจ้าภาพการประชุมใหญ่ พ.ส.ล. ครั้งนี้เป็นครั้งแรก แต่ไม่ใช่ครั้งแรกที่จีนเป็นเจ้าภาพประชุมชาวพุทธทั่วโลก เพราะในอดีตจีนเคยจัดประชุม World Buddhist Conference อย่างน้อย 3 ครั้ง.

การที่จีนสนับสนุนการประชุมชาวพุทธในหลายโอกาส เป็นการประกาศให้โลกรู้ว่า พุทธสมาคมแห่งประเทศไทย (BAC) ทำงานร่วมกับชาวพุทธทั่วโลกอย่างเข้มแข็ง และประเทศจีนให้เสรีภาพในการนับถือศาสนาอย่างเท่าเทียมกัน

โดยเฉพาะพระพุทธศาสนานั้น ประชาชนชาวจีนยอมรับนับถือหลายร้อยล้านคน จนเป็นที่ยอมรับว่าเป็นประเทศที่มีชาวพุทธมากที่สุดในโลก เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าคำสอนของพระพุทธองค์เข้าได้กับทุกสังคม เพราะผู้ปฏิบัติตามนอกจากมีความสุข ยังนำไปแก้ปัญหาต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้ด้วย

ขอยกตัวอย่างคำสอนเรื่องมงคล 38 ประการ ที่แนะแนวทางการดำเนินชีวิต ตั้งแต่วิธีการเลือกคบหรือสมาคมกับคนอื่น เพื่อให้ชีวิตมีความสุขความเจริญ การเลือกที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม การทำงานตามหน้าที่แต่ละวันให้สำเร็จลุล่วง แม้กระทั่งการหาความรู้ เพิ่มทักษะก็มีคำสอนคำแนะนำไว้

Buddhism playing a leading role in instigating the new invention.

What the world has owed to China is also the works of Chinese Thera monks, such as Xian Zhang, Xuanzang, and Fa Xian whose travel diaries have become a source of useful information for today's historians. One of the examples is the "Records on the Western Regions of the Great Tang Empire" written by Xuanzang in 646 AD.

This issue of WFB Review features many articles that address the evolution of the world's Buddhism. Hence we bring to your attention the "Long March of Buddhism" story written by Olcott Gunasekara along with the "Time Line of Buddhist History".

Furthermore, as this year is the 150th Birth Anniversaries of the two important figures who played key roles in reviving Buddhism in India, namely Anagarika Dharmapala and Karmayogi Kripasaran Mahasthavir, this WFB issue also published the tribute articles for both of them. Anagarika Dharmapala is honored as a Buddhist hero in present days. Despite many challenges and difficulties that came his way, he never gave up his contributions to Buddhism. Without him, we could not have claimed our rights, proudly as Buddhists, over such a great historically religious site as Bodh Gaya.

As for Karmayogi Kripasaran Mahasthavir, though he is not as famous as Dharmapala, both of them had been working side by side for the revival of Indian Buddhism.

His loyalty and devotion to Buddhism deserves to be upheld as a good model for other Buddhist followers.

Another Buddhist jewel who has just passed away on August 6 B.E. 2557 (2014) is Dr. Ananda W.P. Guruge, a

Sri Lankan Buddhist scholar who has been internationally recognized, and also advisor to the Editorial Board of this journal.

His passing away is a great loss to Buddhist followers and the World Fellowship of Buddhists. Dr. Guruge had devoted his entire life to the propagation of Buddha's teachings until he was widely recognized the world over.

Meanwhile, I also would like to extend my sincere thanks to the BAC for their contribution of stories to this WFB issue, particularly the article of Mr. Zhao Puchu and the one involving history of Famen Temple, which is a venue for the 27th General Conference of the WFB.

The theme of this conference is "Buddhism and Public-Benefit Charity" which is explained on the editorial page. But I would like to add on here for your better understanding that we choose to debate on this topic in order to send our message to the world that Buddhism is caring for society at all levels, regardless of religion and race. The teachings about compassion, love, self-sacrifice and peace had been long addressed by Lord Buddha and the Bodhisattvas since their existences in this world, and have been practiced by Buddhist followers from past to present.

Last but not least, in the name of WFB President, I would like to take this opportunity to extend my wish to you all. May the Triple Gem bless you with peace throughout your life.

Phan Wannamethee
President of the World Fellowship of Buddhists
October 14 B.E. 2557 (2014)

คำสอนที่เป็นหลัก คือสอนเรื่องกรรม หรือการกระทำ ที่สอนว่า ทำอย่างไรต้องได้รับผลอย่างนั้น หรือทำดีได้ ทำชั่วได้ชั่ว

คำสอนนี้เป็นคำสอนที่เป็นวิทยาศาสตร์ เป็นเหตุเป็นผล และช่วยให้ประเทศนั้นๆ ปลอดภัยจากการทุจริตคอร์รัปชันได้ เพราะประชาชนที่เข้าใจเรื่องกรรม จะมีhiri โอตปปะ (ความละอาย และกลัวบาป) จึงไม่กล้าทำผิด เป็นคำสอนที่อัครธรรมนับแต่อดีต 2,600 ปีมาแล้ว ถึงปัจจุบัน

อนึ่งเมื่อดูประวัติศาสตร์ การที่พระพุทธศาสนาเข้าสู่ประเทศจีน ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางศิลปะและวัฒนธรรม และด้านวิชาการ เช่นการพิมพ์หนังสือ ที่ทั่วโลกรู้จักเป็นอย่างดีในยุคปัจจุบัน ก็เกิดที่เมืองจีน โดยมีศาสนาพุทธเป็นตัวนำ คือใน ศตวรรษที่ 9 เมื่อผู้เผยแผ่พระธรรมคำสอนพุทธศาสนาต้องทำบล็อกพิมพ์พระสูตร แจกจ่ายให้แก่ชาวจีน ที่นิยมนำไปสวดเพิ่มจำนวนมากขึ้น เพราะจะให้การเขียนและคัดลอกกันต่อๆ ด้วยมือทำไมทัน จึงทำบล็อกพิมพ์ นี่คือการพิมพ์ และการพัฒนาเป็นธุรกิจ-อุตสาหกรรมการพิมพ์ การสื่อสารถึงปัจจุบัน จีนจึงได้ชื่อว่าเป็นต้นกำเนิดการพิมพ์การสื่อสาร โดยมีพระพุทธศาสนาเป็นตัวชี้นำ

ส่วนที่ทั่วโลกต้องเป็นหนี้บุญคุณประเทศจีน คือผลงานพระเถระชาวจีนหลายรูปเช่น เขียนจั้ง พระถังซำจั๋ง และ ฟา เขียน (Fa Xian) ซึ่งบันทึกการเดินทางของท่านช่วยนักประวัติศาสตร์ให้หาข้อมูลอ้างอิงได้ เช่นจดหมายเหตุการเดินทางสู่ดินแดนตะวันตกของมหาราชวงศ์ถัง (Records on the Western Regions of the Great Tang Empire) ที่พระถังซำจั๋ง เป็นผู้เขียนขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 646 เป็นต้น

สำหรับเรื่องต่างๆ ที่ตีพิมพ์ในฉบับนี้ เน้นให้เห็นวิวัฒนาการพระพุทธศาสนาในโลก จึงได้นำเรื่อง The Long March of Buddhism โดย Olcott Gunasekara และ Time Line of Buddhist History มานำเสนอไว้ด้วย

สืบเนื่องมาจากปีนี้เป็นปีที่ครบรอบ 150 ปี ของบุคคลสำคัญที่ช่วยฟื้นฟูพระพุทธศาสนาในประเทศอินเดียถึง 2 ท่าน ได้แก่ อนาคาริก รัมมปาละ และท่านกัมมะโยคี กริปาสารัน มหาสทวิระ (Karmayogi Kripasaran Mahasthavir) วารสารฉบับนี้ได้เชิญยกย่องท่านทั้งสอง โดยเฉพาะอนาคาริก รัมมปาละ เรายกย่องว่าเป็นวีรบุรุษชาวพุทธในยุคปัจจุบัน ทั้งนี้จากการศึกษาผลงานของท่าน พบว่าท่านทำเพื่อพระพุทธ

ศาสนาโดยไม่ท้อถอย แม้จะมีปัญหาและอุปสรรคมากมาย ก็ตาม หากไม่มีท่าน เราคงไม่มีพุทธคยาให้ภาคภูมิใจ

ส่วนท่าน กริปาสารัน มหาสทวิระ แม้จะไม่มีชื่อเสียงเท่าไรกับท่านอนาคาริก แต่เป็นผู้ที่ทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่กับท่านอนาคาริก เป็นผู้บุกเบิกการฟื้นฟูพระพุทธศาสนาในอินเดียที่นายกรัฐมนตรี

การทำงานเพื่อพระพุทธศาสนาด้วยความจงรักภักดีของท่านที่กล่าวนามมา ควรเป็นแบบอย่างชาวพุทธทั่วไปด้วย

ชาวพุทธอีกท่านหนึ่งที่เพิ่งจากไปเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ. 2557 คือท่านอนันตะ ครูเก (Dr. Ananda W.P. Guruge) นักปราชญ์ชาวพุทธ ชาวศรีลังกา ซึ่งดำรงตำแหน่งกรรมการในกองบรรณาธิการ WFB Review นี้ด้วย

การจากไปของท่าน เป็นความสูญเสียของชาวพุทธ และองค์การ พ.ส.ล. เพราะตลอดชีวิตได้ทุ่มเทเพื่อประกาศพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จนเป็นที่ยอมรับทั่วโลก

ในขณะเดียวกันต้องขอขอบคุณทีมงานของ BAC ที่ส่งเรื่องประวัติสมาคมชาวพุทธจีน (BAC) ปาฐกถาท่าน Zhao Puchu และประวัติวัดฝางเหมิน ซึ่งเป็นที่ประชุม พ.ส.ล.ครั้งที่ 27 มาเผยแพร่ในฉบับนี้

ในการประชุมครั้งที่ 27 เราตั้ง Theme ของการประชุมว่า Buddhism and Public-Benefit Charity ซึ่งมีคำอธิบายในบทบรรณาธิการ แต่จะขอกล่าวเพิ่มเติมว่า การที่พวกเราชาวพุทธอภิปรายในหัวข้อนี้ ก็เพื่อจะเน้นย้ำให้ชาวโลกตระหนักรู้ว่า พระพุทธศาสนานั้นใส่ใจสังคมทุกระดับ โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติและศาสนา เพราะคำสอน ว่าด้วยเมตตา ความรัก เสียสละและสันติ นั้น เป็นคำสอนที่พระโพธิสัตว์ และมหาศากยมุณีได้เทศนาสั่งสอนชาวโลกตั้งแต่อดีตขึ้นในโลกและพุทธสาวกถือปฏิบัติตามตราប់เท่าถึงปัจจุบัน

สุดท้ายนี้ ผมในฐานะประธานองค์การ พ.ส.ล. ขออัญคุณพระรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ขอให้ทุกท่านมีสันติสุข

ด้วยความปรารถนาดี

แผน วรรณเมธี ประธานองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก
14 ตุลาคม พ.ศ. 2557

EDITORIAL

BUDDHISM AND PUBLIC BENEFIT CHARITY

Ven. Phra Shakyavongsvissuddhi (Anil Sakya)

What is the purpose of charity? As the saying goes ‘charity begins at home’, charity is believed to be a form of blessing you receive when you help the needy. Charity also gives you an inner satisfaction. However, charity does not mean only giving things away, it can etymologically also mean affection, love or dear. Charity has a universal aspect of caring for others, the foundation of compassion which is directly aiming at public benefit.

Charity (dāna, cognate with ‘donate’) is a key Buddhist virtue which is both a source of great merit and also instrumental in overcoming selfishness and attachment. Charity is a key concept found in all schools of Buddhism. Charity in English narrowly means ‘benevolence for the poor’ whereas in Buddhism charity means everything. Charity is a supreme virtue accomplished by Bodhisattva, a key practice of providing support to monastics and the Buddhist establishment, and a means of generating religious merit. In other words it is both means and ends at the same time.

Importantly, a true charity in Buddhism should mean ‘giving freely without expecting anything in return,’ a true spirit of public benefit. An act of giving with a hidden agenda would not be considered a good charity.

Charity is central to Buddhist practice from the very beginning. Essentially, charity is the antidote to the mental defilements i.e. greed, aversion, and delusion. Through material charity one reduces the greed. Through charity of forgiving one reduces the aversion and through charity of wisdom one eradicates delusion. Therefore, Buddhists deepened the early Buddhist justification of charity as a sure way to gain heaven by making heaven just a stop along the way to nirvana, the state of no greed, aversion and delusion.

The Pali canon identifies three bases of merit (Pali: puññakiriya-vatthu). In the discourse of “Meritorious actions,” the Buddha identifies three bases: Charity (dāna), Conduct (sīla), and Cultivation (bhāvanā). Similarly, in the discourse of “Chanting together,” Ven. Sariputta identifies the same triad: Charity (dāna), Morality (sīla), Mental development (bhāvanā). In the Khuddaka

Nikaya’s Itivuttaka, the three bases are defined as: giving (dānassa), self-mastery (damassa) and refraining (saññamassā). Later in this same sutta, the triad is restated as: charity (dāna), a life of mental calm (samācariya) and a mind of good-will (metta-citta).

The spirit of public benefit is clearly manifested by the Buddha not too long after his awakening. According to the life of the Buddha, Buddha spent his first rainy season at Sarnath Deer Park where he taught the Dharma until the number of disciples reached to 60, who were later sent in different directions to disseminate the Dharma. This is the first occurrence of Buddhist mission in the history of Buddhism. However, the mission here is truly for public benefit, not to deliver message from the God or the Buddha but to understand the Truth and to eliminate suffering and Buddha himself took different route to teach as well. In Mahavagga, Vinaya Pitaka, it states:

“Wander about on wanderings, monks. For the good of many folk, for the happiness of many folk, out of compassion for the world, for the good and the happiness of gods and men, don’t two of you go by the sameroad. Teach the Truth, monks, which is lovely at the beginning, lovely in the middle, lovely at the end, in the letter and in the spirit.” (Mv, 32)

The above quote truly manifests the Buddhist spirit of public benefit. For the good of many, and for the happiness of many became the essential task of all Buddhists. It is, furthermore, crystallized by the phrase ‘out of compassion for the world.’ Every public benefit charity in the world should contain ‘out of compassion for the world’ as their objectives. Objectives like ‘for the good of many,’ ‘for the happiness of many’ are goals for the action. But in order to achieve these goals the true act should be accom-

บทนำ

พุทธศาสนากับการให้ทานเพื่อสาธารณประโยชน์

พระศากยวงศ์วิสุทธิ์ (อนิลมาน ธมฺมสากิโย)

การให้ทานนั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อสิ่งใด ดังที่มีคำกล่าวว่า “การให้ทานเริ่มที่บ้าน” การให้ทานนั้นเชื่อกันว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของความสุขที่เราได้รับเมื่อเราช่วยเหลือผู้ที่ยากไร้ ทานนั้นทำให้เรากเกิดความพึงพอใจขึ้นภายในจิตใจ ทานไม่ได้หมายถึงเพียงแค่การให้สิ่งของ แต่โดยรากศัพท์แล้ว ทานยังหมายถึงความเมตตา ความรัก หรือผู้เป็นที่รัก การให้ทานนั้นมีลักษณะที่เป็นสากลคือการดูแลใส่ใจผู้อื่น ซึ่งเป็นพื้นฐานของความกรุณาที่มุ่งให้เกิดสาธารณประโยชน์

ทาน (หรือการบริจาค) เป็นคุณธรรมในพุทธศาสนาซึ่งเป็นบ่อเกิดแห่งบุญ และยังเป็นเครื่องมือในการเอาชนะความเห็นแก่ตัวและการยึดติด ทานเป็นหลักการสำคัญของพุทธศาสนาทุกนิกาย การให้ทานในภาษาอังกฤษหมายถึงความเมตตากรุณาต่อคนยากจน ซึ่งมีความหมายที่แคบกว่าในทางพุทธศาสนาที่หมายรวมถึงทุกสิ่ง การให้ทานเป็นคุณธรรมขั้นสูงที่พระโพธิสัตว์ทรงบรรลุ เป็นแนวทางหลักในการส่งเสริมสนับสนุนกิจของสงฆ์และรากฐานของพุทธศาสนา และเป็นวิถีทางในการสร้างบุญทางศาสนา กล่าวอีกนัยหนึ่ง ทานเป็นทั้งวิธีการและเป้าหมายในขณะเดียวกัน

สิ่งสำคัญคือ ทานที่จริงแท้ในพุทธศาสนานั้น ควรหมายถึงการให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ด้วยจิตวิญญาณที่จริงแท้เพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม การให้โดยมีจุดมุ่งหมายแอบแฝงนั้นไม่ถือว่าเป็นทานอันประเสริฐ

การให้ทานเป็นหัวใจในการปฏิบัติทางพุทธศาสนาตั้งแต่เริ่มแรกที่สำคัญ “ทาน” เป็นยาถอนพิษของสิ่งที่ทำให้ใจมัวหมอง ได้แก่ ความโลภ ความเกลียด ความหลง เป็นต้น ผู้ใดบริจาควัตถุทาน ผู้นั้นย่อมลดละซึ่งความโลภ ผู้ใดให้อภัยทาน ผู้นั้นย่อมลดละซึ่งความเกลียด และผู้ที่ให้ปัญญาทาน ย่อมขจัดซึ่งความหลงออกจากจิตใจ ชาวพุทธในยุคต้นๆ ให้คุณค่ากับ “ทาน” ว่าเป็นหนทางไปสู่สวรรค์ แต่ต่อมาที่มีการให้ความหมายที่ลึกซึ้งขึ้น ว่าสวรรค์นั้นเป็นเพียงที่พักระหว่างทางที่จะไปสู่นิพพาน หรือสภาวะที่ปราศจากซึ่งความโลภ ความเกลียด และความหลง

พระไตรปิฎกภาษาบาลีกล่าวถึงองค์ประกอบพื้นฐาน 3 ประการของบุญ (บุญกิริยาวัตถุ) ในเรื่องการกระทำอันดีงาม สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงชี้ให้เห็นถึงองค์ประกอบพื้นฐาน 3 ประการ นั่นคือการบริจาค(ทาน) ทางปฏิบัติ(ศีล) และการฝึกตนและพัฒนาตนเอง (ภาวนา) เช่นเดียวกับเรื่องของกรรมสวดมนต์โดยพร้อมเพรียงกัน พระสารีบุตรก็ได้กล่าวถึงองค์ประกอบทั้ง 3 ประการ ได้แก่ การบริจาค

(ทาน) คุณธรรม (ศีล) และการพัฒนาทางจิตใจ (ภาวนา) ในอติวุตตกแห่งขุททกนิกาย กล่าวถึง 3 องค์ประกอบพื้นฐาน อันได้แก่ การให้การควบคุมตนเอง และการละเว้น ต่อมาในพระสูตรเดียวกัน ก็มีการนิยามถึงสามองค์ประกอบนี้ใหม่ ได้แก่ การบริจาค (ทาน) การประพฤติชอบ (สัมมาจริยา) และเมตตาจิต (ความตั้งใจชอบ)

เรื่องของจิตวิญญาณที่มุ่งสร้างประโยชน์เพื่อส่วนรวมนี้ พระพุทธองค์ทรงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนหลังจากทรงตรัสรู้เพียงไม่นาน พระพุทธองค์ทรงจำพรรษาในฤดูฝนเป็นครั้งแรกที่สวนท้าวสารนาถ โดยพระองค์ได้สอนธรรมะจนกระทั่งมีจำนวนพุทธสาวกเพิ่มขึ้นถึง 60 รูป พระสาวกเหล่านี้ถูกส่งไปทั่วทุกสารทิศเพื่อเผยแผ่พุทธศาสนาในเวลาต่อมา ถือเป็นภารกิจแรกในประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา อย่างไรก็ตาม ภารกิจนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อประโยชน์ส่วนรวมโดยแท้ มิใช่เป็นเพียงการส่งสารจากพระเจ้าหรือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หากแต่เพื่อให้เข้าใจสัจธรรม และเพื่อขจัดความทุกข์ โดยที่พระพุทธองค์เองก็ทรงออกเผยแผ่ศาสนาในเส้นทางหนึ่งด้วยเช่นกัน ดังปรากฏในพระวินัยปิฎก มหาวรรค ความว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ขอพวกเธอจงจาริกเรื่อยไป เพื่อประโยชน์แก่สาธุชน เพื่อความสุขแก่สาธุชน ด้วยความเมตตากรุณาต่อโลก เพื่อประโยชน์และความสุขแก่พระเจ้าและมนุษย์ เธอทั้งสองจงอย่าไปในเส้นทางเดียวกัน ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงสอนสังฆธรรม ซึ่งเป็นที่เบิกบานใจในตอนต้น เป็นที่เบิกบานใจในตอนกลาง และเป็นที่เบิกบานใจในตอนสุดท้าย ทั้งในเนื้อหาและจิตวิญญาณ” (Mv.1.32)

พระพุทธวาทะที่ยกมาแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงจิตวิญญาณที่คิดถึงแต่ประโยชน์ส่วนรวมของพระพุทธองค์ การทำเพื่อประโยชน์และความสุขของส่วนรวมจึงกลายเป็นภารกิจสำคัญของพุทธศาสนิกชนทุกคน ยิ่งไปกว่านั้น ยังเป็นภารกิจที่บริสุทธิ์ผ่องแผ้วด้วยถ้อยคำที่ว่า “ด้วยความเมตตากรุณาต่อโลก” การให้ทานเพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวมนั้นควรมี “ความเมตตากรุณาต่อโลก” เป็นวัตถุประสงค์หนึ่ง วัตถุประสงค์อย่างเช่น “เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม” หรือ “เพื่อความสุขของส่วนรวม” นั้น เป็นเป้าหมายในการกระทำ แต่เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายนั้น ภารกิจที่กระทำควรมีรากฐานมาจาก “ความเมตตากรุณาต่อโลก” ด้วยความคิดในทางพุทธศาสนาที่มีต่อโลกนั้น ต่างไปจากความคิดความเข้าใจโดยทั่วไป ในภาษาบาลี คำว่า “โลกา” หรือ โลก มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับแนวคิดในพระพุทธศาสนาเรื่องความไม่เที่ยง ดังนั้นคำว่า “ด้วยความเมตตากรุณาต่อโลก” จึงหมายถึง

plished and founded by ‘out of compassion for the world.’ The Buddhist notion of the world is different from general understanding. In Pali language, loka or the world is closely related to the specific Buddhist notion of impermanence. Therefore, out of compassion for the world also means helping others with sympathy thoroughly understanding their needs. In this way, it narrows a gap between a giver and a receiver. Obviously, in general a giver is always higher than a receiver but in a Buddhist notion one should not give with the feeling of dominance but giving with compassion i.e. understanding the suffering which a receiver is going through. Therefore, the heart of Buddhist practice is to speak, act or think out of compassion for the world i.e. for the public benefit.

In Buddhist discourse, we see so frequently of charity, conduct and cultivation. When we look at them as segmented and isolated qualities and practices, they offer little meaning and are of limited value in fashioning our daily lives. They appear to be more meaningful when we see these as a part of a process.

To understand this point better, this triad of charity (dāna), conduct (sīla) and cultivation (bhāvana) is how we develop to be a skillful man in a society. The heart of charity is the public benefit which means a society. Through charity one establishes his relationships in a society with love, care and friendship by refining his conduct in the society. Through moral practices one develops altruism and self-understanding in relation with the society he is a member of. However, the balance between charity, conduct or one’s behavior is cultivated through wisdom or mental cultivation. Therefore, charity could mean giving up and letting go of many things ranging from material things to more abstract things like ideas and concepts.

When the mind is relaxed with the letting go of its possessiveness, its behavior will change substantially. At this point backed by good conduct his mind enters into a peaceful state of mind which harbors no conflicting thoughts with the negative thoughts as he has understood the true nature of the relationship. To cultivate that state of mind is mental cultivation.

We can apply this Buddhist notion of 3Cs – Charity, Conduct, and Cultivation (Dāna, Sīla Bhāvana) to all situations in daily life when our mind interacts with the external world.

Buddhism views charity as an act to reduce personal greed which is an unwholesome mental state which hinders spiritual progress. A person who is on his way to spiritual growth must try to reduce his own selfishness and his strong desire for acquiring more and more. He should reduce his strong attachment to possessions which, if he

is not mindful, can enslave him to greed. What he owns or has should instead be used for the benefit and happiness of others: his loved ones as well as those who need his help.

When giving, a person should not perform charity as an act of his body alone, but with his heart and mind as well. There must be joy in every act of giving. A distinction can be made between giving as a normal act of generosity. In the normal act of generosity a person gives out of compassion and kindness when he realizes that someone else is in need of help, and he is in the position to offer the help. When a person performs charity, he gives as a means of cultivating charity as a virtue and of reducing his own selfishness and craving. He exercises wisdom when he recalls that charity is a very important quality to be practised by every Buddhist, and is the first perfection (pāramitā) practised by the Buddha in many of His previous births in search for Enlightenment. A person performs charity in appreciation of the great qualities and virtues of the Triple Gem.

But the greatest testimony to the Buddha’s great compassion is His priceless gift to humanity, the Dharma which can liberate all beings from suffering. To the Buddhist, the highest gift of all is the gift of Dharma. This gift has great powers to change a life. When a person receives Dharma with a pure mind and practices the Truth with earnestness, he cannot fail to change. He will experience greater happiness, peace and joy in his heart and mind. If he was once cruel, he becomes compassionate. If he was once revengeful, he becomes forgiving. Through Dharma, the hateful becomes more compassionate, the greedy more generous, and the restless more serene. When a person has tasted Dharma, not only will he experience happiness here and now, but also happiness in the lives hereafter as he journeys to Nirvana.

The 27th General Conference of the World Fellowship of Buddhists in the People’s Republic of China has applied the theme of conference as ‘Buddhism and Public Benefit Charity.’ This truly reflects upon the modern world where the notion of selfish and egocentricity is becoming a world culture. Through modern mobile devices we tend to live in a personal virtual world rather than the world of true relationship and the reality. We fail to be a more robotic than a human. Therefore, through realization of public benefit charity one should understand that we are not the only one who lives in this earth. This earth is a common place for all sentient beings and we have to live harmoniously for the betterment, peace and prosperity for the whole world. This is the true Buddhism. ■

“...ในขณะที่ให้ทาน เราไม่ควรปฏิบัติด้วยกายภายนอก แต่ควรจะทำด้วยหัวใจและจิตวิญญาณด้วย เราต้องรู้สึกปีติยินดีในการให้ทุกๆ ครั้ง ซึ่งจะแตกต่างจากการให้ด้วยความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่โดยทั่วไป ในกรณีเช่นนั้นผู้ให้จะได้รับความกรุณาปราณี เมื่อเห็นว่ามีใครสักคนกำลังต้องการความช่วยเหลือ และเขาอยู่ในสถานะที่จะเป็นผู้ช่วยเหลือ แต่การให้ทานเป็นการให้เพื่อบ่มเพาะคุณธรรมความดีงาม เพื่อลดความเห็นแก่ตัวและความอยากทั้งปวง และเมื่อระลึกได้ว่า “ทาน” เป็นคุณธรรมสำคัญที่พุทธศาสนิกชนทุกคนต้องปฏิบัติ ผู้ให้ทานก็จะเกิดปัญญา...”

การช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเห็นอกเห็นใจ และเข้าใจในความต้องการของเขา เช่นนี้แล้วก็จะเป็นการลดช่องว่างระหว่างผู้ให้และผู้รับ เราจะเห็นว่าโดยทั่วไปผู้ให้จะมีสถานะสูงกว่าผู้รับ แต่ในทางพุทธศาสนานั้น เราไม่ควรให้ด้วยความรู้สึกว่ามีอำนาจเหนือกว่า แต่ควรให้ด้วยความเมตตากรุณา กล่าวคือ เข้าใจในความทุกข์ที่ผู้รับกำลังเผชิญอยู่ ดังนั้นหัวใจของการปฏิบัติในพุทธศาสนา ก็คือการกระทำหรือคิดด้วยความเมตตากรุณาต่อโลก ซึ่งนั่นก็คือเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม

เมื่อพูดถึงพุทธศาสนา เรามักจะมองในเรื่องของทาน ศีล และภาวนาอยู่บ่อยๆ เมื่อเรามองทั้งสามองค์ประกอบนี้และปฏิบัติแบบแยกส่วน ก็จะดูเหมือนไม่ค่อยมีความหมายและมีคุณค่าจำกัดในชีวิตประจำวันของเรา แต่ถ้าเรามองว่าทั้งสามอย่างนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิธีการ ก็จะมีมีความหมายและความสำคัญมากขึ้น

เพื่อให้เข้าใจในประเด็นนี้ชัดเจนขึ้น อาจพูดได้ว่าทั้งสามองค์ประกอบคือการให้ (ทาน) การปฏิบัติ (ศีล) และการฝึกตน (ภาวนา) ก็คือวิถีทางที่เราจะพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีทักษะในสังคม หัวใจของทานก็คือประโยชน์ของส่วนรวมซึ่งหมายถึงสังคม ผู้ที่บริจาคทานนั้นได้สร้างความสัมพันธ์ในสังคมด้วยความรัก ความเอาใจใส่ และมีมิตรภาพ โดยการขัดเกลาความประพฤติของตนในสังคม การฝึกฝนคุณธรรมเช่นนี้ทำให้เราปราศจากความเห็นแก่ตัว และเข้าใจในตนเองโดยสัมพันธ์กับสังคมที่เราอยู่ อย่างไรก็ตามการให้ทานและการปฏิบัตินั้นจะสมดุลได้ด้วยการบ่มเพาะทางปัญญาหรือจิตใจ ดังนั้นทานจึงหมายความว่าความถึงการยกเลิกและปล่อยวางในหลายๆ สิ่งตั้งแต่วัตถุสิ่งของไปจนถึงสิ่งที่เปี่ยมนามธรรมมากกว่า เช่นความคิดหรือหลักการต่างๆ

เมื่อจิตผ่อนคลายด้วยการปล่อยวางจากความรู้สึกครอบครองเป็นเจ้าของ ความประพฤติก็จะเปลี่ยนตามไปด้วย เมื่อถึงจุดนี้ การประพฤติดีจะทำให้จิตเข้าสู่สภาวะสงบ ไม่บ่มเพาะความคิดที่ขัดแย้งหรือความคิดที่เป็นลบ เปรียบเช่นที่เราเข้าใจธรรมชาติที่แท้จริงของความสัมพันธ์ การบ่มเพาะสภาวะเช่นนี้ของจิตใจก็คือการพัฒนาจิตใจนั่นเอง

เราสามารถนำแนวคิดในเรื่องทาน ศีล และภาวนานี้ ไปใช้ได้กับทุกสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน เมื่อใจของเรามีปฏิสัมพันธ์กับโลกภายนอก

พุทธศาสนามองว่าการให้ทานเป็นการปฏิบัติเพื่อลดความโลภ อันเป็นสภาวะจิตที่อ่อนแอเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาของจิตวิญญาณ ผู้ที่กำลังมุ่งสู่ความเติบโตทางจิตวิญญาณต้องลดความเห็นแก่ตัวและความต้องการอันไม่มีที่สิ้นสุด ลดการติดยึดกับสิ่งที่ครอบครองเป็นเจ้าของ ซึ่งหากไม่มีสติรู้เท่าทันก็จะทำให้เราตกเป็นทาสของความโลภ สิ่งที่เราเป็นเจ้าของหรือมีอยู่ในครอบครองนั้นควรจะถูกใช้เพื่อประโยชน์และความสุขของผู้อื่น คือผู้ที่เรารักหรือผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากเรา

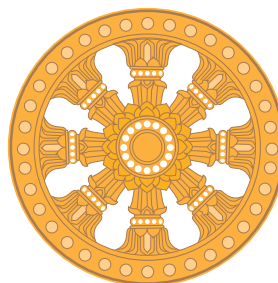
ในขณะที่ให้ทาน เราไม่ควรปฏิบัติด้วยกายภายนอก แต่ควรจะทำด้วยหัวใจและจิตวิญญาณด้วย เราต้องรู้สึกปีติยินดีในการให้ทุกๆ ครั้ง ซึ่งจะแตกต่างจากการให้ด้วยความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่โดยทั่วไป ในกรณีเช่นนั้นผู้ให้จะได้รับความกรุณาปราณี เมื่อเห็นว่ามีใครสักคนกำลังต้องการความช่วยเหลือ และเขาอยู่ในสถานะที่จะเป็นผู้ช่วยเหลือ แต่การให้ทานเป็นการให้เพื่อบ่มเพาะคุณธรรมความดีงาม เพื่อลดความเห็นแก่ตัวและความอยากทั้งปวง และเมื่อระลึกได้ว่า “ทาน” เป็นคุณธรรมสำคัญที่พุทธศาสนิกชนทุกคนต้องปฏิบัติ ผู้ให้ทานก็จะเกิดปัญญา ถือเป็นความเต็มบริบูรณ์ด้วยปัญญา (ปารมิตา) ที่พระพุทธองค์ทรงปฏิบัติเป็นอย่างแรก ในหลายอดีตชาติที่ทรงแสวงหาหนทางตรัสรู้ ผู้ให้ทานจึงพึงให้ด้วยความชื่นชมยินดีในคุณลักษณะอันยิ่งใหญ่และความบริสุทธิ์ของพระรัตนตรัย

อย่างไรก็ดี สิ่งที่ยืนยันได้ดีที่สุดถึงความกรุณาอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธองค์ ก็คือของขวัญอันไม่สามารถประเมินค่าได้ ที่พระองค์ทรงมอบให้แก่มนุษยชาติ นั่นคือธรรมะซึ่งปลดปล่อยทุกข์สรรพชีวิตจากความทุกข์ สำหรับพุทธศาสนิกชนแล้ว ธรรมะคือของขวัญที่ล้ำค่าที่สุดเหนือสิ่งอื่นใด เป็นของขวัญที่มีพลังอันยิ่งใหญ่ที่จะเปลี่ยนชีวิตได้ เมื่อผู้ใดได้รับธรรมะด้วยใจบริสุทธิ์และปฏิบัติตามสังฆธรรมที่ได้เรียนรู้กันอย่างเอาจริงเอาจัง ผู้นั้นย่อมได้พบความเปลี่ยนแปลง ได้พบความสุข ความสงบ และความเบิกบานที่ยิ่งใหญ่ในจิตใจ หากครั้งหนึ่งเขาเคยเป็นคนโหดร้าย เขาก็จะกลายเป็นคนที่มีความกรุณา หากครั้งหนึ่งเขาเคยพยาบาทเคียดแค้น เขาก็จะรู้จักให้อภัย ธรรมะทำให้คนที่มีแต่ความเกลียดชังมีความเมตตากรุณามากขึ้น ทำให้คนโลภกลายเป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และคนที่ไม่เคยอยู่นิ่งก็สงบใจได้มากขึ้น เมื่อผู้ใดได้สัมผัสกับธรรมะ ผู้นั้นไม่เพียงแต่จะประสบความสุข ณ ที่นั้น ในขณะนั้น หากยังจะได้พบความสุขในชีวิตช่วงที่เหลือ เมื่อมุ่งหน้าสู่นิพพาน

การประชุมใหญ่สามัญครั้งที่ 27 ขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ณ สาธารณรัฐประชาชนจีน ได้กำหนดหัวข้อการประชุมว่า “พุทธศาสนาและการให้ทานเพื่อสาธารณประโยชน์” ซึ่งเป็นการส่งสารต่อโลกยุคใหม่ ที่เต็มไปด้วยวัฒนธรรมแห่งความเห็นแก่ตัว ยึดตนเองเป็นใหญ่ เครื่องมืออุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่มากมายทำให้เรารู้สึกเหมือนจะอยู่ในโลกเสมือน มากกว่าโลกในความเป็นจริง กับความสัมพันธ์ที่มีอยู่จริง เรากลายเป็นหุ่นยนต์มากกว่ามนุษย์ ดังนั้น ด้วยความตระหนักในเรื่องการให้ทานเพื่อประโยชน์ส่วนรวม เราจึงควรเข้าใจว่าเรามีต่อบนโลกใบนี้เพียงคนเดียว โลกเป็นที่อยู่ของทุกสรรพชีวิต และเราต้องอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืน เพื่อสภาวะที่ดีขึ้น เพื่อสันติ และเพื่อความเจริญของโลกใบนี้ และนี่คือพุทธศาสนาที่แท้จริง ■

WFB General Conference

No.	Place	Date	Year
First	Colombo, Sri Lanka	25 May - 6 Jun.	B.E. 2493 (1950)
Second	Tokyo, Japan	5-30 Sep.	B.E. 2495 (1952)
Third	Rangoon, Burma	3-17 Dec.	B.E. 2497 (1954)
Fourth	Kathmandu, Nepal	15-21 Nov.	B.E. 2499 (1956)
Fifth	Bangkok, Thailand	24-30 Nov.	B.E. 2501 (1958)
Sixth	Phnom Penh, Cambodia	4 - 22 Nov.	B.E. 2504 (1961)
Seventh	Sarnath, India	29 Nov.-4 Dec.	B.E. 2507 (1964)
Eighth	Chiang Mai, Thailand	6-12 Nov.	B.E. 2509 (1966)
Ninth	Kuala Lumpur and Penang, Malaysia	13-20 Apr.	B.E. 2512 (1969)
Tenth	Colombo, Sri Lanka	22-27 May	B.E. 2515 (1972)
Eleventh	Bangkok, Thailand	20-25 Feb.	B.E. 2519 (1976)
Twelfth	Tokyo and Kyoto, Japan	1-6 Oct.	B.E. 2521 (1978)
Thirteenth	Bangkok and Chiangmai, Thailand	22-28 Nov.	B.E. 2523 (1980)
Fourteenth	Colombo, Sri Lanka	2-7 Aug.	B.E. 2527 (1984)
Fifteenth	Kathmandu, Nepal	26 Nov.-2 Dec.	B.E. 2529 (1986)
Sixteenth	Los Angeles, U.S.A.	19-26 Nov.	B.E. 2531 (1988)
Seventeenth	Seoul, Korea	21-29 Oct.	B.E. 2533 (1990)
Eighteenth	Taipei and Kaohsiung, Chinese Taipei	27 Oct.-3 Nov.	B.E. 2535 (1992)
Nineteenth	Bangkok, Thailand	22-29 Nov.	B.E. 2537 (1994)
Twentieth	Berkley, NSW, Australia	29 Oct.-2 Nov.	B.E. 2541 (1998)
Twenty-first	Bangkok, Thailand	5-9 Dec.	B.E. 2543 (2000)
Twenty-second	Kuala Lumpur, Malaysia	9-13 Dec.	B.E. 2545 (2002)
Twenty-third	Kaohsiung, Chinese Taipei	19-23 Apr.	B.E. 2549 (2006)
Twenty-fourth	Tokyo, Japan	14-17 Nov.	B.E. 2551 (2008)
Twenty-fifth	Colombo, Sri Lanka	14-17 Nov.	B.E. 2553 (2010)
Twenty-sixth	Yeosu City, South Korea	11-16 Jun.	B.E. 2555 (2012)

The Themes of the Past General Conferences of the WFB

No	City/Country	Theme
8 th	Chiang Mai, Thailand (The first time in WFB's history, the conference had a theme)	"Buddhism Promotes Peace and Harmony Among Men"
9 th	Kuala Lumpur and Penang, Malaysia	"Buddha Dhamma : A Way of Life"
10 th	Colombo, Sri Lanka	"World Peace Through Buddhism"
11 th	Bangkok, Thailand	"Role of Buddhists in Present Day Society"
12 th	Tokyo and Kyoto, Japan	"Buddhist Contributions to the Future"
13 th	Bangkok and Chiang Mai, Thailand	"Buddhist Practice in Contemporary Life"
14 th	Colombo, Sri Lanka	"Buddhism's Contribution to World Culture and Peace"
15 th	Kathmandu, Nepal	"Lumbini : A Symbol of World Peace"
16 th	Los Angeles, USA	"W.F.B. : Unity for World Peace"
17 th	Seoul, Korea	"Buddhist Challenges Into the Next Decade"
18 th	Taipei and Kaohsiung, Taiwan	"Development through Harmony and Cooperation"
19 th	Bangkok, Thailand	"Buddhist Way : The Way to Harmony and Peace"
20 th	Berkley, Wollongong, Australia	"Buddhism and Challenges in the 21 st Century"
21 st	Bangkok, Thailand	"Buddhism and Globalization"
22 nd	Kuala Lumpur, Malaysia	"Wisdom and Compassion: The Way Forward"
23 rd	Fo Guang Shan Monastery, Taiwan	"Buddhism and Tolerance for World Peace"
24 th	Tokyo, Japan	"Buddhist Contributions to Resolving Social Problems"
25 th	Colombo, Sri Lanka	"Reconciliation through the Teaching of Buddha"
26 th	Yeosu City, South Korea	"Buddhist Ecological-Environmental Thought & Practice for the 21 st Century"

TENTATIVE PROGRAMME

The 27th General Conference of the WFB

The 18th General Conference of the WFBY and Meeting of the WBU Council Members

Baoji, Shaanxi, People's Republic of China

Date: 14 to 19 October B.E. 2557 (2014)

Venue: Tentative - Wanfu Qixing International Hotel and / or Gaoxin Joy International Hotel,
Baoji, Shaanxi, People's Republic of China

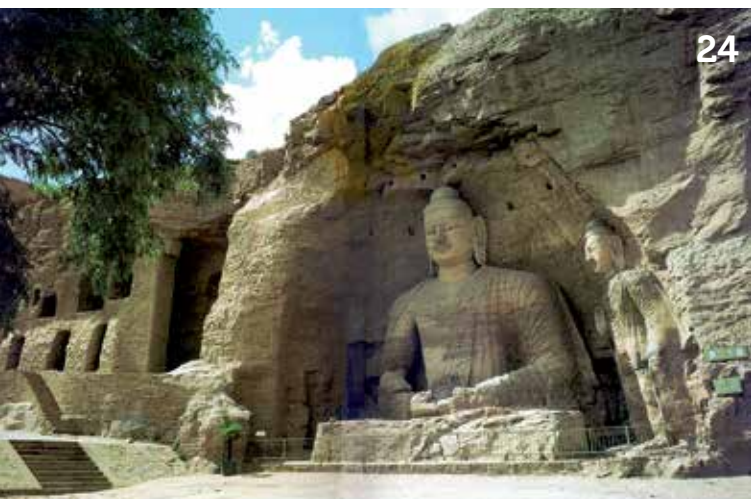
Theme: Buddhism and Public - Benefit Charity

Date	Time	Schedule of activities	Venue
14 th (Tue)	08.00–12.00	Arrival of all WFB Executive Council Members	
	12.00–13.00	Lunch	Room.....
	15.00–18.00	The Executive Council Meeting of the WFB	Room.....
	18.00–19.30	Dinner	
15 th (Wed)	All Day	Arrival of all participants at the Airport and Railway station with transfer to the Hotel Registration	Hotel Lobby
	06.00–07.00	Morning Call	
	07.00–08.30	Breakfast	Room.....
	09.00–12.00	The Executive Council Meeting of the WFB (Con.)	Room.....
	12.00–13.00	Lunch	Room.....
	18.00–19.00	Dinner	Room.....
	19.00–22.00	WFB General Council Meeting	Room.....
16 th (Thu)	06.00–06.30	Morning Call	
	06.30–07.30	Breakfast	Room.....
	07.30–09.00	All participants arrive at Famen Temple	Famen Temple
	09.00–09.15	Pray for Blessings and Buddhist Relic Worship	
	09.15–11.10	Opening Ceremony and Address	
	11.25–12.25	Thousand People Dining Ceremony	
	12.25–13.30	Lunch	
	13.45–14.20	Group Photograph	
	14.20–17.30	Famen Temple Scenic Visit	
	17.30–18.30	Dinner	
	19.00–20.00	Lamp Transmission Ceremony	
	20.00–21.30	Return to Baoji	
17 th (Fri)	06.00–07.00	Morning Call	
	07.00–08.00	Breakfast	Room.....
	08.00–10.00	WFB 1st Plenary Session	Room.....
	10.00–12.00	Meeting of 11 Standing Committees	Room.....
	12.00–13.30	Lunch	Room.....
	13.30–16.00	Symposium: Buddhism and Public-Benefit Charity	Room.....
	16.00–18.00	WFB 2nd Plenary Session	Room.....
	18.00–19.00	Dinner	Room.....
	19.00–21.00	WFB 2nd Plenary Session (Con.)	Room.....
18 th (Sat)	06.00–07.00	Morning Call	
	07.00–08.00	Breakfast	Room.....
	08.15–12.00	<ul style="list-style-type: none"> • Venerable Master Chuan Yin delivers an address • Speech from distinguished speakers • Baoji Declaration • Presentation of the WFB Awards • Closing Ceremony 	Room.....
	12.00–13.30	Lunch	Room.....
	14.00–14.30	Prepare to leave the hotel	Room.....
	14.30–15.30	Visit Baoji Bronze Ware Museum	
	15.30–16.30	Visit Shi-ku Garden	
	16.30–17.00	Visit Shi-ku Culture Gallery Bridge	
	17.00–17.30	Return to the Hotel	
	18.00–19.00	Dinner	Room.....
9 th (Sun)	06.00–07.00	Morning Call	
	07.00–08.00	Breakfast	Room.....
	08.00–22.00	Departure	

Contents

Xuanzang, a Jewel of Buddhism 16
พระถังซำจั๋ง “ดวงมณีของพุทธศาสนา”

The Long March of Buddhism 24
การเดินทางอันยาวนานของพุทธศาสนา

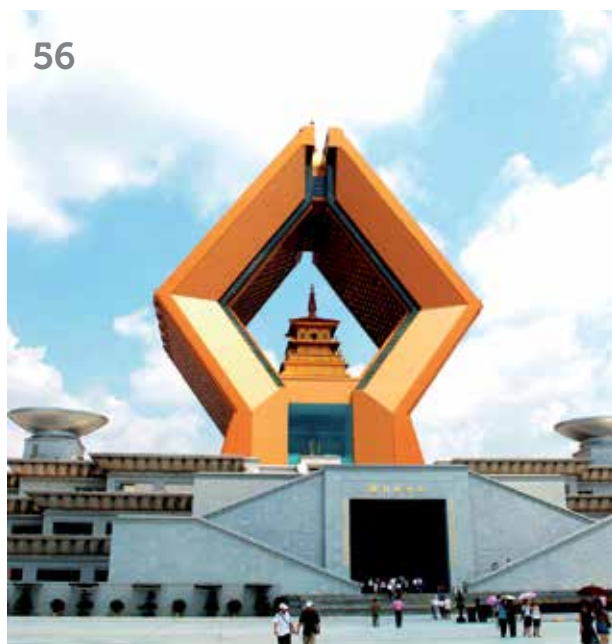
Timeline of Buddhist History 36
กาลานุกรม ประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา

Buddhism and Chinese Culture 44
พุทธศาสนาและวัฒนธรรมจีน

Profile of the Buddhist Association of China 52
ประวัติพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย

Profile of Famen Monastery 56
ประวัติวัดฟาเหิน

66

Chinese Mahayana Buddhism in Thailand
พระสงฆ์ฝ่ายจีน สบงามในประเทศไทย

150th Birth Anniversary of Anagarika
Dharmapala, the Buddhist Hero who saved
Bodh Gaya

74

150 ปีชาตกาล อนาคาริก รัมมปาละ วีรบุรุษ
ชาวพุทธ ผู้กอบกู้พุทธศาสนา

150 Birth Anniversary of Most Ven
Kripasaran one of the pioneers of Buddhist
revival movement in India

80

150 ปีแห่งชาตกาลท่านกฤษีปาสรัน

84

The Great Sanchi Stupa
King Ashoka's Buddhist historical place
มหาสถูปสาญจี พุทธสถานพระเจ้าอโศก

The Special Significance of the World Fellowship
of Buddhists Conference in Baoji, China

90

ความสำคัญของการประชุมใหญ่สามัญองค์การพุทธศาสนิก
สัมพันธ์แห่งโลก ณ นครเป่ย์จี ประเทศจีน

90

90

The Key Role of Venerable Fafang in the
Year 1950 – Why is the WFB not “TFB”?

94

Mourning the
death of Ananda
W.P. Guruge

98

อาลัย ดร. อนันดา
ดับเบิลยู พี กูรูเก

98

Statue of Xuanzang near the Giant Wild Goose Pagoda in Xi'an, China – Photo: Courtesy of David Castor submitted to [wikimedia.org](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Statue_of_Xuanzang_near_the_Giant_Wild_Goose_Pagoda_in_Xi'an,_China)

Xuanzang, a Jewel of Buddhism

By Onnucha Hutasingh

Xuanzang as called in Mandarin lived from 602 AD to February 5, 664 AD. He was a great Buddhist monk determined to acquire Tipitaka or Buddhist Scriptures from India where Buddhism originated, bring them back to China and translate them into Chinese language. His work was then translated into other languages. Therefore, he was recognized for playing important roles in spreading Buddhism farther from China to Japan, Korea and other countries.

Xuanzang was born in the Chen (in Mandarin) family. His former name was Yi. (During the Tang dynasty, members of the Chen family in Chang'an and Luoyang cities led by army chief Chen Yuanguang moved to and ruled adjacent Teochew, Shantou, Guangdong and

พระถังซำจั๋ง “ดวงมณีของพุทธศาสนา”

โดย อรนุชา หุตะสิงห์

พระถังซำจั๋ง หรือ สำเนียงจีนกลางว่า เสวียนจั้ง (Xuánzàng) ซึ่งเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ที่มีชีวิตอยู่ระหว่าง ค.ศ. 602-5 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 664 ท่านเป็นพระภิกษุที่ยิ่งใหญ่ผู้มีปณิธานมุ่งมั่นในใจคือการเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎก จากประเทศอินเดีย ดินแดนกำเนิดพุทธศาสนา แล้วนำกลับมาแปลเป็นภาษาจีน ก่อนจะถูกเผยแพร่และแปลไปอีกในหลายภาษา ท่านเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการทำให้พุทธศาสนาเผยแพร่ออกไปไกลจากประเทศจีน ไปยังญี่ปุ่น เกาหลี และดินแดนห่างไกลอื่นๆ

พระถังซำจั๋ง หรือพระเสวียนจั้ง เกิดในสกุลเฉิน นามเดิมชื่อฮุยเฉิน (chen) อ่านออกเสียงตามจีนกลางภายหลังต่อมาในราชวงศ์

A portrait of Master Xuanzang painted by an artist of the Song Dynasty

...Xuanzang wrote a book to record his west-bound journey in 646 AD. The book was known in its English title of **"The Great Tang Dynasty Records on the Western Regions."** Qui Sulun of Beijing Foreign Studies University translated the Chinese-language book into Thai and it was published for the first time by Matichon Publishing House in October 2004...

Fujian.) Xuanzang or Chen Yi was born in the reign of Emperor Sui Wendi at Louyang city in Gaozu district of Henan province. His father Chen Hui used to be a district chief in an early period of the Sui dynasty. As politics deteriorated in the late period of the Sui dynasty, he resigned and returned to his native province. Ancestors of Xuanzang descended from a nobleman during the Han dynasty. He was the youngest among four siblings. During his childhood, he followed his second eldest brother who was a Buddhist monk in Louyang. His own ordination at the age of 13 was royally sponsored. He was very good at preaching. He tried to find a genuine Buddhism expert throughout China but to no avail as no one at that time knew Pali and Sanskrit languages. He learned from his studies that some existing chapters of Buddhism in his country were distorted and others were incomplete.

In the eighth month of 629 AD, he decided to go to India. He described hardships in his journey to acquire the real Buddhism. He had to wade through deserts where there was nothing else but sand. Winds both spread and gathered the sand. No human footprints were left so many people got lost in the trip. Nothing else was seen and there seemed to be no directions. Travelers had to follow lines of bone piling along the way. There was neither water nor grass. Winds were hot. Whenever they blew, both humans and animals lost their senses and fell ill. Sometimes, he heard tunes, whistles, laments and cries. He looked around but could never locate the sources of those sounds. Many travelers died because of the haunting ghosts.

What he had encountered proved that Xuanzang have strong spirit and faith for Buddhism, and above all is his determination to study, understand and disseminate the truth and core of Buddhism.

The main objectives of his journey to India were to study scriptures at Nalanda and visit Buddha-related places. On the way, he also looked for learning opportunities through discussing Buddhism with experts. Through the activities, he learned that the Dhamma was truly not in a scripture, but in determination to adhere to decent practice and behaviors.

Xuanzang spent about 12 years researching at Nalanda, the first Buddhist university at that time. Afterwards he studied Buddhism at other well-recognized locations. Consequently, he was knowledgeable about Buddhism and his teachings always impressed general people. He wrote books and gained more experience as time passed by. Soon he became as well-known in India as he was in China.

Xuanzang wrote a book to record his west-bound journey in 646 AD. The book was known in its English title of "The Great Tang Dynasty Records on the Western

...ในหนังสือ “ต้าถังซีโหยวจี” ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยและตีพิมพ์ครั้งแรกในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2547 โดย ชิว ซูหลุน แห่งมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง (Beijing Foreign Studies University) ที่พิมพ์โดยสำนักพิมพ์มติชน (ศิลปวัฒนธรรมฉบับพิเศษ) ชื่อภาษาไทยว่า “ถังซำจั๋ง จดหมายเหตุการเดินทางสู่ดินแดนตะวันตกของมหาราชวงศ์ถัง”(Records on the Western Regions of the Great Tang Empire) เป็นหนังสือที่พระถังซำจั๋ง พระภิกษุจีนผู้มีชื่อเสียงไปทั่วโลก เป็นผู้เขียนขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 646...

ถังบรรดาคนตระกูลเงินในเมืองฉางอาน ล้วหยางนำโดยแม่ทัพเฉียนหยวนกวาง ได้อพยพไปอยู่ตั้งถิ่นฐานถึนครองที่ดินและปกครองที่ดินบริเวณแต้จิ๋ว ชัวเถา กวางต้ง ฮกเกี้ยน โดยรอบ) พระเสวียนจั้ง หรือเฉียนฮุย เกิดในรัชสมัยพระเจ้าสุยเหวินตี้ (Sui Wen Di) ที่นครลั่วหยาง อำเภอกว๋อซือ มณฑลเหอหนาน บิดาชื่อเฉียนฮุย เคยรับราชการเป็นนายอำเภอในสมัยต้นราชวงศ์สุย เนื่องจากการเมืองในสมัยปลายราชวงศ์สุยเสื่อมทราม จึงลาออกจากราชการกลับไปใช้ชีวิตที่บ้านเกิด บรรพบุรุษของพระเสวียนจั้ง เป็นเชื้อสายขุนนางในราชวงศ์ฮั่น ท่านเป็นบุตรชายคนสุดท้อง จาก 4 คน เมื่อเยาว์วัยได้ติดตามพี่ชายคนที่สอง ซึ่งบวชเป็นพระภิกษุในเมืองลั่วหยาง และได้รับเลือกให้เป็นนาคหลวง บรรพชาเป็นสามเณรเมื่ออายุ 13 ปี และมีความสามารถในการแสดงธรรมเป็นอย่างมาก แต่ภายหลัง แม่ท่านเฝ้าหาผู้รู้จนทั่วแผ่นดินจีน ก็ไม่สามารถเข้าถึงแก่นเนื้อแท้ ขาดผู้รู้ภาษาบาลี-สันสกฤตอย่างลึกซึ้ง การศึกษาค้นคว้าของท่านทำให้รู้ว่า บางบทก็ผิดจากความจริง บางเรื่องก็ได้ความไม่ครบถ้วน

เมื่อย่างเข้าเดือน 8 ของปี พ.ศ.1172 ท่านตัดสินใจเดินทางไปดินแดนชมพูทวีป ซึ่งท่านได้บรรยายถึงสภาพความยากลำบากในระหว่างการเดินทางไกลไปแสวงหาพระธรรมว่า ต้องผ่านไปตามทะเลทรายทุกหนทุกแห่งเป็นทรายทั้งนั้น ผืนทรายจะกระจายออกหรือไหลกองรวมกันก็อยู่ที่ลมพัดพา คนเดินผ่านไปไม่เหลือร่องรอยใดๆให้เห็น จึงหลงทางกันบ่อยๆ รอบบริเวณเว้งว่างเปล่า ไม่รู้ทิศทาง คนเดินทางต้องอาศัยสังเกตกองกระดูกที่เรียงรายตามทางเป็นเครื่องหมาย ที่นี้ปราศจากน้ำและหญ้า ลมที่พัดมักจะเป็นลมร้อน ซึ่งพัดขึ้นที่ไร คนและสัตว์ก็จะหมดความรู้สึกและทำให้เจ็บป่วย บางครั้งมีเสียงเพลงหรือไม่ก็เสียงผิวปาก เสียงพิลาปราพัน เสียงร้องไห้คร่ำครวญว่ามามองไปรอบๆกายก็ไม่ทราบว่าเป็นเสียงนั้นมาจากไหน คนเดินทางพากันล้มตายมากมาย ทั้งนี้ก็ด้วยภุมณีปีศาจคอยหลอกหลอน

สิ่งที่ท่านบรรยายไว้สะท้อนให้เห็นถึงจิตวิญญาณที่กล้าแกร่งของพระภิกษุองค์หนึ่ง ที่มีศรัทธาอย่างเปี่ยมล้นต่อพระพุทธศาสนา แต่

เหนือสิ่งอื่นใดคือ ความต้องการศึกษา เข้าใจ และเผยแผ่แก่นแท้ที่ถูกต้องของพระพุทธศาสนา

การจาริกสู่ชมพูทวีปของท่านนั้น เป้าหมายปลายทางหลักคือศึกษาคัมภีร์ที่นาถินา และนัมมัสการพุทธสถาน แต่เป้าหมายระหว่างทางคือโอกาสแห่งการศึกษา ที่ท่านมักหาโอกาสวิสาขธรรมกับผู้อยู่ตลอด ทำให้เราพบว่า แท้จริงแล้วธรรมนั้นมีได้อยู่ที่คัมภีร์ แต่อยู่ที่การปฏิบัติด้วยจิตที่มุ่งมั่น ย่อมสามารถค้นพบ และเข้าถึงสัจธรรมได้

พระถังซำจั๋งใช้เวลาประมาณ 12 ปี ศึกษาค้นคว้าในนาถินา มหาวิหารมหาวิทยาลัยแห่งแรกของยุคนั้น จากนั้นได้เดินทางไปศึกษาในที่ต่างๆ ที่ขึ้นชื่อว่ามิวิชาติ จนแตกฉาน สามารถเทศน์สอนบุคคลทั่วไปได้ จับใจ และแต่งหนังสือขึ้นจนมีประสบการณ์มากพอ ทำให้ท่านมีชื่อเสียงในดินแดนชมพูทวีปไม่แพ้สมัยที่อยู่เมืองจีน

ใน หนังสือ “ต้าถังซีโหยวจี” ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยและตีพิมพ์ครั้งแรกในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2547 โดย ชิว ซูหลุน แห่งมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง (Beijing Foreign Studies University) ที่พิมพ์โดยสำนักพิมพ์มติชน (ศิลปวัฒนธรรมฉบับพิเศษ) ชื่อภาษาไทยว่า “ถังซำจั๋ง จดหมายเหตุการเดินทางสู่ดินแดนตะวันตกของมหาราชวงศ์ถัง”(Records on the Western Regions of the Great Tang Empire) เป็นหนังสือที่พระถังซำจั๋ง พระภิกษุจีนผู้มีชื่อเสียงไปทั่วโลก เป็นผู้เขียนขึ้นเมื่อปี ค.ศ.646

เนื้อหาในหนังสือเป็นบันทึกการเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกที่อินเดียเป็นเวลานานถึง 17 ปี โดยพระถังซำจั๋งเป็นผู้จัดบันทึก และพระภิกษุเปียนจีเป็นผู้เรียบเรียง ในรัชสมัยพระเจ้าจักรพรรดิถังไท่จงแห่งราชวงศ์ถัง เป็นคุณูปการให้พุทธศาสนิกชนรุ่นหลังจนถึงปัจจุบัน ได้ศึกษาและเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนา อย่างที่คงไม่อาจหาใครมาอธิบายได้อีกแล้ว อาทิ เรื่องราวเกี่ยวกับรอยพระพุทธรูป ซึ่งทำให้ทราบว่าประเพณีการสร้างรอยพระพุทธรูปที่จำลองนั้นมีมานานตั้งแต่ครั้งโบราณกาล โดยท่านกล่าวถึงวัดจักรกราม (Cakra) วัดแห่งหนึ่งในแคว้นกุจี ซึ่งเป็นดินแดนก่อนถึง

Phallop Thaiarry, Secretary General of WFB in front of Xuanzang statue
พลเอก ไทยอารี เลขาธิการ พ.ส.ล. หน้ารูปปั้นพระถังซำจั๋ง เมืองซีอาน

Regions.” Qui Sulun of Beijing Foreign Studies University translated the Chinese-language book into Thai and it was published for the first time by Matichon Publishing House in October 2004. The book contains the records of Xuanzang on his journey that took as long as 17 years to acquire Buddhist Scriptures in India. Monk Bianji compiled them during the reign of Emperor Taizong of the Tang dynasty.

The records are highly valuable as they have been helping people from generation to generation to completely understand the meticulous aspects of Buddhism in the way that no one else can do.

Details in the book include a story about Buddha’s footprints. It tells readers that the constructions of Buddha’s footprints started long ago. Xuanzang mentioned a temple named Cakra in the country of Kuci where he passed before reaching India. He described that there were Buddha images that appeared too beautiful for humans to make. In the eastern part of the temple, there was a big and creamy jade stone that was over six centimeters wide. It looked like a sea clam. On the jade stone appeared the Buddha’s footprint of 5.94 centimeters long and 1.98 centimeters wide, which always glowed brightly on Buddhist holy days.

The book also mentioned that Buddhist vegetarians had existed for a long time as well. Xuanzang described that images of standing Buddha lined both sides of a way near Cakra temple. In front of the Buddha images was a square where a gathering took place in every five years. A period from dozens of days before the autumnal equinox festival to dozens of days after the festival was the time when Buddhist monks from all corners of the country gathered at the square. The king, noblemen, councilors and general people stopped their normal activities, cleaned themselves, changed their clothes, practiced Buddhism and listened to the teachings there together. Buddha images were paraded on about 1,000 vehicles.

The Buddhist Lent period was also described. Normally the period starts from the first day of the waning moon in the eighth lunar month but in former times the beginning of the lent depended on the climate of individual countries. In Tukhara, there were 27 regions and locals of all the regions were ruled by Tukhar people. It was hotter there and consequently there were epidemics. It rained continuously from the end of winter to the beginning of spring and there were always epidemics. That prompted monks to set their lent from the 16th day of the 12th month to the 15th day of the 3rd month. The religious practice existed only in that country as it depended on natural conditions there including its unusually long rainy season.

Besides, Xuanzang who was observant and good at recording mentioned the first acceptance of the five Buddhist precepts and the first Buddhist stupa. In the country of Bulkh, there was one stupa each in Trapusa and Bhallika towns (presently in India) and each stupa was about 100 meters tall. After his enlightenment, the Buddha walked from his Bodhi tree to the forest of Isipatana Mrigadayavan. On the way, two residence owners saw the majestic appearance of the Buddha. They followed him and offered him dried rice balls and honey. The Buddha then taught them about what made humans and deities happy. Both residence owners therefore were the first two persons to accept the five basic Buddhist precepts and listen to Buddha’s teaching during their merit-making.

At the end of the teaching, both men asked the Buddha to give them something they could later worship. The Buddha gave them his hair and nails. Before returning to their neighborhood, both men asked the Buddha how they should worship his gifts. In response, the Buddha folded his outer robe in a rectangular shape and placed it on the ground. Then he folded other robes that were usually worn in his residence at day, placed them on top

คณะผู้บริหาร พ.ส.ล. นำโดยพัลลภ ไทยอารี ถ่ายภาพร่วมกับคณะ
พุทธสมาคมจีน ที่หน้าพระเจดีย์ห่านป่าใหญ่ (Great Wild Goose
Pagoda) วัดพระถังซำจั๋ง เมืองซีอาน

ประเทศอินเดีย มีพระพุทธรูปที่งามวิจิตร ยากที่จะเชื่อว่าเป็นฝีมือของ
ชาวโลก ในโบสถ์จักรารามทางด้านทิศตะวันออก มีหินหยกใหญ่ก้อน
หนึ่งหนักกว้างสองเฉียดกว่าๆ สีนวล ลักษณะคล้ายหอยกาบทะเล บน
หินหยกมีรอยพระพุทธรูปประทับติดอยู่ ยาวหนึ่งเฉียด แปดนิ้ว หรือ
ประมาณ 5.94 เซนติเมตร (1 เฉียด = 3.3 เซนติเมตร/1 นิ้ว = 0.33
เซนติเมตร) กว้าง 6 นิ้วเศษ หรือ ประมาณ 1.98 เซนติเมตรเศษ ในวัน
อุโบสถ รอยพระพุทธรูปจะเปล่งรัศมีแสงเมื่อนั่งเป็นนิตย์

นอกจากนี้ ประเพณีกินเจของชาวพุทธ ก็มีมานานแล้ว โดยท่าน
บรรยายว่า ไม่ห่างจากวัดจักราราม มีพระพุทธรูปยืนจำหลักเรียงราย
อยู่สองข้าง เบื้องหน้าของพระพุทธรูปเป็นลานชุมนุมที่จัดขึ้น 5 ปีต่อ
ครั้ง เรียกว่างานปัญญาบริษัท ช่วงก่อนและหลังเทศกาลชีวเพ็นเป็นเวลา
หลายสิบวัน พระภิกษุสงฆ์ทั่วประเทศจะบิณฑบาตมาชุมนุม ณ ที่แห่ง
นี้ นับแต่พระราชาลงมัตตลอดจนขุนนางอำมาตย์และสาธุชนทั่วไป จะ
รื้อมาจากการงานฝ่ายฆราวาสทุกอย่าง ชำระสะสางร่างกาย เปลี่ยนเครื่อง
แต่งกาย มาถือศีลกินเจ ฟังเทศน์ฟังธรรม ณ สถานที่แห่งนี้โดยพร้อม
เพรียงกัน มีการอัญเชิญพระพุทธรูปขึ้นรถ พิธีดังกล่าวนี้ เรียกว่าพิธีแห่
พระพุทธรูป มีรถเข้าร่วมขบวนแห่นับพันคัน

หรือแม้แต่ประเพณีเข้าพรรษา ทางพุทธศาสนาซึ่งปัจจุบันดูจาก
ปฏิทินทางจันทรคติ ตรงกับวันแรม 1 ค่ำเดือน 8 แต่ในครั้งโบราณนั้น

ให้เป็นไปตามสภาพภูมิอากาศของแต่ละพื้นที่ อาทิ ในแคว้นตุฆารา
(Tukhara) ดินแดนแถบนี้ แบ่งออกเป็น 27 แคว้นแคว้น และแม้ว่า
แต่ละแคว้นมีเขตยึดครองของตน แต่ทั้งหมดก็ขึ้นต่อชาวตุฆารทั้งสิ้น
และตกเป็นข้าช่วงใช้ของพวกเขาก็ตาม อากาศที่ร้อนชื้น ด้วยเหตุนี้จึงมีโรค
ระบาดเกิดขึ้นเสมอ ปลายฤดูหนาวและต้นฤดูใบไม้ผลิของทุกปี ฝนจะ
ตกติดต่อกันตลอดฤดู จะมีโรคระบาดชนิดต่างๆเกิดขึ้นเสมอ จึงเป็น
สาเหตุให้พระภิกษุที่นั่นต้องเริ่มเข้าพรรษาตั้งแต่วันที่ 16 เดือน 12 และ
ออกพรรษาวันที่ 15 เดือน 3 อันเป็นหลักปฏิบัติทางศาสนาที่บัญญัติขึ้น
ตามสภาพของธรรมชาติที่นั่น ทั้งนี้เพราะมีฤดูฝนยาวเป็นพิเศษ

นอกจากนี้ อุปนิสัยช่างสังเกต ช่างจดบันทึกของท่าน ทำให้ได้
ความรู้เกี่ยวกับการสมานานศีล 5 ครั้งแรกในพุทธศาสนาและ พระสถูป
แรกสุดในพระพุทธศาสนาแล้วคือ ในแคว้นพัลล (Bulkh) เมืองตรปุช
(Trapusa) กับ เมืองภัลลิก (Bhalkika) (ปัจจุบันอยู่ในประเทศอินเดีย)
ทั้งสองเมืองต่างมีสถูปสูง 30 ถึงเศษ(1 ถึง เท่ากับ 3.3 เมตร) เมือง
ละองค์ จำเดิมเมื่อพระตถาคตเจ้าบรรลู่ซึ่งพระสัมมาสัมโพธิญาณนั้น
พระองค์เสด็จจากใต้ต้นโพธิ์ พระราชดำเนินสู่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน
ในระหว่างทาง มีคฤหบดีสองคนทศนาเห็นพระศุภลักษณะอันสง่างาม
เกรงขามของพระองค์ก็เดินติดตามไปและได้ถวายข้าวตอกกับน้ำผึ้ง
องค์พระโลกนาถจึงทรงประทานธรรมเทศนาว่าด้วยสุขสิริมงคลของ

of the outer robe, laid an alms bowl upside down on the folded robes and placed a cane on the bowl. That made the shape of a stupa. Returning to their hometowns, each of them had built a structure that resembled the shape of what the Buddha made with his robes, the bowl and the cane and that became the first Buddhist stupa.

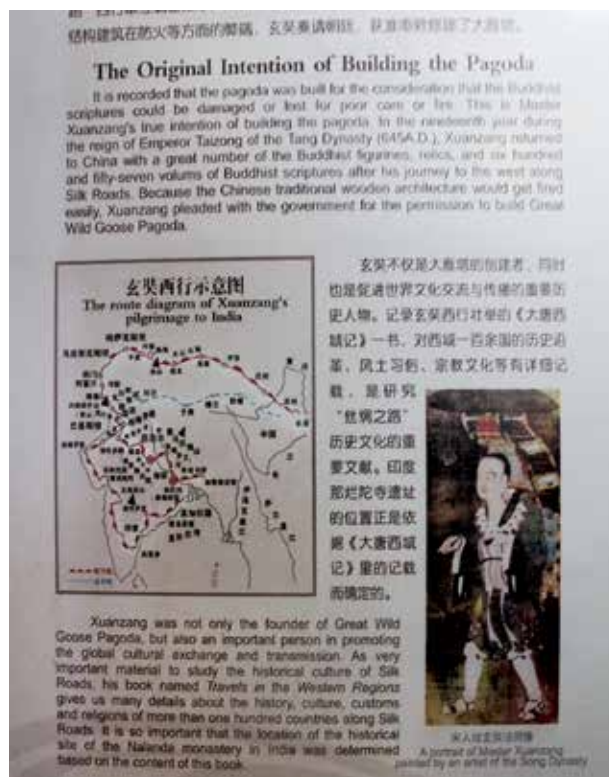
Xuanzang also clearly described Buddhism in India at that time. His records showed that Buddhism was open to everyone who wanted to learn about the essence of dhamma or the cosmic law and order no matter which sects or principles learners believed in. Xuanzang wrote that individuals naturally differently understood the profound dhamma that Buddha taught. As the days of Buddha had passed very long time ago, individuals' understandings about his profound Dhamma depended on their own abilities of perception and wisdom. There were many sects of Buddhism that developed conflicts on religious beliefs, and the conflicts were as strong as crashing waves. A same sect might recommend different ways to achieve one single goal. Eighteen sub-sects of the Theravada Buddhism wanted to be the right one. Dhamma of Mahayana Buddhism was different from that of Theravada. During meditation, someone might appear contemplative while others might walk back and forth. Knowledge and wisdom of individuals were much different.

Consequently, monks of different Buddhist sects had their own disciplines and their different advanced dhamma beliefs that were however based on the Buddha's teachings.

Buddhist monks regularly gathered, discussed the pros and cons of one another's beliefs, crosschecked one another's behaviors, demoted those with low wisdom and promoted those with great wisdom. Such traditions encouraged people and monks to study and practice Buddhism to satisfy their own needs.

Monks punished peers who violated the disciplines. Petty punishment occurred in the form of reprimands in public. Harsher punishment was the end of association by others, and the most extreme punishment was complete isolation that resulted in the expulsion of wrongdoing monks from the Sangha groups. The punished persons would have no place to stand and would be automatically forced to leave the monkhood.

Xuanzang returned to Chang'an on 24 January 645 AD, with 657 Buddhist scriptures, Buddha relics and statues that had to be carried by as many as 20 horses. His round journey took about 19 years and he had reached as many as 138 regions. He spent 20 years translating those Pali-language scriptures into Chinese at Da Cien temple where he was its abbot. He also designed the Big Wild

Goose Pagoda in Xi'an for keeping the Buddha relics and those scriptures he brought from India. Xuanzang passed away peacefully in 664 AD at the age of 69.

Emperor Taizong wept for the death of Xuanzang and said, "The jewel of the country has gone." Although Xuanzang had earlier requested that his funeral be made simple by wrapping his body with a mat and then buried, the emperor organized a grand funeral to honour him. It was said that as many as 2 million Chinese people attended the ceremony. He is the only Buddhist monk to be mourned by a large number of people in the history of China.

Xuanzang wrote at the end of his records on the western regions that he intended to describe the environments of countries and regions, as well as the characteristics, moralities and behaviors of local people. Although it was difficult to describe them all, he did not make them up, Xuanzang wrote.

Xuanzang had passed away around 1,000 years ago but Buddhists have always been aware of his strong determination, thanks to the continuous preservation and dissemination of Buddhist principles from past to present. The Buddhists' learning about their religion is reflected through Xuanzang's saying that "Whether Buddhism is clear or shadowy depends on the perceptions, attitudes and minds of Buddhists." ■

พระบรมสารีริกธาตุ ที่วัดป่าเหมิน

มนุษย์กับเทวดาแก่คู่หูที่ดีทั้งสอง บุคคลทั้งสองจึงเป็นสองคนแรกที่ได้สมารถเห็นสีท่า และสัณฐานพระพุทธรูปในกุศลกรรมบถ

เมื่อสดับฟังคำสอนของพระองค์จบลง ทั้งสองได้ทูลขอสิ่งที่จะนำกลับไปสักการบูชาในภายภาคหน้า พระศาสดาทรงประทานพระเศียรและพระนขาแก่บุรุษทั้งสอง และเมื่อจะกลับคืนบ้านเมืองของตน ทั้งสองก็ทูลถามพระพุทธองค์ว่า การกระทำสักการบูชาอันนี้ควรจะมีแบบแผนอย่างไร พระพุทธองค์จึงทรงพัสสังขาภิให้เป็นรูปสี่เหลี่ยมปูลงกับพื้น ลำดับต่อมาทรงเปลื้องอูตราสงค์และผ้าสกลกฐินา(จีวรชนิดหนึ่งสำหรับห่มในเวลากลางวัน เมื่ออยู่ในกุฏิหรือที่พัก) พับให้เป็นอย่างเดียวกันและปูซ้อนลงไป จากนั้นก็คว่ำบาตรลงบนจีวรและตั้งไม้ชักขระไว้บนบาตรอีกชั้นหนึ่ง

ด้วยลำดับดังกล่าว ก็ปรากฏเป็นรูปร่างของสถูปขึ้น คฤหบดีทั้งสองเมื่อกลับคืนสู่บ้านเมืองของตนแล้ว ก็ลงมือสร้างสิ่งก่อสร้างตามลักษณะที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงให้ดู และนั่นก็คือ พระสถูปแรกสุดในพระพุทธศาสนา

ท่านยังบรรยายถึงพุทธศาสนาในอินเดียในเวลานั้น ซึ่งทำให้เห็นภาพชัดว่า พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เปิดกว้างสำหรับทุกคนที่จะแสวงหาแก่นแท้ของหลักธรรม แม้จะต่างนิกายและมีหลักปฏิบัติที่ต่างกัน พระสังฆธรรมอันลึกซึ้งซึ่งพระศาสดาทรงแสดงไว้นั้น แต่ละคนย่อมมีความเข้าใจแตกต่างกันไป ปัจจุบันซึ่งห่างจากยุคพระศาสดายุคนี้เป็นเวลานานแสนนานแล้ว คนเราจะเข้าใจหลักพุทธธรรมดั้งเดิมได้ลึกซึ้งเพียงไรนั้น ย่อมสุดแท้แต่ความสามารถในการรับรู้และความสูงต่ำของสติปัญญาในปัจจุบันบุคคล ทุกวันนี้พุทธศาสนาแตกแยกเป็นนิกายต่างๆ มากมายหลายฝ่าย เกิดการปะทะกัน ได้ปัญหาธรรมกันอยู่อย่างดุเดือดดังหนึ่งลูกคลื่นที่ซัดกระหน่ำ หลักคำสอนในนิกายเดียวกัน แม้มีวิธีปฏิบัติต่างกัน แต่ก็มุ่งเข้าหาจุดหมายเดียวกัน ทั้ง 18 นิกายของฝ่ายหินยานต่างก็หวังจะเป็นหนึ่ง หลักธรรมของมหายานกับหินยานก็ไม่เหมือนกัน เวลาบำเพ็ญสมาธิ บางคนจะอยู่ในอิริยาบถครุ่นคิด

พินิจพิจารณาทีไร บางครั้งก็เดินจงกรม ผิดกับปัญญานั้นแตกต่างกันมาก ด้วยเหตุนี้คณะสงฆ์แต่ละนิกายต่างก็กำหนดระเบียบวินัยของตนไว้ ไม่ว่าจะเป็นวินัยปิฎกหรือภิกขุกรรมปิฎก ขอแต่ให้เป็นพุทธคำสอนของพระพุทธเจ้า

เหล่าภิกษุสงฆ์มักจะมาชุมนุมกันเป็นกิจวัตร สัมมนาและวินิจฉัยข้อดีข้อด้อยของหลักทฤษฎีของกันและกัน ตรวจสอบความประพฤติที่ถูกต้องชั่วดี ลดตำแหน่งหน้าที่ของผู้ด้อยปัญญา เลื่อนตำแหน่งฐานะแก่ผู้มีสติปัญญาปราดเปรื่อง

กระแสนิยมนี้ ทำให้ผู้คนทั้งหลายนิยมยินดีในอันที่จะฝึกฝนบำเพ็ญตะ พากเพียรศึกษาพุทธธรรม ไม่ว่าจะบรรพชิตหรือฆราวาสสามารถที่จะปฏิบัติตามความพอใจของตน แต่ถ้าละเมิดระเบียบวินัยแล้ว คณะสงฆ์ก็จะลงโทษตามระเบียบ ถ้าเป็นโทษสถานเบาก็จะตักเตือนต่อหน้าธารกำนัล ถ้าโทษหนักลงไปถึงก็จะมีใครคบหาเสวนาด้วย ถ้าเป็นโทษขั้นอุกฤษฏ์ก็จะมีใครยอมอยู่ร่วมด้วย ถ้าถึงขั้นที่ไม่มีใครยอมอยู่ร่วมด้วยก็จะเป็นที่รังเกียจเจียดฉินในหมู่คณะสงฆ์ และถ้าถูกขับไล่ออกจากคณะสงฆ์ ก็จะปราศจากที่พำนักอาศัย ต้องระเหเร่ร่อน เมื่อหมดหนทางก็ต้องสึกออกมาเป็นฆราวาสดังเดิม

พระกัณฑ์เดินทางกลับถึงเมืองฉางอันในวันที่ 24 มกราคม ค.ศ. 645 พร้อมกับได้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ พระไตรปิฎก และพระพุทธรูปต่างๆ ใ้มาบรรพทุกถึง 20 ตัว รวมคัมภีร์ทั้งสิ้น 657 ปกรณ์ รวมเวลาเดินทางไป-กลับ ประมาณ 19 ปี เป็นการเดินทางที่ครอบคลุมถึง 138 แคว้นแคว้น และท่านได้ใช้เวลาร่วม 20 ปี ในการแปลพระคัมภีร์จากภาษาบาลีเป็นภาษาจีน ณ วัดต้าเฉียน (Da Cien Temple) ในฐานะเจ้าอาวาส นอกจากนี้ท่านยังเป็นผู้ออกแบบสร้างเจดีย์ท่านป่าใหญ่ (Big Wild Goose Pagoda) สำหรับเก็บรักษาพระบรมธาตุรวมทั้งพระคัมภีร์ที่อัญเชิญมาจากประเทศอินเดีย ณ เมืองซีอาน จนกระทั่งปี ค.ศ. 664 อายุ 69 ปี ก็ดับขันธอย่างสงบ

การดับขันธของท่าน ทำให้พระเจ้าถังไท่จงถึงกับทรงกันแสง และออกโอรสว่า “ดวงมณีของชาติได้ดับสูญแล้ว” แม้ท่านจะกำชับให้ทำงานศพอย่างง่าย ๆ คือใช้เสื่อมาพันและฝังเสีย แต่พระเจ้าจักรพรรดิก็ทำพิธีให้อย่างสมเกียรติ กล่าวกันว่า มีชาวจีนมาร่วมงานศพท่านถึง 2 ล้านคน นับว่าเป็นพระสงฆ์องค์เดียวในประวัติศาสตร์จีน ที่มีผู้ร่วมไว้อาลัยมากมายขนาดนี้

พระกัณฑ์ได้เขียนไว้ในตอนท้ายของบันทึกจดหมายเหตุการเดินทางสู่ดินแดนตะวันตกฯ ด้วยว่า หนังสือเล่มนี้ เจตนานอยู่ที่ต้องการบรรยายสภาพแวดล้อมของดินแดนแคว้นต่าง ๆ อุบิสัยใจคอชาวท้องถิ่น ศีลธรรมความประพฤติ แม้ยากที่จะสำรวจให้ถี่ถ้วนแน่นอนทั้งหมด แต่อาจมาภาพก็มีได้เขียนขึ้นตามใจชอบ

พระกัณฑ์จัดขึ้นธรรมาสน์นับพันปีเศษแล้ว หากแต่ปณิธานของท่านยังคงแจ่มชัดในการรับรู้ของพุทธศาสนิกชนรุ่นต่อๆ มา โดยการสืบทอด จรรโลง และเผยแผ่หลักการแห่งพุทธศาสนาจนถึงปัจจุบัน ดังคำกล่าวของท่านที่ว่า “พระพุทธศาสนาจะบริสุทธิ์ หรือเศร้าหมอง ก็ขึ้นอยู่กับญาณทัศนะ และความสามารถทางจิตใจของชาวพุทธเอง ■

THE LONG MARCH OF BUDDHISM

This story is excerpted from Olcott Gunasekara's essay entitled Global Spread of Buddhism Through The Ages penned in celebration of the 2600th anniversary of the demise of the Buddha or the Enlightened One in 2011

การเดินทางอันยาวนาน ของพุทธศาสนา

แปลโดยสรองสมร สุดโต

บทความนี้เป็นบทความที่ตัดทอนมาจากความเรียงชื่อ การเผยแผ่พุทธศาสนาในยุคสมัยต่างๆ ของโอลคอตต์ กุนเสกกรา (Olcott Gunasekara) ซึ่งเขียนขึ้นเพื่อฉลองพุทธชยันตี 2,600 ปี แห่งการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

The teaching of the Buddha is like a great oasis without boundaries and any one is free to dip into and quench their thirst and be reborn with a fresh outlook on life. Even after 2,600 years of his demise, the message of the Buddha is as fresh and as incontrovertible as on the day he set in motion the Wheel of Dhamma to five ascetic monks in Benares, now Varanasi, in India.

From five ascetics Buddhism has now become the faith of about a fifth of the world's population. This article traces the high points and milestones in the spread of the Buddha's noble teaching, carried out with missionary zeal by all those who embraced it -- monks and nuns, laymen and laywomen -- and who travelled far and wide with the absolute desire of making known the noble Dhamma (teaching), and with no intention of returning to their homelands.

The story begins with the passing away of the Buddha in 544 BCE -- as is generally accepted in the Theravada tradition -- in Kusinara, India, at the age of 80. Since he attained enlightenment when he was 35 years old, the Buddha dedicated the last 45 years of his life trying to rid the people from the endless cycle of birth and death, decay and suffering -- an effort that exacted great personal toll for he was out in the open most of the time walking the highways and byways in his unrelenting quest to take his message to the masses, and all this time he slept little and often found himself at the mercy of the elements.

The Buddha's message was one of compassion delivered by word of mouth. A moral tour de force with universal appeal, his message transcended national boundaries, cultures, languages and local superstitions, attributable to the humanizing influence it had on everyone who came in contact with it. To these people, Buddhism became the religion of choice. At its peak it had followers in lands stretching from Syria to the Far East and the Caspian Sea in Central Asia to South and Southeast Asia.

The proliferation of Buddhism is as much a journey of spirituality as a walk through history. Traced here is its march through the ages against the backdrop of contemporary events which have had a bearing on its form and progress, directly or indirectly, including the priceless contribution of some of the greatest conquerors the world has seen, to the expansion of Buddhism from its early years to its status today as a religion truly global in scale and scope. Here are some of the highlights.

- The first 100 years of the Buddha's demise (544-444 BCE) were relatively insignificant except for the convening of the First Council of Buddhist monks and consolidation of the dhamma (teaching) and the vinaya rules of discipline. But the next century saw for the first schism appear in Buddhist ranks and by the time it drew to a close the religion had splintered into 18 sub-sects -- just as Alexander the Great having conquered the Sindh region was knocking at India's doorsteps.

พระธรรมเปรียบได้ดั่งฝน
โอเอซิสอันกว้างใหญ่ไพศาล
ที่รอให้ผู้ใดก็ตามมาดื่มดับ
กระหายและฟื้นคืนชีวิตขึ้นมา
ใหม่ด้วยความบริสุทธิ์ กระทั่ง
เวลาผ่านไป 2,600 ปีแล้วหลัง
จากที่พระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธ
ปรินิพพาน หากแต่คำสอนของ
พระองค์ก็ยังคงทันสมัยและไร้
ข้อโต้แย้งดังเช่นที่เคยเป็นมานับ
แต่วันที่พระองค์ทรงหลั่ง
ธรรมจักรไปสู่ปัญจวัคคีย์ทั้งห้า
ที่พาราณสีในอินเดีย

พระพุทธองค์โปรดปัญจวัคคีย์ ที่พาราณสี เมื่อ 2600 ปี

ภาพ: Phutta.com

จุดเริ่มต้นที่มีเพียงปัญจวัคคีย์ทั้งห้า มา
บัดนี้พุทธศาสนากลายเป็นความศรัทธา
ของประชากรหนึ่งในห้าของโลกนี้ไปแล้ว
บทความนี้จะตามรอยเส้นทางความเป็น
ไปจากจุดสูงสุดและเหตุการณ์หลักใน
การเผยแผ่ศาสนาพระธรรมคำสอนโดย
สาวกผู้เลื่อมใสทั้งภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก
อุบาสิกา ซึ่งต่างได้เดินทางรอนแรม
ไปไกลแสนไกลด้วยปรารถนาอันแรงกล้าที่จะทำให้ธรรมะได้เป็นที่
ประจักษ์โดยไม่คิดที่จะกลับคืนสู่สามัญอีกเลย

เส้นทางของพุทธศาสนาเริ่มต้นจากการปรินิพพานของ
พระพุทธเจ้าเมื่อพระชนมายุ 80 พรรษาที่กุสินารา อินเดียเมื่อ 544
ปีก่อนคริสต์ศักราชตามที่พุทธเถรวาทยอมรับ และนับจากวันที่
พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้เมื่อพระชนมายุ 35 พรรษา พระองค์ก็ทรงอุทิศ
พระวรกายมาตลอด 45 ปีในการขจัดวิภวสงสาร การเกิดแก่เจ็บตายของ
มนุษย์ โดยเสด็จออกโปรดสัตว์ไปตามเส้นทางน้อยใหญ่อย่างไม่สิ้นสุด

เพื่อจะนำพาคำสอนของพระองค์ไปสู่ปวงชน โดยยอมที่จะได้นอนหลับ
พักผ่อนเพียงเล็กน้อยและต้องเผชิญกับภัยอันตรายต่างๆ อยู่เนืองนิจ

พระธรรมคำสอนนี้เป็นหนึ่งในพระมหากรุณาธิคุณของ
พระพุทธเจ้าที่ถ่ายทอดกันมาแบบปากต่อปาก คำสอนของพระองค์
จัดเป็นผลงานเชิงศีลธรรมระดับสูงสุด ซึ่งสามารถเข้าถึงจิตใจทุกคนได้
ถือเป็นศาสนาที่สามารถอยู่เหนือพรมแดน วัฒนธรรม ภาษา และความ
เชื่อไสยศาสตร์ประจำถิ่น ทั้งนี้ก็สืบเนื่องมาจากพุทธศาสนามีอำนาจที่
ทำให้จิตใจมนุษย์อ่อนโยนขึ้น พุทธศาสนาให้ทางเลือกที่จะเลือกยอมรับ
นับถือไม่ใช่เป็นการบังคับ ในยามที่พุทธศาสนารุ่งเรืองขึ้นสูงสุด ได้มี
สาวกผู้เลื่อมใสอาศัยอยู่ในดินแดนต่างๆ อย่างกว้างขวางจากซีเรียจรด
ตะวันออกไกล และจากทะเลแคสเปียนในเอเชียกลางจรดเอเชียใต้และ
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้

การแผ่ขยายของพุทธศาสนานั้นเป็นทั้งการเดินทางของจิต
วิญญาณและเป็นทั้งการท่องประวัติศาสตร บทความนี้จะตามรอยเส้น
ทางของพุทธศาสนาในแต่ละยุคแต่ละสมัยที่จะเป็นไปตามเหตุการณ์
ในสมัยนั้นๆ ซึ่งมีผลกระทบต่อลักษณะและความก้าวหน้าของพุทธ

- The next century (343-244 BCE) saw Buddhism make some of its biggest strides. Alexander's arrival united the kingdoms of north India and Emperor Ashoka (264-221 BCE) built a mighty empire that bought the Indian subcontinent under a single hegemony for the first time. More significant, though, was his embrace of Buddhism, his convening of a Buddhist council after which he dispatched missions to kingdoms in Syria, Egypt, Greece, Macedonia, Libya, southeastern Europe, Sri Lanka and Southeast Asia bearing the message of the Buddha.

- Four hundred years later – in the 700th year of the Buddha's demise – another emperor, Kaniska, whose seat of power was northwest India, would follow into Ashoka's footsteps, driven by the same reason – remorse at bloodshed and carnage from his conquests – and dispatch a second wave of missionaries, this time to Central Asia, China, Mongolia, Korea, Japan, Tibet and Russian Siberia. He too would convene a Buddhist council. It decided to translate Buddhist canon and commentaries – available only in Pali or Sanskrit till then – into Chinese and other languages.

This brought a huge surge in interest in Buddhism in

Central Asia where it was the foremost religion from 156-256 AD, notably around Xinjiang, and knocking on the door of China. And very soon the first wave of Chinese scholars would trek the Himalayas to India in search of knowledge, followed by their Indian and Sri Lankan counterparts travelling in the opposite direction.

The last 100 years completing the first millennium of the Buddha's demise was the beginning of a golden era for Buddhism in Asia. By this time it had become the state religion of China and it spread rapidly particularly in the mountain kingdoms of southwestern Central Asia.

Longmen Grottoes, Luoyang City, Henan Province, China

Photo: commons.wikimedia.org

Buddha's statue located near Belum Caves, Andhra Pradesh, India

Photo: commons.wikimedia.org

In India, too, it flourished under monarchs of the Gupta Dynasty from 320-413 AD, and it was during this period that Nalanda, traditionally linked with Emperor Ashoka, grew in importance, rising to become a seat of Buddhist learning. In Southeast Asia, Korea and Japan Buddhist activity was also recorded.

The years 557-656 AD saw Buddhism reach new frontiers, but it also had its share of setbacks in the form of the resurgence of Hinduism in India and the push from Islam, starting with the Hun invasions which wrought extensive loss of life and property, and by other Muslim rulers who followed in their wake. The one bright spot was Tibet where Buddhism officially arrived in the year 611. The country would later play a very significant role in the propagation of Buddhist faith and culture.

Entering the 14th century of the Buddha's demise (757-856 AD), the Buddhist torch that set ablaze a rich cultural heritage in Central Asia had been extinguished by the onslaught from marauding Muslim invaders, making

The Buddha Sakyamuni announces the dharma to his disciples on the night of the full moon.
Photo: Wat Yana Sangwanaram

ศาสนาทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมไปถึงการอุปถัมภ์จากกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่หลายพระองค์ ไปจนถึงการขยายตัวของพุทธศาสนาตั้งแต่ยุคเริ่มแรกจนถึงปัจจุบันที่มีสถานะเป็นศาสนาของโลกทั้งในด้านจำนวนผู้นับถือและขอบเขต เหตุการณ์ที่โดดเด่นมีดังต่อไปนี้

- ช่วง 100 ปีแรกหลังจากที่พระพุทธเจ้าเสด็จปรินิพพาน (544-444 ปีก่อนคริสต์ศักราช) ไม่มีเหตุการณ์สำคัญใดๆ มากนัก ยกเว้นมีการสังคายนาธรรมเป็นครั้งแรกและมีการชำระรวบรวมคำสอนและพระวินัยให้เป็นอันหนึ่งอันเดียว แต่ในศตวรรษต่อมา เกิดสังเภทแตกแยกกันในหมู่ภิกษุ และเกิดนิกายเล็กนิกายน้อยแตกแยกออกมาถึง 18 นิกาย อันเป็นจังหวะเดียวกับที่พระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชก็ได้เข้ายึดครองแถบลุ่มน้ำสินธุถือเป็นการเริ่มต้นเข้ามากรุกรานชมพูทวีปของพระองค์

- ในศตวรรษต่อมา (343-244 ปีก่อนคริสต์ศักราช) พุทธศาสนาได้พบกับก้าวอย่างที่ยิ่งใหญ่ พระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชทรงสามารถรวบรวมอาณาจักรต่างๆ ทางแถบอินเดียตอนเหนือได้สำเร็จ และพระเจ้าอโศกมหาราช (264-221 ปี ก่อนคริสต์ศักราช) ก็มีการสร้างอาณาจักรอันเกรียงไกรซึ่งรวบรวมทวีปย่อยๆ ของอินเดียมาอยู่ภายใต้อำนาจปกครองสูงสุดเป็นครั้งแรก แต่ที่สำคัญไปกว่านั้น คือการที่พระเจ้าอโศกทรงเลื่อมใสในพุทธศาสนา ทรงสั่งให้มีการชำระสังคายนาพระธรรม และส่งคณะพระธรรมทูตออกไปเผยแผ่พระธรรมยังดินแดนต่างๆ ทั้งในซีเรีย อียิปต์ กรีก มาซิโดเนีย ลิเบีย ยุโรปตะวันออกเฉียงใต้ ศรีลังกา และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

- ในอีก 400 ปีต่อมา หรือ 700 ปีหลังจากที่พระพุทธเจ้าเสด็จปรินิพพาน พระเจ้านิกษะซึ่งปกครองอยู่ในแถบอินเดียตะวันตกเฉียงเหนือ ก็ได้ดำเนินรอยตามพระเจ้าอโศกจากการที่ทรงสลดพระทัยจากการนองเลือดเสียชีวิตในสงครามแต่ละครั้ง พระเจ้านิกษะก็ได้ส่งคณะพระธรรมทูตออกไปเผยแผ่ศาสนาเป็นครั้งที่ 2 โดยไปยังดินแดนเอเชียกลาง จีน มองโกเลีย เกาหลี ญี่ปุ่น ทิเบต และ โซบีเรียในรัสเซีย นอกจากนี้ ยังได้เรียกให้มีการชำระสังคายนาพระธรรม รวมทั้งได้สั่ง

Mahabodhi Temple in Bodhi Gaya, Bihar, India

Photo: commons.wikimedia.org

ให้มีการแปลสังฆานิติและอรรถกถา ซึ่งในครั้งนั้นยังมีแต่ภาษาบาลีสันสกฤตอยู่ไปสู่ภาษาจีนและภาษาอื่นๆ

เหตุการณ์นี้ส่งผลให้ความสนใจต่อพุทธศาสนาในดินแดนเอเชียกลางให้พุ่งสูงขึ้น เอเชียกลางโดยเฉพาะอย่างยิ่งในแถบซินเจียงถือเป็นดินแดนที่พุทธศาสนาโดดเด่นมากที่สุดในระหว่างปี ค.ศ. 156-256 จึงเริ่มถือว่าพุทธศาสนาเริ่มเข้าไปในดินแดนจีนแล้วช่วงนี้เอง หลังจากนั้นไม่นานบรรดานักปราชญ์จีนกลุ่มแรกก็พากันเดินทางไปตามเทือกเขาหิมาลัยมุ่งสู่อินเดียเพื่อแสวงหาศึกษาความรู้ ตามมาด้วยกลุ่มนักปราชญ์อินเดียและศรีลังกา ก็เริ่มเดินทางมุ่งหน้าไปยังดินแดนจีนเช่นกัน

ยุคทองของพุทธศาสนาในเอเชียได้เริ่มต้นในช่วง 100 ปีสุดท้ายของศตวรรษแรกที่พระพุทธเจ้าเสด็จปรินิพพาน พุทธศาสนาได้กลายเป็นศาสนาประจำชาติจีนและเริ่มแผ่ขยายไปอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะในดินแดนแถบเทือกเขาในตะวันตกเฉียงใต้ของเอเชียกลาง และในอินเดียก็เช่นเดียวกันที่พุทธศาสนาได้เฟื่องฟูในราชวงศ์คุปตะ (ค.ศ. 320-413) รวมทั้งยังเป็นยุคที่มหาวิทยาลัยนาลันทาซึ่งก่อตั้งขึ้นสมัยพระเจ้าอโศกมหาราชนั้นมีความสำคัญเพิ่มขึ้นจนกลายเป็นสถานที่ศึกษาพุทธศาสนา นอกจากนั้น ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เกาหลี และญี่ปุ่น ก็ได้มีการบันทึกถึงกิจกรรมของชาวพุทธในยุคนี้เช่นกัน

- ปีค.ศ. 557-656 พุทธศาสนาได้เผยแผ่เข้าสู่ดินแดนใหม่ๆ

...Tibet was one silver lining with Buddhism there in ascendancy from 1557-1656 AD, and it wielded considerable influence in its neighbouring mountain kingdoms. It was in this century the sovereignty of whole Tibet was conferred on the Dalai Lama, and Tibetan Buddhism spread to Korea and Japan where it acquired the character of a national religion...

land routes increasingly hazardous. The old order was breaking up. Maritime routes opened as a result, facilitating the exchange of ideas, books and art, mainly between India, China, Sri Lanka and Java, where Buddhism hit a peak, evident from the construction of a Buddhist temple in Borobudur. By this time Burma, Thailand, Laos, Cambodia and Vietnam were firmly in the Buddhist camp.

However, all was not well for Buddhism on the home front, India, where in the century that followed Buddhist activity was gradually pushed into the eastern region, mainly around Bengal and the University of Nalanda, due to polarization – between followers of the original teachings of the Buddha, and the emergence of unorthodox sects that lent weight to tantricism: it sapped the inner strength of early Buddhism. It will be remembered as a century of decadence and degeneration, but outside India

Potala Palace, Lhasa, Tibet, China

Photo: commons.wikimedia.org

Buddhism continued to be a powerful force until it was undone by Islamic influence and Muslim invaders.

For the next three centuries Buddhism found itself at the receiving end of religious rivalry. In Central Asia but elsewhere – in China, Southeast Asia, Korea, Japan, Nepal and Tibet – it flourished like never before. However, it did make a comeback in Central Asia later, cashing in on the support of one of the greatest conquerors of all time, Genghis Khan. The Mongol invasions (1147-1256 AD) created a huge empire. Since the Mongols were Buddhists, the cultural links that prevailed between China, Tibet, Korea and Mongolia were reinforced. Buddhism's crowning glory, though, arrived with the ascension of Kublai Khan, whose spiritual teacher was a Tibetan monk, to the Chinese throne in the next century. He gave every encouragement to Tibetan monks to spread Buddhism.

Not much happened in the Buddhist world in the period 1357-1456 AD and it is safe to say the heyday of Buddhism was over, except in Tibet. The next hundred years, 1457-1556 AD, however brought Buddhism face to face with a new adversary, Christianity, after Portuguese explorers found a maritime route to India.

Tibet was one silver lining with Buddhism there in ascendancy from 1557-1656 AD, and it wielded considerable influence in its neighbouring mountain kingdoms. It was in this century the sovereignty of whole Tibet was conferred on the Dalai Lama, and Tibetan Buddhism spread to Korea and Japan where it acquired the character of a national religion.

...ทิเบตเป็นเหมือนแสงทอง
ส่องความหวังของพุทธ
ศาสนาในช่วงค.ศ. 1557-
1656 และพุทธศาสนาถูกใช้
เป็นเครื่องมือในการขยาย
อิทธิพลไปสู่ดินแดนที่อกเขา
ที่มีพรมแดนติดกัน และใน
ศตวรรษนี้เองที่อำนาจการ
ปกครองของทิเบตตกอยู่ใน
มือของดาไลลามะผู้นำศาสนา
อย่างเด็ดขาด และพุทธ
ศาสนาแบบทิเบตก็ได้แผ่ไปถึง
เกาหลีและญี่ปุ่น จนได้กลายเป็น
ศาสนาประจำชาติของทั้ง
สองประเทศนี้ไป...

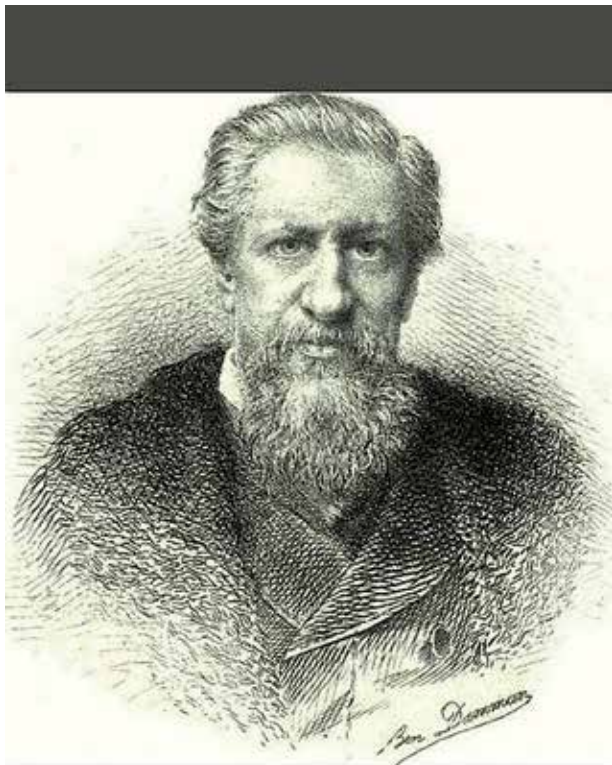
The Great Buddha of Kamakura, which stands on the ground of Kotokuin Temple.

Photo: commons.wikimedia.org

หลายแห่ง แต่ขณะเดียวกันก็ได้เริ่มพบความเสื่อมถอยจากการที่ศาสนา
ฮินดูเริ่มฟื้นคืนความนิยมในอินเดียและแรงเบียดจากอิสลามซึ่งมาจากการ
รุกรานของชาวฮั่นอันนำมาซึ่งการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินที่ใหญ่
หลวง รวมทั้งจากผู้ปกครองที่นับถือศาสนาอิสลามอื่นๆ ที่ได้ตามเข้า
มาทำลายพุทธศาสนาต่อๆ มา ดินแดนที่พุทธศาสนายังมีความรุ่งเรือง
คือ ทิเบต ซึ่งพุทธศาสนาได้เข้าไปถึงอย่างเป็นทางการในปีค.ศ. 611
และในภายหลังทิเบตจะมีบทบาทสำคัญในการแผ่ขยายความเชื่อและ
วัฒนธรรมทางพุทธศาสนาที่สำคัญมาก เมื่อถึงช่วง 1400 ปีหลังจาก
พระพุทธเจ้าเสด็จปรินิพพาน (ค.ศ. 57-856) แสงแห่งพุทธศาสนาที่เคย
ส่องโชติช่วงจนเป็นมรดกทางวัฒนธรรมในเอเชียกลางได้ถูกทำลายลง
จากการโจมตีของผู้บุกรุกมุสลิมที่เข้ามาปล้นสะดมทำลาย และทำให้
การเดินทางทางบกอันตรายน่ากลัวขึ้น จึงเป็นเหตุให้เส้นทางเดินเรือเปิด
มากขึ้น เกิดการแลกเปลี่ยนทางความคิด หนังสือ และศิลปะ ระหว่าง

อินเดีย จีน ศรีลังกา และชวา ซึ่งที่ขวานนี้พุทธศาสนาได้รุ่งเรืองสูงสุด
อันจะเห็นได้จากการสร้างวัดพุทธอย่างบุโรพุทโธ นอกจากนั้น ในช่วง
เดียวกันนี้เอง ศาสนาพุทธก็ได้เริ่มตั้งมั่นอย่างมั่นคงในดินแดนพม่า ไทย
ลาว กัมพูชาและเวียดนาม

อย่างไรก็ดีในประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดพุทธศาสนาอย่างอินเดีย
สถานการณ์กลับไม่ค่อยดีนัก กิจกรรมทางพุทธศาสนาม่อยๆ ถูกผลักดัน
ให้ไปอยู่ในแถบภาคตะวันออกที่ในเบงกอลและมหาวิทยาลัยนา
ลันทา สืบเนื่องมาจากการแบ่งตัวของศาสนาระหว่างพุทธสาวกซึ่ง
ยึดคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าโดยเคร่งครัดกับการกำเนิดของนิกาย
มหายานที่ให้น้ำหนักไปที่ลัทธิตันตระ จึงเป็นการทำลายความเป็นปึก
แผ่นของพุทธศาสนาในยุคต้น ในศตวรรษนี้ถือเป็นศตวรรษแห่งการ
เสื่อมโทรมและถดถอย อย่างไรก็ตาม พุทธศาสนานอกอินเดียก็ยัง
คงมีกำลังเข้มแข็งต่อไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมาถูกทำลายไปโดยอิทธิพล
ของศาสนาอิสลามและผู้รุกรานชาวมุสลิมในที่สุด

The light of Asia

Sir Edwin Arnold

Digitized by Google

The period crucial to understanding the spread of Buddhism from a modern perspective is one between 1757-1856 AD, when Western scholars, fired by the desire to understand the East, set out to study the life of the Buddha and all he stood for. A firm foundation was laid by early Indologists like Sir William Jones (1746-94), H. T. Colebrook in 1882 and others. Works they published over the next century led to a revival of interest in Buddhist studies. But the translation of thoughts into a different language is difficult task. To that end these Western scholars failed conceptually, but tried to succeed linguistically, leading sometimes to erroneous interpretations. These remarks should in no way be taken as an attempt to lessen the contribution the pioneers made in the propagation of Buddhism in the West. The translations mainly from Pali, Sanskrit, Tibetan and Chinese texts into Western languages made a comparative study possible for the first time.

Buddhist Centre, Uganda

One contribution, penned by Sir Edwin Arnold in 1879, needing mention is “The Light of Asia”. Up to now there have been over 60 editions in England and 80 in America. The other event with far-reaching consequences was the formation of the Pali Text Society in England in 1881 by Prof T. W. Rhys Davids, followed by the Buddhist Text Society of India 11 years later. In 1891 the Mahabodi Society of India was founded with the objective to return the temple in Bodh Gaya to Buddhists. With the enthusiasm created by these events, backed by deep intellectual interest of Western scholars, Buddhism gradually spread to the US and European countries. In the same vein, the Buddhist Society of Great Britain and Ireland was formed in 1907 with Prof Davids as president. Before long, the field spread to Germany thanks to the pioneering works of Max Mueller and M. Winternitz. In France, the early pioneers were Dr Sylvan Levi and Prof Louis de la Valle Poussin. And in 1950 the World Fellowship of Buddhists was formed in Sri Lanka. Its inaugural meeting drew delegates from 29 countries representing both the East and West. In 1956 the first Buddhist society in Brazil was formed.

And arriving at the last leg of this narrative, which covers the period 1957-2011, it is worth noting that two major upheavals put Buddhism back in the spotlight. The first was the flight of the Dalai Lama from Tibet in 1959 in the face of Chinese aggression, and, second, the prosecution of Buddhists in Vietnam in 1963 by a Catholic-leaning regime at the time, which drove a few monks and nuns to commit self-immolation. Both incidents drew

สามร้อยปีต่อมา พุทธศาสนาได้พ่ายแพ้ต่อศาสนาอื่นๆ ในดินแดนเอเชียกลาง ยกเว้นดินแดนอื่นคือ จีน เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เกาหลี ญี่ปุ่น เนปาล และทิเบต ซึ่งได้เจริญรุ่งเรืองอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน อย่างไรก็ตาม พุทธศาสนาได้กลับมามีบทบาทในเอเชียกลางอีกครั้งหลังจากนั้น เพราะได้รับการอุปถัมภ์จากมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ตลอดกาลอย่าง จักรพรรดิเจงกิส ข่าน

การเข้ามารุกรานของพวกมองโกล (ค.ศ. 1147-1256) ได้ก่อให้เกิดอาณาจักรยิ่งใหญ่ขึ้นแห่งหนึ่ง ขนเผ่ามองโกลนั้นนับถือศาสนาพุทธ ความเชื่อมโยงทางวัฒนธรรมซึ่งมีอิทธิพลอยู่เหนือจีน ทิเบต เกาหลี และมองโกเลียจึงกลับมาแข็งแกร่งขึ้น ความรุ่งเรืองของพุทธศาสนา มาพร้อมกับการขึ้นครองราชย์ต่อจากราชวงศ์จินในศตวรรษต่อมาของ พระจักรพรรดิคุบไล ข่าน ซึ่งมีอาจารย์เป็นพระสงฆ์ชาวทิเบต พระองค์จึงทรงอุปถัมภ์บำรุงพระภิกษุทิเบตให้เผยแผ่พุทธศาสนาอย่างแรงกล้า ไม่มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นมากนักในช่วงปีค.ศ. 1357-1456 และอาจกล่าวได้ว่า ยุคเฟื่องฟูของศาสนาพุทธได้สิ้นสุดลงแล้ว ยกเว้น

ช่วงเวลาที่สำคัญสำหรับการทำความเข้าใจการเผยแผ่พุทธศาสนาในมุมมองของตะวันตกคือ ช่วงปีค.ศ. 1757-1856 เมื่อบรรดานักปราชญ์ตะวันตกได้ปรารภกันว่า จะทำความเข้าใจ “ตะวันออก” จึงเริ่มต้นศึกษาชีวิตของพระพุทธเจ้าและหลักความเชื่อของพระองค์ การปูทางที่สำคัญนำโดยนักภทวิทยาในยุคต้นอย่าง เซอร์ วิลเลียม โจนส์ (ค.ศ.1746-94), เอช.ที. โคลบรูค ในปีค.ศ. 1882 และคนอื่นๆ อีกมากมาย ผลงานที่บุคคลเหล่านี้ตีพิมพ์ในช่วงศตวรรษต่อมาได้ฟื้นฟูความสนใจต่อพุทธศาสนาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง หากแต่การแปลหลักความคิดไปสู่ภาษาอื่น ๆ นั้นเป็นงานที่ยาก นักปราชญ์ชาวตะวันตกได้พยายามรักษาความถูกต้องด้านภาษาไว้ แต่ล้มเหลวในการตีความหมายด้านแนวคิด บางครั้งจึงนำไปสู่การแปลที่ผิดพลาด อย่างไรก็ตาม เรื่องเหล่านี้ไม่ควรถือเป็นการลดทอนผลงานของบรรดานักปราชญ์ผู้บุกเบิกเหล่านี้ ที่ทำให้พุทธศาสนาได้ไปเผยแผ่ในตะวันตก นอกจากนี้ การแปลพระคัมภีร์จากภาษาบาลี สันสกฤต ภาษาทิเบตและจีนไปสู่ภาษาตะวันตกได้ทำให้เกิดการศึกษาศาสนาเปรียบเทียบขึ้นเป็นครั้งแรก

Samye Ling Stupa, Scotland

Photo: commons.wikimedia.org

ในทิเบต อย่างไรก็ตาม ในช่วงปีค.ศ. 1457-1556 เมื่อนักสำรวจชาวโปรตุเกสได้ค้นพบเส้นทางเดินเรือมายังอินเดีย พุทธศาสนาจึงต้องเผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ทางศาสนาครั้งใหม่นั้นคือ ศาสนาคริสต์

ทิเบตเป็นเหมือนแสงทองส่องความหวังของพุทธศาสนาในช่วง ค.ศ. 1557-1656 และพุทธศาสนาถูกใช้เป็นเครื่องมือในการขยายอิทธิพลไปสู่ดินแดนที่ไกลเขาที่มีพรมแดนติดกัน และในศตวรรษนี้เองที่อำนาจการปกครองของทิเบตตกอยู่ในมือของดาไลลามะผู้นำศาสนาอย่างเด็ดขาด และพุทธศาสนาแบบทิเบตก็ได้แผ่ไปถึงเกาหลีและญี่ปุ่น จนได้กลายเป็นศาสนาประจำชาติของทั้งสองประเทศนี้ไป

องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก (World Fellowship of Buddhists) ได้ก่อตั้งขึ้นในประเทศศรีลังกา ในปีค.ศ. 1950

The World Fellowship of Buddhists (WFB) was founded on May 25 B.E.2493 (1950) in Colombo, Sri Lanka.

Photo: Courtesy of the World Fellowship of Buddhist Youth (WFBY)

หนึ่งในผลงานที่ควรต้องได้รับการกล่าวถึงคือ ผลงานของเซอร์ เอ็ดวิน อาร์โนลด์ (Sir Edwin Arnold) ในปีค.ศ. 1879 ชื่อ “ประทีปแห่งเอเชีย” (The Light of Asia) ได้ถูกตีพิมพ์แล้วกว่า 60 ครั้งในอังกฤษ และ 80 ครั้งในอเมริกา และอีกเหตุการณ์สำคัญที่ยังก่อให้เกิดผลมหาศาลคือ การก่อตั้งสมาคมบาลีปกรณ์ (Pali Text Society) ในอังกฤษเมื่อปีค.ศ. 1881 โดยศาสตราจารย์ ที ดับเบิลยู ไรย์ เดวิดส์ (T.W. Rhys Davids) ตามมาด้วยการก่อตั้งสมาคมพุทธปกรณ์ (Buddhist Text Society) ที่อินเดียในอีก 11 ปีต่อมา และในปีค.ศ. 1891 นั้มหาโพธิสมาคมแห่งอินเดียก็ถูกก่อตั้งขึ้นโดยมีจุดประสงค์ที่จะคืนวัดพุทธคยาให้แก่ชาวพุทธ เหตุการณ์เหล่านี้ก่อให้เกิดความสนใจใคร่รู้ในพุทธศาสนาและความสนใจในด้านปัญญาที่ลึกซึ้งของบรรดานัก

Plum Village, France

attention worldwide. Many a young American soldier of Vietnam War returning home had an urge to learn more about Buddhism. As a result Buddhism was studied under Comparative Religions and in certain universities like Wisconsin and California even chairs for the study of Buddhism were created. At Harvard and Yale Centres for the Study of World Religions were established.

In Europe there are many organizations belonging to all schools of Buddhism today. In 1975 the Buddhist Union of Europe was launched in Paris by representatives of Buddhist groups based in Germany, Austria, France, Holland, Italy, Belgium and Switzerland. There also exist Buddhist groups in Scandinavia, Hungary and Poland.

The first Buddhist mission to Africa was in 1967, to Ghana, a group of monks travelling there from Sri Lanka. Australia, too, has sizeable Buddhist population in Melbourne, Victoria; Sydney, New South Wales, and Western Australia.

CONCLUSION

The Buddha's message is one of compassion and tolerance and being content and at peace with oneself. Yet, if you look back, it was war that lent his message greatest coherence and won it its biggest audience. The prime example is Emperor Ashoka and his dispatching of the first wave of missionaries after converting to Buddhism

in the aftermath of the Kalinga War. He begat Emperor Kanishka who dispatched a second wave of Buddhist missionaries 400 years later. The Mongol invasions and Kublai Khan's ascension to the Chinese throne helped spread Buddhism further. More recent examples, in the last 50 years or so, are the wars in Korean and Vietnam which for the first time put US servicemen in direct contact with the Buddhist culture. Like it or not, and neither would it be improper to say, war has been a recurring theme in the expansion of Buddhism to new frontiers. Destructive and accompanied by great loss of life, wars spawn voids hard to fathom and harder still to fill. In stepped Buddhism. Throughout the course of history it has proven a healing faith.

Although Buddhism has spread to new lands in the last 250 years, in Asia, the cradle of the faith for over two millennia, there has been a gradual downturn. The whole of Central Asia, Afghanistan, Iran and Pakistan are lost to Islam. The same is true of the Malay peninsula and Indonesia including Java and Sumatra.

But there's no need to be despondent. Like the big bodhi tree in Bodhi Gaya, India, under which Prince Siddhartha attained enlightenment, the future of Buddhism is more secure today than any time in the last 300 years. And like the bodhi tree it has spread its roots to farther corners of the world and ready to sprout new shoots. ■

The Pagoda in the Bois de Vincennes, Paris

ปราชญ์ตะวันตก พุทธศาสนาจึงมีโอกาสน้อยๆ แผ่ขยายไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศทวีปยุโรป และในยุโรปก็มีแนวทางเช่นเดียวกับที่สหรัฐอเมริกา กล่าวคือ มีการก่อตั้งสมาคมชาวพุทธแห่งเกรทบริเตนและไอร์แลนด์ในปีค.ศ. 1907 โดยมีศาสตราจารย์เดวิดส์เป็นประธานสมาคม ส่วนในประเทศเยอรมนี ผู้ที่บุกเบิก คือ แม็กซ์ มุลเลอร์ (Max Mueller) และ เอ็ม วินเตอร์นิทซ์ (M. Winternitz) และในประเทศฝรั่งเศสผู้บุกเบิกยุคแรกๆ คือ ดร.ซิลวาน เลวี (Sylvan Levi) และศาสตราจารย์ หลุยส์ เดอ ลา เวลล์ ปูแซน (Louis de la Valle Poussin) ต่อมาในปีค.ศ. 1950 องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก (World Fellowship of Buddhists) ได้ก่อตั้งขึ้นในประเทศศรีลังกา การประชุมครั้งแรกได้มีผู้เข้าร่วมประชุมจาก 29 ประเทศทั้งจากตะวันตกและตะวันออก และในปีค.ศ. 1956 สมาคมชาวพุทธแห่งแรกได้ถูกก่อตั้งขึ้นในประเทศบราซิล

ในส่วนสุดท้ายของบทความนี้จะอยู่ในช่วงปี ค.ศ. 1957-2011 ได้มีเหตุการณ์ใหญ่ 2 เหตุการณ์ที่ทำให้พุทธศาสนาได้รับความสนใจไปทั่วโลกอีกครั้ง เหตุการณ์แรกคือ องค์ดาไล ลามะ ได้ลี้ภัยจากทิเบตในปี ค.ศ.1959 เนื่องจากการเข้ามารุกรานจากจีน และเหตุการณ์ที่ 2 คือ การกดขี่ข่มเหงชาวพุทธที่เวียดนามในปี ค.ศ. 1963 ภายใต้อำนาจปกครองของผู้เผด็จการที่นับถือศาสนาคริสต์ในยุคนั้น จนนำไปสู่การเผาตัวเองของพระและแม่ชีจำนวนหนึ่ง นอกจากนี้ ทหารอเมริกันหนุ่มจำนวนมากที่กลับจากสงครามเวียดนามต้องการจะศึกษาพุทธศาสนา จึงทำให้การศึกษาพุทธศาสนาในหลักสูตรศาสนาเปรียบเทียบตามมหาวิทยาลัยต่างๆ อีกทั้งมหาวิทยาลัยอย่างมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน

และมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียก็มีการจัดประชุมเกี่ยวกับการศึกษาพุทธศาสนา ส่วนที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดและมหาวิทยาลัยเยลส์ ก็ได้มีการก่อตั้งศูนย์ศึกษาศาสนาโลกขึ้นมา

ในทวีปยุโรปมีการก่อตั้งองค์กรโดยวิทยาลัยที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนาขึ้นมาหลายแห่ง สหภาพชาวพุทธแห่งยุโรปถูกจัดตั้งขึ้นในกรุงปารีสในปีค.ศ. 1975 โดยตัวแทนชาวพุทธที่อาศัยในเยอรมนี ออสเตรีย ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ อิตาลี เบลเยียม และสวิตเซอร์แลนด์ และยังมีกลุ่มชาวพุทธในกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย ฮังการี และโปแลนด์อีกด้วย นอกจากนี้ คณะพระธรรมทูตจากศรีลังกาเป็นคณะแรกที่เดินทางเข้าไปถึงทวีปแอฟริกาในปีค.ศ. 1967 โดยไปที่ประเทศกานา ส่วนประเทศออสเตรเลียก็มีประชากรที่นับถือศาสนาพุทธอยู่จำนวนมากพออยู่ในเมืองซิดนีย์ นิวเซาท์เวลส์ และเวสเทิร์นออสเตรเลีย

บทสรุป

คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเป็นดังเข็มทิศและการสอนให้รู้จักถอดถอนและมีความสุขกับตนเอง แต่กระนั้นหากมองย้อนกลับไปที่จริงแล้วสงครามกลับเป็นตัวถ่ายทอดสารของพุทธศาสนาไปสู่ผู้ฟังได้จำนวนมากที่สุด ตัวอย่างที่เด่นชัดที่สุดคือ พระเจ้าอโศกมหาราชและการส่งคณะพระธรรมทูตคณะแรกหลังจากทรงเปลี่ยนมานับถือศาสนาพุทธหลังจากเสร็จสิ้นสงครามกัลกิง และทรงเป็นแบบอย่างให้พระเจ้ากนิษกะส่งคณะพระธรรมทูตอีกครั้งหลังจากนั้น 400 ปี นอกจากนี้ การเข้ารุกรานจากมองโกลและการขึ้นครองราชย์ของพระเจ้ากุบไลข่านต่อจากราชวงศ์จินได้ช่วยเผยแผ่พุทธศาสนาให้ขยายออกไปยิ่งขึ้น ส่วนตัวอย่างที่ปัจจุบันมากขึ้น ก็คือในช่วงประมาณ 50 ปีที่ผ่านมา ที่มีสงครามเกาหลีและสงครามเวียดนามซึ่งทำให้ทหารอเมริกันได้สัมผัสกับวัฒนธรรมพุทธศาสนาโดยตรง ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ตาม อาจกล่าวได้ว่าสงครามเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยเผยแผ่ศาสนาพุทธไปสู่ดินแดนใหม่ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า สงครามมาพร้อมกับการทำลายล้างและการสูญเสียชีวิต สงครามทุกครั้งล้วนแต่ทิ้งไว้ซึ่งความว่างเปล่าและความไม่สงบ อันยากที่จะหยั่งถึงหรือเติมเต็มได้ พุทธศาสนาจึงกลายเป็นศรัทธาที่สามารถเยียวยารักษาจิตใจได้อย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าพุทธศาสนาสามารถเข้าไปเผยแผ่ในดินแดนใหม่ๆ ได้ในช่วง 250 ปีนี้ แต่ทว่าในเอเชียอันเป็นแหล่งกำเนิดของความศรัทธามากกว่า 2 พันปี กลับพบความตกต่ำลงเรื่อยๆ พุทธศาสนาได้พ่ายแพ้ต่อศาสนาอิสลามทั้งในเอเชียกลาง อัฟกานิสถาน อิหร่านและปากีสถาน รวมทั้งคาบสมุทรมาเลย์ และอินโดนีเซีย รวมไปถึงเกาะชวาและสุมาตรา

กระนั้นก็ไม่จำเป็นต้องเสียกำลังใจไป เพราะปัจจุบันอนาคตของพุทธศาสนาได้มั่นคงมากขึ้นกว่ายุคไหนในช่วง 300 ปีหลังนี้ มันคงดังเช่นต้นพระศรีมหาโพธิ์ในพุทธคยา ที่อินเดียที่ซึ่งเจ้าชายสิทธัตถะได้ตรัสรู้ตนเอง และเป็นเช่นเดียวกับต้นพระศรีมหาโพธิ์ที่ได้แผ่กิ่งก้านสาขาไปยังทั่วทุกมุมโลกและพร้อมที่จะขยายเมล็ดพันธุ์ใหม่ๆ ตลอดเวลา ■

TIMELINE OF BUDDHIST HISTORY

Buddhist	Western	Major Events	World Figures and Events
- 120*	6 th Century B.C.E. *	<ul style="list-style-type: none"> Life of Siddhartha Guatama, the historical Buddha: conventional dates: 566-486 B.C.E. (According to more recent research, revised dates are: 490-410 BCE). 	<ul style="list-style-type: none"> Persian Empire founded by Cyrus the Great (550 B.C.E.) Confucius (551-479) Zarathustra (630-553) Birth of Mahavira (550)
- 20	5 th Century	<ul style="list-style-type: none"> The Buddhist Canon as it exist today was settled at this Council and preserved as an oral tradition 	<ul style="list-style-type: none"> Socrates (469-399) Plato (427-347) Battle of Marathon (490) Greek-Persian Wars (490-479) Partheon Built (438)
144	4 th Century	<ul style="list-style-type: none"> Second Buddhist Council at Vesali (386) about 100 year after the Parinirvana. First schism of the Sangha occurs in which the Mahasanghika school parts ways with the Sthaviravadins and the Theravadins. Non-canonical Buddhist Council at Pataliputra (367) 	<ul style="list-style-type: none"> Aristotle (384-322) Alexander the Great (356-323) invaded India (327)
244	3 rd Century	<ul style="list-style-type: none"> Reign of Indian Emperor Ashoka (272-231) who converts and establishes the Buddha's Dharma on a national level for the first time. Third Buddhist Council at Pataliputra (250) under the patronage of Emperor Asoka about 200 years after the Parinirvana. • The modern Pali Tipitaka now essentially complete. Ashoka's son and missionary Mahinda established Buddhism in Sri Lanka (247) 	<ul style="list-style-type: none"> Great Wall of China (250) Hadrian's Wall circa 3rd Century AD Hannibal Barca (247?-183?)
344	2 nd Century	<ul style="list-style-type: none"> Beginnings of Mahayana Buddhism (200). Composition of Prajnaparamita literature Historical record has it that two Buddhist missionaries from India in 68 AD, arrived at the court of Emperor Ming (58-75) of Han Dynasty. They enjoyed imperial favour and stayed on to translate various Buddhist Texts, one of which, The 'Sutra of Forty-two Sections' continues to be popular even today 	<ul style="list-style-type: none"> Buddhist monuments: Sanchi, Amaravati, Bodh Gaya, India. (185-175) Han Dynasty in China (206-220)
444	1 st Century	<ul style="list-style-type: none"> Entire scriptural canon of Theravada School was committed to writing on palm leaves in Pali at the Aloka Cave, near Matale, Sri Lanka (35-32) Milinda-pañha or Questions of King Milinda to Venerble Nagasena 	<ul style="list-style-type: none"> 01BCE Mar 1, Start of the revised Julian calendar in Rome. Julius Caesar (100-44) Virgil, Latin poet (70-19)
544	1 st Century C.E.*	<ul style="list-style-type: none"> King Kaniska (78-101) convened the Fourth Buddhist Council at Jalandhar or in Kashmir around 100 C.E. (This is not recognized by the Theravadins) Buddhism established in Cambodia 100 C.E and in Vietnam 150 C.E Composition of Lotus Sutra and other Mahayana Buddhist texts. Buddhism enters Central Asia and China. 	<ul style="list-style-type: none"> Jesus of Nazareth (0-33 C.E.) Destruction of Jerusalem and the second Temple: (70 C.E.) The Buddha first represented in art as human form.

กาลานุกรม ประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา

แปลโดย...พระมหารุ่งเพชร ตักขปัญโญ ดร.

Buddhist	Western	Major Events	World Figures and Events
๑๒๐	ศตวรรษที่ ๖ ก่อน คริสต์ศักราช	<ul style="list-style-type: none"> ช่วงสมัยพระประวัติ เจ้าชายสิทธัตถะ โคตมโคตร พระพุทธเจ้าในประวัติศาสตร์ ที่ยึดถือตามตำรา คือ: ปี ๕๖๖-๔๘๖ ก่อนคริสตกาล (มีการค้นคว้าเพิ่มเติม จึงทบทวนใหม่ เป็นปี ๔๙๐-๔๑๐ ก่อนคริสตกาล) 	<ul style="list-style-type: none"> อาณาจักรเปอร์เซียถูกค้นพบโดยพระเจ้าไซรัสมหาราช (๕๕๐ ก่อนคริสต์ศักราช) ขงจื๊อ (๕๕๑ - ๔๗๙) ซารารัสตรา (๖๓๐ - ๕๕๓) มหาวิระเกิด (๕๕๐)
๒๐	ศตวรรษที่ ๕	<ul style="list-style-type: none"> การสังคายนาครั้งแรกที่ราชคฤห์ (๔๘๖) หลังปรินิพพาน ภายใต้การอุปถัมภ์ของพระเจ้าอชาตศัตรู การสังคายนาพระไตรปิฎกที่มีอยู่ในยุคปัจจุบัน ได้ถูกชำระเรียบเรียงในการสังคายนา และรักษาโดยมุขปาฐะ 	<ul style="list-style-type: none"> โสเครตีส (๔๖๙ - ๓๙๙) เพลโต (๔๒๗ - ๓๔๗) การต่อสู้แย่งชิงมาซิโดเนีย (๔๙๐) สงครามกรีก - เปอร์เซีย (๔๙๐ - ๔๗๙) สร้าง partheon (๔๓๘)
๑๔๔	ศตวรรษที่ ๔	<ul style="list-style-type: none"> การสังคายนาครั้งที่ ๒ ที่วาสาตี (๓๘๖) ประมาณ ๑๐๐ ปีหลังปรินิพพาน เกิดการแตกแยกทางนิกายครั้งแรกนั่นก็คือ เมื่อสำนักมหาสังฆิกะแยกตัวจากสรวินทินและเถรวาท การสังคายนาที่ปาฏลีบุตร (๓๖๗) 	<ul style="list-style-type: none"> อริสโตเติล (๓๘๔ - ๓๒๒) อเล็กซานเดอร์มหาราช (๓๕๖ - ๓๒๓) ยึดครองอินเดีย (๓๒๗)
๒๔๔	ศตวรรษที่ ๓	<ul style="list-style-type: none"> รัชสมัยของพระเจ้าอโศก (๒๗๒ - ๒๓๑) ทรงหันมานับถือพระพุทธศาสนาและสถาปนาพุทธธรรมในระดับชาติ เป็นครั้งแรก การสังคายนาครั้งที่ ๓ ที่เมืองปาฏลีบุตร (๒๕๐) ภายใต้การอุปถัมภ์ของพระเจ้าอโศก ประมาณ ๒๐๐ ปีหลังปรินิพพาน พระไตรปิฎกฉบับภาษาบาลี ได้รับการชำระเสร็จสิ้นสมบูรณ์ พระโอรสของพระเจ้าอโศกและพระมหินธาทรงประกาศพระพุทธศาสนาที่ศรีลังกา (๒๔๗) 	<ul style="list-style-type: none"> กำแพงเมืองจีน (๒๕๐) กำแพงฮาดเรียนประมาณศตวรรษที่ ๓ Hanibal Barca (๒๔๗? - ๑๘๓?)
๓๔๔	ศตวรรษที่ ๒	<ul style="list-style-type: none"> จุดเริ่มต้นของพระพุทธศาสนาแบบมหายาน (๒๐๐) มีการแต่งวรรณคดีปรัชญาปารมิตา มีการบันทึกว่าพระธรรมทูต ๒ รูปจากอินเดีย ใน ค.ศ. ๖๘ เดินทางถึงราชสำนักหังแห่งราชวงศ์ฮั่น พระสงฆ์ ๒ รูปได้แปลพระคัมภีร์ต่างๆ หนึ่งในนั้นคือพระสูตรสี่สิบสอง ซึ่งยังคงได้รับความนิยมจนถึงทุกวันนี้ 	<ul style="list-style-type: none"> ศาสนสถานคือ สาธุจี อมารวดี พุทธคยา อินเดีย (๑๘๕ - ๑๗๕) ราชวงศ์ฮั่นในจีน (๒๐๖ - ๒๒๐)
๔๔๔	ศตวรรษที่ ๑	<ul style="list-style-type: none"> มีการจารึกคำสอนแบบเถรวาทลงบนใบลาน (palm leave) ที่ถ้ำโลกะใกล้ทะเล ศรีลังกา (๓๕ - ๓๒) มิลินทปัญหา หรือปัญหาที่พระเจ้ามิลินทาทรงถามพระนาคเสน 	<ul style="list-style-type: none"> 01BCE Mar 1, เริ่มใช้ปฏิทินจูเลียนในกรุงโรม จูเลียส ซีซาร์ (๑๐๐ - ๔๔)

TIMELINE OF BUDDHIST HISTORY

644	2 nd Century	<ul style="list-style-type: none"> The Age of Indian Buddhist philosopher Nargarjuna (150) founder of the school of Madhyamika ('the Middle Way'). 	<ul style="list-style-type: none"> Roman Empire reaches the height of its power. In 185 C.E, Shunga a Brahman general became the ruler and the Shunga dynasty ruled for 112 years in India.
744	3 rd Century	<ul style="list-style-type: none"> Expansion of Buddhism to Burma, Cambodia, Laos, Vietnam, and Indonesia The Yogacara (meditation) school was founded by Maitreyanatha (3rd century) Buddhist influence in Persia spreads through trade 	<ul style="list-style-type: none"> Three Kingdoms dynasty (220–265) Division into three states: Wei, Shu, Wu. Many scientific advances adopted from India The Emperor Constantine converts to Christianity (312)
844	4 th Century	<ul style="list-style-type: none"> Asanga (310-390) and his brother Vasubandhu (420-500) prominent teachers of the Yogacara school of Buddhism. Development of Vajrayana Buddhism in India Translation of Buddhist texts into Chinese by Kumarajiva (344-413) and Hui-yüan (334-416) Buddhism enters Korea (372) 	<ul style="list-style-type: none"> Gupta dynasty exemplified by Chandra Gupta II (375-415) dominated North Central India. Saint Augustine (354-430)
944	5 th Century	<ul style="list-style-type: none"> Buddhist monastic university founded at Nalanda, India. Buddhaghosa composes the Visuddhimagga and major commentaries in Sri Lanka Buddhism established in Burma and Korea. Chinese pilgrim Fa-Hsien visits India (399-414) Amitabha (Amida) Pure Land sect emerges in China. Sri lankan Theravadin nuns introduce full ordination lineage into China (433) Mahayana Buddhism was introduced into Java, Sumatra, Borneo, mainly by Indian immigrants. 	<ul style="list-style-type: none"> 5th Century Anglo-Saxon Invasion of England Earliest hospital in Sri Lanka (437) Fall of the Western Roman Empire (476)
1044	6 th Century	<ul style="list-style-type: none"> Bodhidharma founder of Ch'an (Zen) arrives in China from India. (526) Sui Dynasty in Chinese History (589-617) beginning of Golden Age of Chinese Buddhism. Development of T'ien-tai, Hua-yen, Pure Land, and Ch'an schools of Chinese Buddhism. Buddhism enters Japan (538) becomes state religion (594) Buddhism flourished in Indonesia. Jataka Tales translated into Persian by King Khusru (531-579). 	<ul style="list-style-type: none"> Prophet Mohammed (570-632) The Age of Islamic Expansion (630-725) First pagoda built in China (600)
1144	7 th Century	<ul style="list-style-type: none"> Construction of Potala Palace, Jokang and Ramoche temples to house Buddha images (641-650). Harsa-varadhana ruler of a large empire in northern India from 606 to 647. He was a Buddhist convert in a Hindu era. Chinese pilgrim Hsuan-Tsang (602-664) visits India 	<ul style="list-style-type: none"> Islam sweeps across North Africa (700-800) Tang dynasty, China (618-906)
1244	8 th Century	<ul style="list-style-type: none"> Academic schools (Jōjitsu, Kusha, Sanron, Hossō, Ritsu, and Kegon) proliferate in Japan. Great debate between Tibetan and Chinese Buddhist schools. Ch'an declared heretical in Tibet. Nyingma School of Tibet Buddhism established. Borobudur Temple complex built in Java. Jataka Tales translated into Syrian and Arabic under title: Kalilag and Damnag. 	<ul style="list-style-type: none"> Nara Period in Japanese history (710-784) First monastery built in Tibet (Sam-ye) (749) Moslem invasion of Central Charlemagne (742-814) Asia (760)

๕๔๔ (คริสต์ศักราช)	ศตวรรษที่ ๑	<ul style="list-style-type: none"> • พระเจ้ากนิษกะ (๗๘ – ๑๐๑) อุปถัมภ์การสังคายนาครั้งที่ ๔ ที่ลันธารหรือแคชเมียร์ ประมาณคริสต์ศักราช ๑๐๐ (การสังคายนาครั้งนี้เถรวาทไม่ยอมรับ) • พระพุทธศาสนาได้รับการสถาปนาที่กัมพูชาในปี ค.ศ ๑๐๐ และที่เวียดนามในปี ค.ศ. ๑๕๐ • มีการแต่งพระสูตรดอกบัวและคัมภีร์ต่างๆของมหายาน • พระพุทธศาสนาเข้าสู่เอเชียกลางและจีน 	<ul style="list-style-type: none"> • Jesus of Nazareth (0 – 33 C.E.) • มีการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม และวัดที่สอง (คริสต์ศักราช ๗๐) • พระพุทธเจ้า ถูกนำเสนอในรูปแบบศิลปะ ในภาพของมนุษย์
๖๔๔	ศตวรรษที่ ๒	<ul style="list-style-type: none"> • ยุคของนาคารุณ (๑๕๐) ผู้ก่อตั้งมัทยาภิเก (ทางสายกลาง) 	<ul style="list-style-type: none"> • จักรพรรดิโรมันเรืองอำนาจสูงสุด • ในคริสต์ศักราช ๑๘๕ พราหมณ์สูงคะได้กลายเป็นราชวงศ์สูงคะปกครองอินเดีย ๑๑๒ ปี
๗๔๔	ศตวรรษที่ ๓	<ul style="list-style-type: none"> • พระพุทธศาสนาแผ่เข้าสู่พม่า กัมพูชา ลาว เวียดนาม และอินโดนีเซีย • ท่านไมตรียะณะก่อตั้งนิกายโยคจาร (ศตวรรษที่ ๓) • พระพุทธศาสนาแผ่เข้าสู่เปอร์เซียผ่านการค้า 	<ul style="list-style-type: none"> • สามราชาอาณาจักร (๒๒๐ – ๒๖๕) แบ่งออกเป็น ๓ แคว้นคือ Wei, Shu, Wu • มีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์โดยประยุกต์มาจากอินเดีย • พระเจ้าจักรพรรดิคอนสแตนตินหันไปนับถือศาสนาคริสต์ (๓๑๒)
๘๔๔	ศตวรรษที่ ๔	<ul style="list-style-type: none"> • อลันคะ (๓๑๐ – ๓๙๐) และน้องชายคือวสุพันธุ์ (๔๒๐ – ๕๐๐) เป็นครูสำคัญของพระพุทธศาสนานิกายโยคจาร • พระพุทธศาสนานิกายวัชรยานเริ่มพัฒนาขึ้นในอินเดีย • มีการแปลคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนาเป็นภาษาจีนโดยกุมารชีวะ (๓๔๔ – ๔๑๓) และhui-yuan (๓๓๔ – ๔๑๖) • พระพุทธศาสนาแผ่เข้าสู่เกาหลี (๓๗๒) 	<ul style="list-style-type: none"> • พระเจ้าจันทรคุปต์ที่สอง (๓๗๕ – ๔๑๕) ปกครองอินเดียตอนเหนือ • นักบุญเซนต์ออกัสติน (๓๕๔ – ๔๓๐)
๙๔๔	ศตวรรษที่ ๕	<ul style="list-style-type: none"> • มีการก่อตั้งมหาวิทยาลัยนาลันทาที่อินเดีย • พระพุทธโฆษาจารย์รจนาคัมภีร์วิสุทธิมรรคและอรรถกถาต่างๆที่สำคัญในศรีลังกา • พระพุทธศาสนาแผ่เข้าสู่พม่าและเกาหลี • ท่านฟาเหียนชาวจีนเดินทางไปอินเดีย (๓๙๙ – ๔๑๔) • พระอมิตะพินัยสุขาวดี (pure land) เกิดขึ้นที่จีน • ภิกษุณีเถรวาทศรีลังกานำการอุปสมบทสู่จีน (๔๓๓) • พระพุทธศาสนาขยายมาสู่ชาว สุมাত্রา บอร์เนียว โดยผู้อพยพชาวอินเดีย 	<ul style="list-style-type: none"> • ศตวรรษที่ ๕ แองกโล – แซกซอนยึดครองอังกฤษ • โรงพยาบาลแห่งแรกเกิดขึ้นที่ศรีลังกา (๔๓๗) • การล่มสลายของอาณาจักรโรมัน (๔๗๖)
๑๐๔๔	ศตวรรษที่ ๖	<ul style="list-style-type: none"> • ท่านโพธิธรรม ผู้ก่อตั้งนิกายเซ็นเดินทางถึงจีนจากอินเดีย (๕๒๖) • ราชวงศ์ซุยในจีน(๕๘๙ – ๖๑๗) ซึ่งเป็นยุคทองของพระพุทธศาสนาในจีน • พระพุทธศาสนาแบบจีนนิกายต่างๆเช่น tiantai, huayan, pure land and chan ได้รับการพัฒนา • พระพุทธศาสนาเข้าสู่ญี่ปุ่น (๕๓๘) และได้กลายเป็นศาสนาประจำชาติ (๕๙๔) • พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองในอินโดนีเซีย • นิทานชาดกได้แปลเป็นภาษาเปอร์เซียโดยกษัตริย์khusru (๕๓๑ – ๕๗๙) 	<ul style="list-style-type: none"> • ศาสดาโมฮัมเหม็ด (๕๗๐ – ๖๓๒) • ยุคแห่งการแผ่ขยายศาสนาอิสลาม (๖๓๐ – ๗๒๕) • เจดีย์องค์แรกสร้างในจีน(๖๐๐)
๑๑๔๔	ศตวรรษที่ ๗	<ul style="list-style-type: none"> • สร้างพระราชวังโปตาลา วัดโจคัง วัดราโมเชเพื่อประดิษฐานพระพุทธรูป (๖๔๑ – ๖๕๐) • เจ้าผู้ครองพระนามหรรษะ วรรณะ ปกครองอินเดียตอนเหนือจากปี ๖๐๖ – ๖๔๗ เป็นฮินดู เปลี่ยนมานับถือพุทธศาสนา • ท่าน ยวน ฉาง (๖๐๒ –๖๖๔) เดินทางไปอินเดีย 	<ul style="list-style-type: none"> • อิสลามแผ่ไปแอฟริกาเหนือ (๗๐๐ – ๘๐๐) • ราชวงศ์ถัง (๖๑๘ – ๙๐๖)

TIMELINE OF BUDDHIST HISTORY

1344	9 th Century	<ul style="list-style-type: none"> • Khmer kings build Angkor Wat, the world's largest religious monument. • Tendai School (founded by Saichō (767-822) and Shingon School (founded by Kukai: (774-835) appear in Japan. • Great Buddhist persecution in China (845) • Biography of Buddha translated into Greek by Saint John of Damascus and distributed in Christianity as "Balaam" and "Josaphat". 	<ul style="list-style-type: none"> • Heian Period in Japanese history (794-1185) • First printed book, Diamond Sutra, China (868)
1444	10 th Century	<ul style="list-style-type: none"> • First complete printing of Chinese Buddhist Canon (983), known as the Szechuan edition. • Buddhism in Thailand (900-1000) • Islam replaces Buddhism in Central Asia (900-1000). 	<ul style="list-style-type: none"> • Sung Dynasty in Chinese History (960-1279) • 1000 C.E The population at this time was about 200 million people in the world.
1544	11 th Century	<ul style="list-style-type: none"> • Conversion of King Anawrahta of Pagan (Burma) (1044-1077) by Shin Arahana. • Atisha (982-1054) arrives in Tibet from India (1042). • Marpa (1012-1097) begins Kargyu School of Tibetan Buddhism. • Milarepa (1040-1123) becomes greatest poet and most popular saint in Tibetan Buddhism. • The bhikkhu and bhikkhuni (monk and nun) communities at Anuradhapura, Sri Lanka, die out following invasions from South India. • Sakya School of Tibetan Buddhism established. • Revival of Theravada Buddhism in Sri Lanka and Burma. • Decline of Buddhism in India. 	<ul style="list-style-type: none"> • 1000-1100 There was a Confucian revival in China. • Edward the Confessor, English king (1042-1066) • Great Schism between Orthodox and Roman Catholic Churches (1054) • 1st Crusades (1096-1099)
1644	12 th Century	<ul style="list-style-type: none"> • Theravada Buddhism established in Burma. • Hōnen (1133-1212) founded the Pure Land School of Japanese Buddhism. • Eisai (1141-1215) founds the Rinzai Zen School of Japanese Buddhism. • In 1193 the Moslems attacked and conquered Magadha, the heartland of Buddhism in India, and with the destruction of the Buddhist Monasteries and Universities (Valabhi and Nalanda) - in that area Buddhism was wiped out. • Buddhism in Korea flourishes under the Koryo dynasty (1140-1390). 	<ul style="list-style-type: none"> • Omar Khayyam, Persian poet and mathematician (1044-1123) • 1119 Bologna University founded in Italy; Paris University, in France, is founded in 1150. • Kamakura Period in Japanese history (1192-1338)
1744	13 th Century	<ul style="list-style-type: none"> • Shinran (1173-1263) founded True Pure Land School of Japanese Buddhism. • Dogen (1200-1253) founded Soto Zen School of Japanese Buddhism. • Nichiren (1222-1282) founded school of Japanese Buddhism named after him. • Mongols converted to Vajrayana Buddhism. • Theravada Buddhism spreads to Laos. • Some Buddhist texts still being translated into Arabic, in Persia. 	<ul style="list-style-type: none"> • Francis of Assisi (1181-1226) • Magna Carta (1215) • Genghis Khan invades China (1215) • Thomas Aquinas (1225-1274) • Mongol conquest of China complete (1279)
1844	14 th Century	<ul style="list-style-type: none"> • Bu-ston collects and edits Tibetan Buddhist Canon. • Rulers of the north (Chieng-mai) and northeast (Sukhothai) Thailand adopt Theravada Buddhism (becomes state religion in 1360). • Theravada Buddhism adopted in Cambodia and Laos. • Tsong-kha-pa (1357-1419) Tibetan Buddhist reformer and founder of Dge-lugs-pa (or Gelugpa, or 'Yellow Hat') order. 	<ul style="list-style-type: none"> • John Wycliffe (1328-1384) English theologian and biblical translator. • China regains its independence from the Mongols under the Ming dynasty (1368)

๑๒๔๔	ศตวรรษที่ ๘	<ul style="list-style-type: none"> • นิกาย (Jōjitsu, Kusha, Sanron, Hossō, Ritsu, and Kegon) แพร่หลายในญี่ปุ่น • การโต้เถียงอันสำคัญระหว่างปราชญ์อิเบตกับจิน • นิกายเซ็นแผ่เข้าอิเบต • นิกายมโหสถสถาปนาขึ้น • มีการสร้างโบโรพุทโธที่ซาวา • นิทานชาดกแปลเป็นภาษาไซเรียและอาราบิกในชื่อว่า kalilag and damnağ 	<ul style="list-style-type: none"> • ยุคนะระของญี่ปุ่น (๗๑๐ – ๗๘๔) • วัดลัมเยวัดแรกในอิเบตสร้างขึ้น (๗๔๙) • Moslem ยึดครองเอเชียกลาง • Charlemagne (๗๔๒ – ๘๑๔)
๑๓๔๔	ศตวรรษที่ ๙	<ul style="list-style-type: none"> • กษัตริย์กัมพูชาสร้างนครวัด อนุสาวรีย์แห่งศาสนา ที่ใหญ่ที่สุดในโลก • นิกายเท็นไดสถาปนาโดย saicho (๗๖๗ – ๘๒๒) และนิกายชินคอนสถาปนาโดย kukai (๗๗๔ – ๘๓๕) เกิดขึ้นในญี่ปุ่น • การกวาดล้างชาวพุทธอย่างยิ่งใหญ่ในจีน (๘๔๕) • พุทธประวัติแปลเป็นภาษากรีกโดยเซนต์จอห์น แห่งดามัสกัส และเผยแพร่ในหมู่ชาวคริสต์ในนาม Balaam and Josaphat 	<ul style="list-style-type: none"> • ยุคHeian ของประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น (๗๙๔ – ๑๑๘๕) • พิมพ์พระสูตรเพชรครั้งแรกในจีน (๘๖๘)
๑๔๔๔	ศตวรรษที่ ๑๐	<ul style="list-style-type: none"> • พิมพ์พระวินัยเป็นภาษาจีนครั้งแรก (๙๘๓) ซึ่งรู้จักกันในนามฉบับ Szechuan • พระพุทธศาสนาเข้าสู่ไทย (๙๐๐ – ๑๐๐๐) • อิสลามเข้าแทนที่พระพุทธศาสนาในเอเชียกลาง (๙๐๐ – ๑๐๐๐) 	<ul style="list-style-type: none"> • ราชวงศ์ซ่งในจีน (๙๖๐ – ๑๒๗๙) คริสต์ศักราช ๑๐๐ ประชาชนทั่วโลกมีประมาณ ๒๐๐ ล้าน
๑๕๔๔	ศตวรรษที่ ๑๑	<ul style="list-style-type: none"> • การเปลี่ยนศาสนาของกษัตริย์อานาวรรธ (พม่า) (๑๐๔๔ – ๑๐๙๗) โดยพระอาจารย์ อรหันต์ • พระอดิษะ (๙๘๒ – ๑๐๕๔) จากอินเดียเดินทางถึงอิเบต • มาร์ปะ (๑๐๑๒ – ๑๐๙๗) ก่อตั้งนิกายกาญู • ท่านมิลาเรปะ (๑๐๔๐ – ๑๑๒๓) เป็นนักวิญญูยิ่งใหญ่ที่สุดในพระพุทธศาสนาแบบทิเบต • พระภิกษุและพระภิกษุณีที่อุรธาปุระ ศรีลังกาขาดสูญเพราะการรุกรานของอินเดียได้ • พระพุทธศาสนาแบบทิเบตนิยายคักเกียะสถาปนาขึ้น • มีการฟื้นฟูพระพุทธศาสนาแบบเถรวาทในศรีลังกาและพม่า • พระพุทธศาสนาในอินเดียเสื่อมลง 	<ul style="list-style-type: none"> • ๑๐๐๐ – ๑๑๐๐ มีการฟื้นฟูลัทธิขงจื้อในจีน • กษัตริย์เอ็ดเวิร์ดของอังกฤษ สวรรคต (๑๐๔๒ – ๑๐๖๖) • เกิดการแตกแยกครั้งยิ่งใหญ่ระหว่างออร์ทอดอกซ์และคาทอลิก (๑๐๕๔) • ครุเศศครั้งที่ ๑ (๑๐๙๖ – ๑๐๙๙)
๑๖๔๔	ศตวรรษที่ ๑๒	<ul style="list-style-type: none"> • พระพุทธศาสนาแบบเถรวาทสถาปนาขึ้นที่พม่า • Honen (๑๑๓๓ – ๑๒๑๒) สถาปนานิกายสุซาวตี (pure land) • ไอไซ สถาปนานิกาย rinzaï zen • ปี ๑๑๙๓ มุสลิมบุกยึดครองแคว้นมคธ ทำลายวัดวาอาราม มหาวิทยาลัย วัดภีร์ และมหาวิทยาลัยนาลันทา พระพุทธศาสนาถูกกวาดล้าง • พระพุทธศาสนาในเกาหลีเจริญรุ่งเรืองในยุคของราชวงศ์ koryo (๑๑๔๐ – ๑๓๙๐)) 	<ul style="list-style-type: none"> • โอมาร์ ไคยัม กวีชาวเปอร์เซียและนักคณิตศาสตร์ (๑๐๔๔ – ๑๑๒๓) • ปี ๑๑๑๙ สร้างมหาวิทยาลัยโบโลญาที่อิตาลี สร้างมหาวิทยาลัยปารีสที่ฝรั่งเศสปี ๑๑๕๐ • ยุคกามาคุระ ของประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น (๑๑๙๒ – ๑๓๓๘)
๑๗๔๔	ศตวรรษที่ ๑๓	<ul style="list-style-type: none"> • Shinran (๑๑๗๓ – ๑๒๖๓) ก่อตั้งนิกาย true pure land แห่งพุทธศาสนา ญี่ปุ่น • Dogen (๑๒๐๐ – ๑๒๕๓) ก่อตั้งนิกาย soto zen • Nichiren (๑๒๒๒ – ๑๒๘๒) ก่อตั้งนิกาย nichiren • มองโกลเปลี่ยนมานับถือพระพุทธศาสนาแบบวัชรยาน • พระพุทธศาสนาแบบเถรวาทแผ่เข้าสู่ลาว • คัมภีร์ทางพระพุทธศาสนาบางเล่มแปลเป็นภาษาอารบิกในเปอร์เซีย 	<ul style="list-style-type: none"> • Francis of assisi (๑๑๘๑ – ๑๒๒๖) • Magna carta (๑๒๑๕) • เจงกิสข่านยึดครองจีน (๑๒๑๕) • homas Aquinas (๑๒๒๕ – ๑๒๗๔) • มองโกลชนะจีนเต็ดขาด (๑๒๗๙)

TIMELINE OF BUDDHIST HISTORY

1944	15 th Century	<ul style="list-style-type: none"> • Beginning of Dalai Lama lineage in Tibetan Buddhism. • In Cambodia, the Vishnuite temple, Angkor Wat, founded in the 12th century, becomes a Buddhist centre. 	<ul style="list-style-type: none"> • Development of printing in Europe • Leonardo DaVinci (1452-1519) • Columbus "finds" the new world (1492)
2044	16 th Century	<ul style="list-style-type: none"> • Tibet's Gelugpa leader receives the title of "Dalai" from Altan Khan (1578). • "Great Fifth" Dalai Lama meets Qing Emperor Shunzhi near Beijing. 	<ul style="list-style-type: none"> • Martin Luther (1483-1546) • Protestant Reformation • Shakespeare, (1564-1616) • Galileo (1564-1642)
2144	17 th Century	<ul style="list-style-type: none"> • Control of Japanese Buddhism by Tokugawa Shōgunate (the ruling feudal government) (1603-1867) • Hakuin (1686-1769) monk, writer and artist who helped revive the Rinzai Zen Sect in Japanese Buddhism. 	<ul style="list-style-type: none"> • Japan closes the door to foreigners (1639) • Pilgrims reach America (1620) • Galileo recants (1633) • English Civil War (1642)
2244	18 th Century	<ul style="list-style-type: none"> • Colonial occupation of Sri Lanka, Burma, Laos, Cambodia, and Vietnam. • King Kirti Sri Rajasinha obtains bhikkhus from the Thai court to reinstate the bhikkhu ordination line which has died out in Sri Lanka. 	<ul style="list-style-type: none"> • 1700s Age of Enlightenment introduces revolutionary new ideas to Europe. • American independence (1776) • French revolution (1789-1802)
2344	19 th Century	<ul style="list-style-type: none"> • New sects begin to emerge in Japanese Buddhism. • Sri Lankan forest monks go to Burma for reordination (1862). • First Western translation of the Dhammapada. (German-1862). • German translation of Lotus Sutra, 1852 and pioneer Buddhist scholars: - Neumann and Odlenburg, first German monk, Nyanatiloka. • First Chinese Temple in USA (San Francisco) (1853) • 5th Buddhist Council in Mandalay, Burma (1868-1871) where the text of the Pali Canon was revised and inscribed on 729 marble slabs. 	<ul style="list-style-type: none"> • Meiji Restoration in Japanese history 1868, marking end of military rule. • 1833 Abolition of slavery in British empire. • American Civil War (1861-1865)
2444-2544	20 th Century	<ul style="list-style-type: none"> • Buddhist Society of Great Britain, founded (1907). • Buddhist Mission Society in Germany, founded (1903). • Taishō Shinshū Daizokkyō edition of Chinese Buddhist Canon printed in Tokyo (1924-1929). • Chinese control of Tibetan Buddhism (1950). • Founding of World Fellowship of Buddhists (1952). • Buddha Jayanti Year, commemorating 2,500 years of Buddhism (1956). • 6th Buddhist Council held at Rangoon, Myanmar (Burma) (1954-1956). • Tibetan Buddhism spreads to western countries. • First Theravada Monastery established in USA (1966). • First Tibetan (Sakya) Centre founded in USA (1971). • Tibetan texts collected, translated and disseminated by Buddhist publishers 1960's. 	<ul style="list-style-type: none"> • Mahatma Gandhi (1869-1948) • WW I (1914-1918) • Russian revolution (1917-1922) • 1919 Ernest Rutherford splits atom for first time. • WW II (1939-1945) • Cultural Revolution (China) (1966) • Pope John Paul II pardons Galileo (1995) • The Fall of the Berlin Wall, the Cold War ends. (1989)

Note: The Buddhist calendar starts (year 1) from the Buddha's Parinirvana (death and final release) which occurred in his eightieth year. B.C.E. = Before Common Era (Equivalent to B.C.) * C.E. = Common Era (Equivalent to A.D.)

๑๘๔๔	ศตวรรษที่ ๑๔	<ul style="list-style-type: none"> Buston รวบรวมและชำระพระวินัยของพระพุทธศาสนาแบบธิเบต เจ้าผู้ปกครองทางเหนือของประเทศไทย(เชียงใหม่และสุโขทัย)รับพระพุทธศาสนาแบบเถรวาท (และได้กลายเป็นศาสนาประจำชาติ ๑๓๖๐) กัมพูชาและลาวรับพระพุทธศาสนาแบบเถรวาท ซงชะปะ (๑๓๕๗ – ๑๔๑๙) ก่อตั้งนิกายเกลุกปะหรือนิกายหมวกเหลือง 	<ul style="list-style-type: none"> John Wycliffe (๑๓๒๘ – ๑๓๘๔) นักเทววิทยาและนักแปลไบเบิล จีนได้รับเอกราชจากมองโกลในยุคของราชวงศ์หมิง (๑๓๖๘)
๑๘๔๔	ศตวรรษที่ ๑๕	<ul style="list-style-type: none"> ยุคเริ่มต้นของทะเล ลามะ สร้างนครวัด เป็นวัดพระวิษณุ ในกัมพูชา ในศตวรรษที่ 12 กลายเป็นศูนย์กลางพระพุทธศาสนา 	<ul style="list-style-type: none"> มีการพัฒนาการพิมพ์ในยุโรป ลิโอนาโด ดา วินชี (๑๔๕๒ – ๑๕๑๙) โคลัมบัสค้นพบโลกใหม่ (๑๔๙๒)
๒๐๔๔	ศตวรรษที่ ๑๖	<ul style="list-style-type: none"> ผู้นำนิกายเกลุกปะของธิเบตรับตำแหน่งทะเล ลามะจากพระเจ้าอัลตันข่าน (๑๕๗๘) ทะเล ลามะองค์ที่ ๕ ทรงพบกับจักรพรรดิ ชุนซี แห่งราชวงศ์ชิง 	<ul style="list-style-type: none"> มาร์ติน ลูเทอร์ (๑๔๘๓ – ๑๕๔๖) ปฏิรูปนิกายโปรเตสแตนต์ เชกสเปียร์ (๑๕๖๔ – ๑๖๑๖) กาลิเลโอ (๑๕๖๔ – ๑๖๔๒)
๒๑๔๔	ศตวรรษที่ ๑๗	<ul style="list-style-type: none"> พระพุทธศาสนาแบบญี่ปุ่นถูกควบคุมโดยโชกุน โดกุกาวา (๑๖๐๓ – ๑๘๗๖) พระHakin (๑๖๘๖ – ๑๗๖๙) นักเขียนนักกวีช่วยฟื้นฟูพระพุทธศาสนา นิกาย rinzai zen ในญี่ปุ่น 	<ul style="list-style-type: none"> ญี่ปุ่นปิดประเทศ (๑๖๓๙) ผู้จาริกแสวงบุญเดินทางถึงอเมริกา (๑๖๒๐) กาลิเลโอยอมกลับคำ (๑๖๓๓) สงครามกลางเมืองอังกฤษ (๑๖๔๒)
๒๒๔๔	ศตวรรษที่ ๑๘	<ul style="list-style-type: none"> ศรีลังกา พม่า ลาว กัมพูชา และเวียดนามถูกล่าอาณานิคม กษัตริย์กิริติ ศรี ราชสินหลได้ต้อนรับพระสงฆ์ราชสำนักจากไทยเพื่อประกอบพิธีอุปสมบทซึ่งได้สูญหายไปจากศรีลังกา 	<ul style="list-style-type: none"> ปี ๑๗๐๐ ยุคแห่งการความคิดวิวัฒนาการใหม่แผ่เข้าสู่ยุโรป อเมริกาเป็นเอกราช (๑๗๗๖) การปฏิวัติในฝรั่งเศส (๑๗๘๙ – ๑๘๐๒)
๒๓๔๔	ศตวรรษที่ ๑๙	<ul style="list-style-type: none"> นิกายใหม่ๆเริ่มเกิดขึ้นในพระพุทธศาสนาแบบญี่ปุ่น พระปาศรีลังกาไปพม่าเพื่ออุปสมบทใหม่ (๑๘๖๒) มีการแปลธรรมบทเป็นครั้งแรกในตะวันตก (เยอรมัน – ๑๘๖๒) มีการแปลพระสูตรดอกบัวเป็นภาษาเยอรมัน, ในปี ๑๘๕๒ นักปราชญ์พุทธคือ Neumann and odlenbur พระเยอรมันรูปแรกนามว่า ญาณติโลก วัดจีนแห่งแรกในอเมริกา (ซานฟรานซิสโก) (๑๘๕๓) มีการสังคายนาครั้งที่ ๕ ที่มณฑลเซย์ พม่า (๑๘๖๘ – ๑๘๗๑) และมีการจารึกพระคัมภีร์บนหินอ่อน ๗๒๙ แผ่น 	<ul style="list-style-type: none"> Meiji restoration ในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น (๑๘๖๘) ทำให้สิ้นสุดการปกครองของทหาร ปี ๑๘๓๓ มีการทำลัมล้างทางสในอังกฤษ สงครามกลางเมืองอเมริกา (๑๘๖๑ – ๑๘๖๕)
๒๔๔๔ – ๒๕๔๔	ศตวรรษที่ ๒๐	<ul style="list-style-type: none"> สมาคมพุทธในอังกฤษสถาปนาขึ้น (๑๙๐๗) สมาคมเผยแผ่พระพุทธศาสนาในเยอรมันก่อตั้งขึ้นในปี ๑๙๐๓ คัมภีร์พระพุทธศาสนาแบบจีนฉบับ taisho shinshu daizokyo พิมพ์ที่โตเกียว (๑๙๒๔ – ๑๙๒๙) จีนควบคุมพระพุทธศาสนาแบบธิเบต (๑๙๕๐) องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลกก่อตั้งขึ้น (๑๙๕๒) ฉลองพุทธชยันตี ๒,๕๐๐ ปี (๑๙๕๖) การสังคายนาครั้งที่ ๖ จัดขึ้นที่กรุงย่างกุ้ง พม่า (๑๙๕๔ – ๑๙๕๖) พระพุทธศาสนาแบบธิเบตแผ่เข้าสู่ประเทศตะวันตก วัดพุทธแบบเถรวาทแห่งแรกสร้างขึ้นในอเมริกา (๑๙๖๖) วัดพระพุทธศาสนาแบบธิเบต (นิกายคักเกียะ) แห่งแรกสร้างขึ้นในอเมริกา (๑๙๗๑) มีการรวบรวม แปล และเผยแผ่คัมภีร์พระพุทธศาสนาแบบธิเบตในปี ๑๙๖๐ 	<ul style="list-style-type: none"> มหาตมะ คานธี (๑๘๖๙ – ๑๙๔๘) WW I (๑๙๑๔ – ๑๙๑๘) การปฏิวัติในรัสเซีย (๑๙๑๗ – ๑๙๒๒) ปี ๑๙๑๙ Ernest Rutherford ทดลองอะตอมเป็นครั้งแรก WW II (๑๙๓๙ – ๑๙๔๕) การปฏิวัติวัฒนธรรมในจีน (๑๙๖๖) เป๊ป จอห์น ปอล ที่ ๒ ให้ภัยกาลิเลโอ (๑๙๙๕) กำแพงเบอร์ลินพังทลายและสิ้นสุดสงครามเย็น (๑๙๘๙)

Buddhism and Chinese Culture

Zhao Puchu

Buddhism is one of the three most ancient religions of the world, and Chinese culture is one of the three great cultures of humankind. Transmitted into China since the first century CE and having undergone two thousand years of history, Buddhism and Chinese culture have synergized to produce a rich diversity of effects that have impacted many Eastern Asian countries in their own cultural development and prosperity.

1. The transmission of Buddhism into China

In the history of India, Buddhism was popular for around 1,800 years (from the 6th century BCE to the 12th century CE). This era could be roughly divided into three periods: the formation of sectarian Buddhism in the first 600 years; the development of Mahayana exoteric Buddhism in the following 600 years; and the remain-

***Mr. Zhao Puchu (1907-2000)**, lay Buddhist, was Vice President and Secretary-general of the Buddhist Association of China during 1953-1980 and President of the Association after 1980. He was also President of the Buddhist Academy of China and a counselor of High-level Tibetan Buddhism College of China. He was Vice Chairman of the sixth, seventh, eighth and ninth National Committee of the Chinese People's Political Consultative Conference, President of the China Committee on Religion and Peace, and Vice President of the World Fellowship of Buddhists. Mr. Zhao Puchu was an eminent religious leader and social activist who had great influence in the Buddhist communities and all sectors of society both at home and abroad.*

.....

ing 600 years when esoteric Buddhism was the mainstream. In the early stage of Indian Buddhism, there were only two main groups - the Sthāvirīya (Elders) and the Mahāsāṃghika (Great Saṃgha), but within the next three to four hundred years, they split up into over ten different sects of which the Elders branched into the Northern and

พุทธศาสนาและวัฒนธรรมจีน

Zhao Puchu

แปลโดย สรวงสมร สุดโต

พุทธศาสนาเป็นหนึ่งในสามศาสนาที่เก่าแก่ที่สุดของโลก และวัฒนธรรมจีนก็เป็นหนึ่งในสามวัฒนธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก พุทธศาสนาถูกเผยแพร่มาถึงจีนตั้งแต่ศตวรรษแรก และมีประวัติศาสตร์มายาวนานกว่าสองพันปี จึงทำให้พุทธศาสนาและวัฒนธรรมจีนหลอมรวมกันจนเกิดเป็นความหลากหลายที่มีอิทธิพลต่อประเทศเอเชียตะวันออกในแง่ของการพัฒนาทางวัฒนธรรมและความมั่งคั่ง

1. การถ่ายทอดพุทธศาสนาไปสู่ประเทศจีน

ในประวัติศาสตร์อินเดียนั้น พุทธศาสนาได้รับความนิยมมากกว่า 1800 ปี (6ปีก่อนคริสตกาล-ศตวรรษที่ 12) ยุคที่พุทธศาสนาได้รับความนิยมนี้สามารถแบ่งได้เป็น 3 ช่วง คือ การก่อตั้งของนิกายในพุทธศาสนาในช่วง 600 ปีแรก, การพัฒนาพุทธศาสนาแบบมหายานในอีก 600 ปีต่อมา และในช่วง 600 ปีสุดท้าย คือเมื่อพุทธศาสนาแบบวัชรยานกลายเป็นกระแสหลัก

ในยุคต้นของพุทธศาสนาในอินเดีย มีเพียงนิกาย 2 นิกาย คือเถรวาท และ มหาสังฆิกะ แต่ภายใน 300-400 ปีถัดมา ก็แตกแขนงแยกย่อยออกเป็นมากกว่า 10 นิกาย ซึ่งนิกายเถรวาทได้ไปแผ่ขยายเป็นพุทธศาสนาตอนเหนือของอินเดียและทางตอนใต้ของอินเดีย พุทธศาสนาทางตอนใต้ได้แผ่ไปถึงศรีลังกาในช่วงสมัยของพระเจ้าอโศกมหาราช และแผ่ไปไกลถึงพม่า ไทย และกัมพูชา เป็นต้น ต่อมา ในช่วงราวศตวรรษที่ 7 พุทธศาสนาได้เดินทางไปถึงจีนโดยผ่านไ้จากพม่าทางมณฑลยูนนาน ซึ่งพุทธศาสนาก็ยังคงได้รับความนิยมอยู่จนถึงปัจจุบันในหมู่ชนเผ่าไต และได้กลายเป็นการถ่ายทอดพุทธศาสนาโดย

“...ปัจจุบัน มีพระคัมภีร์ที่แปลเป็นภาษาจีนจำนวน 1,482 ฉบับ 5,702 ม้วน หากไม่รวมฉบับที่เนื้อความเหมือนกัน จะมีพระไตรปิฎกจำนวน 4,400 ม้วนโดย 1,400 ม้วนนั้นเป็นพระวินัยปิฎกและอีก 3,000 ม้วนเป็นพระสูตรมหายานและอรรถกถา คิดแล้วมีปริมาณเท่ากับ 2 ล้าน 5 แสนคาถาสันสกฤต อีกทั้งยังมีงานเขียนอีกมากกว่า 10,000 ม้วนที่เขียนโดยชาวจีนจากหลายๆราชวงศ์ ในกัมพูชามีการแปลบทความแปลถึง 5,962 ชิ้น เท่ากับคำสันสกฤตจำนวน 3 ล้านคำ...”

Ven. Master
Xuanzang
of the Tang
Dynasty

พระถังซำจั๋ง

“...Presently, there exist in the collection of Chinese translated Buddhist texts 1,482 volumes, 5,702 scrolls. Apart from the identical ones, there are 4,400 scrolls, out of which 1,400 belong to the Sravaka Tripitaka, and 3,000 scrolls of Mahayana sutras and commentaries, amounting to an equivalent of approximately two and a half million Sanskrit verses. There are another over 10,000 scrolls of works written by Chinese over the dynasties, amounting to an equivalent of seven to eight million Sanskrit verses, thus making up a grand total of around ten million verses in all...”

Southern traditions. The Southern tradition spread to Sri Lanka during the reign of King Ashoka, further reaching the regions of Myanmar, Thailand and Cambodia etc. Around the seventh century CE, Buddhism reached China from Myanmar via Yunnan Province, where Buddhism is still very popular today among the Dai ethnic community, and this became the Pali Buddhist transmission in China. Mahayana Buddhism of the middle period was first transmitted into China in the second century CE, and thereafter reached Tibet from China and India in the seventh century CE. By the 11th century CE, the increasingly popular esoteric Buddhism in India found its way into Tibet. These latter two periods saw the emergence of both the Chinese transmission and the Tibetan transmission of Buddhism in China.

2. Characteristics of Chinese Buddhism

Chinese Buddhism has the following characteristics:

I. Comprehensiveness – As stated above, in the two thousand years during which the content of three periods of Indian Buddhism was spread into China, we saw the founding of the three transmissions of Buddhism. From biographies and translated texts of Jnanagupta, Xuanzang (596-664) and Atisa, we know that most of the original texts of Mahayana, exoteric as well as esoteric Buddhism

were kept in China, including some important sutras such as the Avataṃsaka-sūtra, Mahāvaiṣṭhīyamaḥāsaṃnipāta-sūtra and Mahāprajñāpāramitāśāstra, which were actually not so popular in India.

II. Richness – The richness of Chinese Buddhism mainly refers to two aspects: firstly, the large volume of Buddhist texts; and secondly, the large number of lineages and sects.

(i) Presently, there exist in the collection of Chinese translated Buddhist texts 1,482 volumes, 5,702 scrolls. Apart from the identical ones, there are 4,400 scrolls, out of which 1,400 belong to the Sravaka Tripitaka, and 3,000 scrolls of Mahayana sutras and commentaries, amounting to an equivalent of approximately two and a half million Sanskrit verses. There are another over 10,000 scrolls of works written by Chinese over the dynasties, amounting to an equivalent of seven to eight million Sanskrit verses, thus making up a grand total of around ten million verses in all. In only the Chinese section of the Chinese Tripitaka that we are currently compiling, there are already around 23,000 scrolls. In the Tibetan bKaḥ-gYur and bsTan-gYur alone, there are 5,962 translated texts, an equivalent of three million Sanskrit verses. There is a large number of Tibetan works which we are in the process of cataloging, and apart from Pali original texts, there are also many Buddhist writings and translated works in the Dai dialect. This gives an idea of the rich volume of Buddhist texts from all the three transmissions collected in China over the years. Considering the long history of Chinese culture covered by Yong Le Da Dian (Great Encyclopedia of the Yongle Reign) completed between 1403-1407 CE containing 22,878 scrolls, the number of Chinese Buddhist texts should be considered immense. As for the other two transmissions (Pali and Tibetan), each of the collections in China should well match the size of their national collection.

(ii) In the Mahayana Buddhism of India, there were initially only two ‘views’ – Meditation on the Middle Way and Mind Only, and two ‘vehicles’ – the Paramita and the Mantra; and there were no formal schools of thought as such. Ever since its transmission into China however, there began a long period of study, analysis and debate on the Buddhist doctrine which led to the gradual formation of various different schools and sects. These included the Daśabhūmikaśāstra, Mahāyānaśāstra, Laṅkāvatārasūtra and Mahāparinirvāṇasūtra sects, Tiantai, Madhyamika, Vinaya, Dharmalakṣaṇa, Huayan, Mantra, Pureland, Chan and Teaching of the Three Levels schools etc., of which the Chan School later branched out into seven lineages. As for the Tibetan transmission,

Chinese Tripitaka พระไตรปิฎกภาษาจีน

“...ศิลปะแบบจีนรุ่งเรืองขึ้นสู่จุดสูงสุดก่อนการมาถึงของพุทธศาสนา มีความเชี่ยวชาญในด้านการเขียนตัวอักษร การวาด งานฝีมือ จักสาน สถาปัตยกรรม และการก่อสร้าง ครั้งหนึ่งพุทธศาสนาแบบมหายานได้ถูกสะท้อนอยู่ในศิลปะจีน ดังจะเห็นได้จากการพัฒนาของภาพเขียน รูปปั้นเชิงพุทธศาสนา การก่อสร้างวัด และวิหารไปทั่วประเทศ...”

ภาษาบาลีไปสู่ประเทศจีน พุทธศาสนาแบบมหายานได้ถูกถ่ายทอดไปที่จีนเป็นครั้งแรกในช่วงศตวรรษที่ 2 และหลังจากนั้นก็มาที่ทิเบตและอินเดียในศตวรรษที่ 7 จากนั้นพอมาราวก่อนศตวรรษที่ 11 พุทธศาสนาวัชรยาน ซึ่งได้รับความนิยมในอินเดียก็เดินทางมาถึงทิเบตได้ จึงกล่าวได้ว่า ในช่วง 2 ยุคหลังนี้ เราจึงได้เห็นทั้งการถ่ายทอดพุทธศาสนาแบบจีน และการถ่ายทอดพุทธศาสนาแบบทิเบตในประเทศจีน

2. ลักษณะของพุทธศาสนาแบบจีน

พุทธศาสนาแบบจีนมีลักษณะดังต่อไปนี้

i. ความครบสมบูรณ์ - ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว ในช่วงสองพันปีระหว่างที่พุทธศาสนาแบบอินเดียถูกเผยแผ่เข้ามาที่จีน เราได้เห็นการวางรากฐานของการถ่ายทอดพุทธศาสนา 3 แบบ จากชีวประวัติและงานแปลของ Jnanagupta, Xuanzang (ค.ศ. 596-664) และ Atisa ทำให้เราได้ทราบว่าคัมภีร์ฉบับดั้งเดิมของนิกายมหายาน นิกาย

คุยกยานและนิกายวัชรยานถูกเก็บรักษาไว้ที่จีน รวมทั้งพระสูตรอื่นๆ ที่สำคัญก็เช่นเดียวกัน เช่น avatamsaka-sutra, mahavaipulyama-hamnipaatasutra และ Mahaprajnaparamitaasutra ซึ่งไม่ได้รับความนิยมนักในอินเดีย

ii. ความมั่งคั่งสมบูรณ์ - ความมั่งคั่งสมบูรณ์ของพุทธศาสนาแบบจีน จะหมายถึง 2 ด้าน คือ หนึ่ง จำนวนของพระคัมภีร์ที่มีมากมาย และสอง จำนวนของผู้นับถือและนิกายที่มีจำนวนมาก

ปัจจุบัน มีพระคัมภีร์ที่แปลเป็นภาษาจีนจำนวน 1,482 ฉบับ 5,702 ม้วน หากไม่รวมฉบับที่เนื้อความเหมือนกัน จะมีพระไตรปิฎกจำนวน 4,400 ม้วนโดย 1,400 ม้วนนั้นเป็นพระวินัยปิฎก และอีก 3,000 ม้วนเป็นพระสูตรมหายานและอรรถกถา คิดแล้วมีปริมาณเท่ากับ 2 ล้าน 5 แสนคาถาสันสกฤต อีกทั้ง ยังมีงานเขียนอีกมากกว่า 10,000 ม้วนที่เขียนโดยชาวจีนจากหลายๆ ราชวงศ์ ในทิเบตมีการแปลบทความแปลถึง 5,962 ชิ้น เท่ากับคำสันสกฤตจำนวน 3 ล้านคำ นอกจากนั้น เรายังอยู่ในช่วงการจัดทำหมวดหมู่บัญชีของงานแปลภาษาทิเบต และนอกเหนือจากบทความภาษาบาลีดั้งเดิมแล้ว ยังมีงานเขียนเกี่ยวกับพุทธศาสนาและงานแปลเป็นภาษาไทเป็นจำนวนมาก จากจุดนี้ทำให้เราเห็นภาพว่าคัมภีร์ทางพุทธศาสนาจากยุคการถ่ายทอดพุทธศาสนาทั้งสามยุคในจีนนั้นมีจำนวนมากเพียงใด อีกทั้ง สารานุกรม Yong Le Da Dian (มหาสารานุกรมแห่งรัชสมัยหยงเล่อ) ซึ่งรวบรวมประวัติศาสตร์อันยาวนานของวัฒนธรรมจีน ที่เสร็จสมบูรณ์ในช่วงปี ค.ศ. 1403-1407 มีจำนวนมากถึง 22,878 ม้วน จึงถือได้ว่าบทความเกี่ยวกับพุทธศาสนาแบบจีนมีจำนวนมากศาล

(ii) ในพุทธศาสนาแบบมหายานในอินเดีย เดิมมีวิธีคิดเพียง 2 วิธี คือ สมถิบนทางสายกลางและจิตเท่านั้น และหนทางที่จะนำไป คือ ปริมัตถและมนตรา อย่างไรก็ตาม นับจากการถ่ายทอดพุทธศาสนาเข้าสู่จีน ก็ได้เริ่มมีช่วงเวลาแห่งการศึกษา วิเคราะห์ อภิปรายถกเถียงเกี่ยวกับทฤษฎีแนวปฏิบัติของพุทธศาสนา และทำให้นำไปสู่การกำเนิดของหลากหลายสาขานิกาย

iii. การถ่ายทอดอย่างครอบคลุม - แม้ว่าการถ่ายทอดพุทธศาสนาแบบจีนและทิเบตในประเทศจีน

ได้ปฏิสัมพันธ์กับวัฒนธรรมท้องถิ่น แต่พุทธศาสนาก็ไม่ได้กลายเป็นศาสนาประจำชาติ หากแต่พุทธศาสนาได้ถ่ายทอดไปสู่ดินแดนที่ติดกันหลายที่ คือ การถ่ายทอดพุทธศาสนาแบบจีนไปสู่เกาหลี ญี่ปุ่น และเวียดนาม เป็นต้น ในขณะที่พุทธศาสนาแบบทิเบตถ่ายทอดไปสู่มองโกลเลียและแมนจูเรีย และภายหลังต่อมา การถ่ายทอดทั้งสองแบบนี้ได้ไปสู่ยุโรปและอเมริกา

3. พุทธศาสนาและวัฒนธรรมจีนอันเป็นเอกภาพ

เมื่อการถ่ายทอดคำสอนในทิเบตเข้าหลอมรวมกับวัฒนธรรมท้องถิ่น แต่ก็ยังคงรักษาขนบทางพุทธแบบดั้งเดิมของอินเดียเอาไว้ และขณะเดียวกันก็ซึมซับวัฒนธรรมทั้งจากอินเดียและจีนเข้าไว้ ก่อเกิดเป็นวัฒนธรรมทางพุทธศาสนาแบบทิเบตขึ้นมา

there were the Nying-ma-pa, Kah-dam-pa, Ka-gyu-pa, Sa-kya-pa, Ge-lug-pa, Jo-nang-pa, Shi-byed-pa, Good-yul-pa, Zji-byed-pa etc. In the Pali transmission of the Dai community, there were Run, Baihuang, Duolie, and Zuodi sects etc. The diversity of Buddhism's development in China is demonstration of its richness in content.

III. Extensiveness – Although the Chinese and Tibetan transmissions of Buddhism in China interacted with the local cultures as they developed, Buddhism did not become a national religion. Instead, it continued to be transmitted into many other neighboring nations and countries - the Chinese transmission to Korea, Japan, Vietnam etc., while the Tibetan transmission to places like Mongolia and Manchuria. Much later, both transmissions also reached countries in Europe and America.

“...Chinese art and craft had reached an extremely high level of sophistication even before the import of Buddhism into China, a country already well known for its excellence in calligraphy, painting, handicraft, weaving, architecture and construction.”

3. Buddhism and Chinese Culture in Union

When the Tibetan transmission merged with local culture, it retained the original Buddhist tradition of India and at the same time absorbed elements of both the Indian and Chinese cultures, creating in its wake a Tibetan Buddhist culture that exhibited glamour in form and style.

The Dai community's Pali transmission upheld the Elders sect of the Southern Tradition, which became a major influence in the development of Dai culture.

Buddhism had the longest time to develop in China, sustaining much change in the process. Since its influence was so widespread, this part of our history warrants a more in-depth study. Broadly speaking, the union of Buddhism and Chinese culture can be traced along three facets, namely, the academic, artistic and social.

I. Academic – When Buddhism first came to China, the nation's culture and traditions were already very developed in society. Right from the start, intellectuals of the

day already embraced Buddhism as a school of thought that required meticulous study to fully comprehend. Due to the convenience afforded by writing facilities of the time, newly translated texts were distributed around the country within a relatively short time, and it was commonly expected that a wave of talks, commentaries, expositions etc. on these texts would soon follow. As a result, the standard of research and studies on the Buddha's teachings reached a very high level, winning much admiration and praise especially from scholars abroad. An example is Dao'an (312-385) of Eastern Jin, who was honored by Kumaravachi, the great Buddhist master from the west, as 'Sage of the East' to whom he would 'pay homage from afar'. Similar figures who were treated as sages or saints of the East included Tanmozui of Northern Wei, who was hailed as a bodhisattva by the Indian scholar Bodhiruci, who subsequently also translated his Essentials of Mahayana into Sanskrit. Even more well-known was of course Xuanzang of the Tang dynasty, who was recognized as the foremost in both the Mahayana and attainment of liberation. History tells us that since its transmission into China, research and study in the Buddhist doctrine was the mainstream development, rendering the founding of over ten schools/sects and the emergence of more than 23,000 scrolls of original as well as translated works.

II. Artistic – Chinese art and craft had reached an extremely high level of sophistication even before the import of Buddhism into China, a country already well known for its excellence in calligraphy, painting, handicraft, weaving, architecture and construction. Once in China, Mahayana Buddhism had the advantage of finding expression through the best of Chinese art, as witnessed by the development of Buddhist paintings, sculptures and the construction of temples and monasteries across the land. When the great Sramana Qiyu came to China around 301 CE, he was so impressed by the palaces, temples and monasteries in Luoyang that he exclaimed that he was like being in Tusita Heaven. In 516 CE when the Yongning Monastery was just completed in Luoyang, Bodhidharma also expressed his awe by saying that it was not like something one could find in this world (Jampudvita). When he saw the Vajra statue in Xiufan Temple, he commented that "it has the true likeness (of the Vajra)". There were many legendary stories too about artists such as Gukaizhi, Wudaozi and Yanghuizhi who dedicated themselves to the creation of murals, statues and paintings in temples and monasteries. Today, the Dunhuang murals, Longmen Buddha statues, the huge Buddha of Leshan, the Buddha statues of Yonghe Palace, the Tashilhunpo Monastery, the Potala Palace, as well as the myriad

White Pagodas of Xishuangbanna Dai Autonomous Region, Yunnan
เจดีย์ สร้างโดยชาวพุทธ เผ่าไต ที่สิบสองปันนา

พุทธศาสนามีการพัฒนาอย่างยาวนานในจีน และมีอิทธิพลแผ่ขยายไปกว้างไกล การศึกษาประวัติศาสตร์ในช่วงนี้จึงต้องศึกษาอย่างลึกซึ้ง กล่าวโดยรวมคือ การเป็นหนึ่งเดียวของพุทธศาสนาและวัฒนธรรมจีนสามารถกล่าวได้ในสามมิติ คือ การศึกษา ศิลปะ และสังคม

i. การศึกษา – เมื่อพุทธศาสนาเข้ามาถึงจีนเป็นครั้งแรก วัฒนธรรมประเพณีของจีนได้มีการพัฒนาไปไกลแล้ว

บรรดานักปราชญ์ได้นับถือพุทธศาสนาว่าเป็นสำนักทางความคิดซึ่งต้องอาศัยการศึกษาอย่างลึกซึ้งเพื่อทำความเข้าใจ มีการแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาจีนแจกจ่ายไปทั่วประเทศ และมีกระแสการพูดคุยถกเถียงกัน ความเรียง ต่างๆ ออกตามมาเป็นจำนวนมาก ทำให้มาตรฐานการศึกษาค้นคว้าพระธรรมอยู่ในระดับสูงมาก ยกตัวอย่างเช่น dao'an (ค.ศ. 312-385) ซึ่งได้รับการยกย่องจาก Kumaravachi ว่าเป็น “บัณฑิตแห่งตะวันออก” นอกจากนั้น ยังมีบุคคลสำคัญ ที่ถูกยกย่องให้เป็น บัณฑิตหรือนักบุญแห่งตะวันออกอีก เช่น Tanmozui จากเว่ยตอนเหนือ, Xuanzang สมัยราชวงศ์ถัง เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่า นับตั้งแต่มีการถ่ายทอดคำสอนของพุทธศาสนาเข้าสู่จีนนั้น แนวปฏิบัติแบบพุทธศาสนาได้กลายเป็นกระแสหลักของสังคม มีการก่อตั้งนิคมมากกว่า 10 นิคม และมีผลงานการเขียนทั้งต้นฉบับและฉบับแปลมากกว่า 23,000 ม้วน

Chinese Pagoda พระเจดีย์ศิลปะแบบจีน

ii. ศิลปะ – ศิลปะแบบจีนรุ่งเรืองขึ้นสู่จุดสูงสุดก่อนการมาถึงของพุทธศาสนา มีความเชี่ยวชาญในด้านการเขียนตัวอักษร การวาด งานฝีมือ จักสาน สถาปัตยกรรมและการก่อสร้าง ครึ่งหนึ่งพุทธศาสนาแบบมหายานได้ถูกสะท้อนอยู่ในศิลปะจีน ดังจะเห็นได้จากการพัฒนาของภาพเขียน รูปปั้นเชิงพุทธศาสนา การก่อสร้างวัดและวิหารไปทั่วประเทศ เมื่อกษัตริย์ Sramana Quiyu มาถึงที่จีนประมาณคริสต์ศักราชที่ 301 เกิดความประทับใจในพระราชวัง วัดวิหารในเมืองลั่วหยางเป็นอันมากถึงขั้นกล่าวว่าเหมือนอยู่ในสวรรค์ชั้นดุสิต และเมื่อคริสต์ศักราชที่ 516 เมื่อพระเจ้าหย่งหยิงแห่งเพ็งสร้างเสร็จที่เมืองลั่วหยางนั้น ท่านโพธิธรรมะได้รู้สึกตกตะลึงจนกล่าวว่า “นี่ไม่ใช่สิ่งที่อาจพบได้บนโลกมนุษย์” นอกจากนี้ ยังมีเรื่องราวตำนานเกี่ยวกับศิลปินหลายๆ ท่าน เช่น Gukaizhi, Wudaozi และ Yanghuizi ที่ได้ทุ่มเทสร้างสรรค์จิตรกรรมฝาผนัง รูปปั้นและภาพวาดในวัดวิหารเป็นจำนวนมาก ปัจจุบันจิตรกรรมฝาผนังถ้ำ둔หวง, พระพุทธรูปที่ถ้ำหลงเหมิน, พระพุทธรูปขนาดใหญ่ที่เล่อซาน, พระพุทธรูปที่พระราชวังหย่งเหอกง, วัดตาสิลุมโพ, พระราชวังโปตาลา รวมทั้งงานสร้างสรรค์

of Buddhist art creations across China are acknowledged worldwide as works of incomparable artistic value. As an instrument of expressing Mahayana Buddhism, Chinese art and culture has contributed much to the exposition of the Buddha's teaching. It is therefore a grave misunderstanding of those people in modern days who are not familiar with the history to say that Buddhism is a religion of theistic, superstitious worship of idols. In fact, Buddhism teaches the doctrine of Dependent Origination – it does not believe in a creator God, nor any god that controls the human destiny.

III. Social – Chinese Mahayana Buddhism inherited and promoted the thoughts of Nāgārjuna and Maitreya – the former's belief that 'everything that comes into being constitutes the Buddhist way', and the latter's emphasis on the importance of learning the Five Enlightening Knowledges to attain Buddhahood. Famous Chinese lay and monastic literati or scholars including Yixing, Daoxuan, Wang Wei and Sun Simiao were respectively astronomer, historian, writer/poet and physician. By the time Huineng (638-713), Sixth Patriarch of the Chan School, advocated "Buddhadharma is in this world, never departing from human awakening", and later the stress of Huaihai (720-814) on the dictum 'one must work every single day for one's daily sustenance', Buddhism was already infused into the society at large. The application of Buddhist teachings in the daily lives of people at this stage had actually set off the subsequent development of the concept of Humanistic Buddhism. For over a thousand years since the ninth century CE, Buddhist monks of great stature and virtue had been active in leading projects for constructing roads and bridges, flood prevention, forest plantation, medical services, aid and relief work and social welfare. They brought people together for the common good and made it possible for challenging tasks such as the preservation of important works of the national heritage to be accomplished. An outstanding example is the Tibetan Lama dPal Chen Po of the Nyingma sect, who played a vital role in ending over a hundred years of conflict between the Chinese and Tibetans in the Tang dynasty, opening up a new era of peace and stability. On the other hand, Daoyan (1335–1419) of the Ming dynasty was responsible for editing and compiling Yong Le Da Dian (Great Encyclopedia of the Yongle Reign) which comprises 22,878 scrolls of writings, covering the entire collection of Chinese works, rendering it the largest encyclopedia of its kind. Indeed, the development of Mahayana Buddhism in China had made it impossible for Buddhism and Chinese culture to be ever separated.

4. Conclusion

The above overview depicts the multi-faceted development of Mahayana Buddhism in China as a result of its amalgamation with Chinese culture. One facet is its union with Chinese philosophical thinking which took the direction of academic development, subsequently leading to the establishment of the various schools and sects which brought Buddhism to a new height of vitality. The second facet is Buddhism's integration with Chinese art, entailing a whole treasury of Buddhist works of art that eventually became a genre in its own right. The third facet is the merging of Buddhist teachings with popular ideology, thus forming a close connection with society that had continued to move forward in the social context. The development of these three facets continued to be an indispensable part of Chinese culture. Eversince the belief that the Five Enlightening Knowledges were considered a requisite for bodhisattva cultivation, the traditional view of reclusive Buddhist practice with emphasis mainly on the philosophical aspect of the Dharma had gradually moved towards the directions of the academic, artistic, polemic as well as art and craft production. Our historical experience of over a thousand years has witnessed the successful development of humanistic Buddhism in China, especially after it had imbibed Chinese culture as its nutrients. The Buddha's magnanimous intention to benefit sentient beings in this world has to a large extent been realized in this vast region of the East. Among the several ancient cultures of mankind, Buddhism with its unique philosophy, strong sense of spirituality, enormous treasury of writings and scriptures, and its legacy of beautiful works of art, is doubtless an important influence in the civilizations of the East. It was in the process of pursuing its lofty ideal that Buddhism had further surged and matured.

It is our belief that in the ages to come, Buddhism would infuse into all advanced cultures of mankind to accomplish even more benefits for sentient beings. As Buddhist followers, we must nurture the spirit of arduousness and equip ourselves with the Five Enlightening Knowledges for the purpose of extending our activities to benefit others, as well as offer ourselves to contribute for peace, progress and happiness of mankind. ■

This article is submitted to the Buddhist academic symposium organized by the 14th General Conference of the World Fellowship of Buddhists in 1984.

The Dunhuang Murals of Gansu

พุทธศิลปะทั่วจีนได้ถูกยกย่องไปทั่วโลกว่ามีความสำคัญทางศิลปะอย่างไม่มีที่เปรียบ ศิลปะวัฒนธรรมแบบจีนนี้เป็นเครื่องมือสะท้อนถึงพุทธศาสนาแบบมหายาน จึงมีส่วนสำคัญในการเผยแพร่พระธรรมคำสั่งสอนเป็นอย่างมาก

iii. สังคม – พุทธศาสนามหายานแบบจีนได้สร้างแนวคิดแบบ nargarjuna และ maitreya ขึ้นมา บรรดาชาวพุทธและนักปราชญ์ชาวจีนที่มีชื่อเสียง ได้แก่ Yizxing, Daoxuan, Wang Wei และ Sun Simiao เป็นนักบินอวกาศ นักประวัติศาสตร์ นักประพันธ์ และแพทย์ตามลำดับ ในเวลาเดียวกัน พระฮุยเหิง (ค.ศ.638-713) สังฆปริณายกแห่งนิกายเซนองค์ที่ 6 ได้สนับสนุนหลักที่ว่า “พุทธธรรมะตั้งอยู่ในโลกไม่เคยห่างหายไปจากการตื่นรู้ของมนุษย์” จึงเห็นได้ว่า พุทธศาสนาได้แทรกซึมเข้าไปในสังคมส่วนรวม การนำแนวคำสอนของศาสนาพุทธมาปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้ช่วงสร้างการพัฒนาของแนวคิดเรื่องพุทธศาสนาแบบมหายานขึ้นมา นับเป็นเวลามากกว่าหนึ่งพันปีนับจากศตวรรษที่ 9 พระภิกษุสงฆ์ผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบได้มีส่วนร่วมในการนำโครงการก่อสร้างสิ่งต่างๆ ทั้งถนน สะพาน การป้องกันน้ำท่วม การปลูกป่า การแพทย์ ความช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ต่างๆ ภิกษุสงฆ์ได้นำผู้คนมารวมกันเพื่อปฏิบัติสิ่งดีงามและก่อให้เกิดงานที่ยิ่งใหญ่ขึ้นสำเร็จ อย่างเช่นการอนุรักษ์สมบัติของชาติเป็นต้น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ พระลามะชาวทิเบตองค์หนึ่ง ชื่อ dPal Chen Po ท่านมีบทบาทสำคัญในการยุติความขัดแย้งระหว่างจีนและทิเบตในช่วงราชวงศ์ถังได้จนนำไปสู่ยุคแห่งสันติภาพ นอกจากนี้ Daoyan (ค.ศ. 1335-1419) แห่งราชวงศ์หมิงเป็นผู้ดำเนินการรวบรวมแก้ไขวรรณกรรม “Yongle Da Dian” ซึ่งเป็นวรรณกรรมสารานุกรมอันยิ่งใหญ่รัชสมัยหย่งเล่อ จัดเป็นสารานุกรมที่ครอบคลุมงานเขียนของจีนไว้ทั้งหมด มีขนาดใหญ่

ที่สุด ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า การพัฒนาของพุทธศาสนามหายานในจีนจึงทำให้พุทธศาสนาและวัฒนธรรมจีนไม่สามารถแยกออกจากกันได้

4. บทสรุป

จากการอธิบายโดยสรุปข้างต้นนี้ได้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการหลากหลายมิติของพุทธศาสนามหายานในจีน อันเป็นผลมาจากการเข้าผสมรวมกับวัฒนธรรมจีน มิติแรก คือ การเป็นเอกภาพกับแนวคิดปรัชญาจีนซึ่งกำหนดทิศทางการศึกษา ทำให้เกิดการตั้งลัทธิและนิกายขึ้นมาจำนวนมากจนพุทธศาสนารุ่งเรืองถึงจุดสูงสุด มิติที่สองคือ การหลอมรวมกันของศิลปะจีน ได้ก่อให้เกิดงานพุทธศิลป์ที่กลายเป็นศิลปะแขนงหนึ่งขึ้นมา มิติที่สาม คือ การรวมกันของพระธรรมกับคตินิยมที่แพร่หลาย เมื่อรวมกันแล้วจึงเกิดเป็นความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับสังคมที่ยังคงดำเนินต่อไปในบริบททางสังคม การพัฒนาทั้งสามมิตินี้ยังคงเป็นส่วนหนึ่งในวัฒนธรรมจีน พุทธศาสนาแบบมหายานในจีนก็ได้เริ่มเติบโตขึ้นมาอย่างแพร่หลายในจีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ได้ซึมซับเอาวัฒนธรรมจีนเข้ามา ท่ามกลางวัฒนธรรมโบราณมากมาย พุทธศาสนาซึ่งมีปรัชญาอันเป็นเอกลักษณ์ มีความรู้สึทางจิตวิญญาณอันแข็งแกร่ง มีสมบัติทางงานประพันธ์และคัมภีร์จำนวนมาก และมีความสำคัญต่อสังคม เหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลสำคัญต่อวัฒนธรรมทั้งหลายในตะวันออก

เชื่อว่าในอีกหลายปีที่จะถึงนี้ พุทธศาสนาจะแทรกซึมเข้าไปในวัฒนธรรมอันหลากหลายของมนุษย์เพื่อก่อให้เกิดภาวะที่สูงสุดทางจิตวิญญาณ ในฐานะที่เป็นชาวพุทธ เราควรต้องฝึกปฏิบัติตนเองในปัจจุบันสมุทบาทเพื่อจุดประสงค์ในการทำให้ผู้อื่นได้ประโยชน์ รวมทั้งเป็นเพื่อนแก่สันติภาพ ความก้าวหน้า และสันติสุขสู่มวลมนุษยชาติ. ■

Profile of the Buddhist Association of China

The Buddhist Association of China (hereafter referred to as "BAC") was established in Beijing in 1953, under the initiative of more than twenty renowned figures of the Buddhist circles in China including Ven. Master Xuyun, Ven. Master Geshe Sherab Gyatso, Ven. Master Yuanying and Mr. Zhao Puchu. Beijing Guangji Temple was chosen as the site (or headquarters) of the Association.

Profile of Ven. Master Chuanyin

Venerable Master Chuanyin was born in 1927 and he received complete precepts in 1955. Currently, Ven. Master Chuanyin is a member of the Standing Committee of the Chinese People's Political Consultative Conference, Vice President of the China Committee on Religion and Peace, President of the Buddhist Association of China, President of the Buddhist Academy of China and Chief Monk (Former Abbot) of Donglin Monastery at Mount Lu. He was elected Vice President of the World Fellowship of Buddhists (WFB) in 2012.

The BAC is a patriotic organization for Buddhists of all ethnicities in China. As an association in charge of the country's Buddhist religious affairs, it aims to unite Buddhists of all ethnicities in China and guide them to love the country and strengthen the faith; to support the leadership of the Communist Party of China and the socialist system; to carry forward and advocate the fine teachings and traditions of Buddhism; to practice the ideas of Humanistic Buddhism, to sublime the country and benefit all sentient

beings; thus to make contributions to the maintenance of peace among religions, the unity of all ethnicities, the harmony of society, the unification of the country and peace of the world.

ประวัติพุทธสมาคม แห่งประเทศไทย

พุทธสมาคมแห่งประเทศไทย (Buddhist Association of China) ก่อตั้งขึ้นที่กรุงปักกิ่ง ในปี พ.ศ. 2496 โดยความคิดริเริ่มของผู้มีชื่อเสียงในวงการพุทธศาสนากว่า 20 คนใน ประเทศจีน ในจำนวนนั้นได้แก่ มาสเตอร์ชู่ หยุน (Xuyun) มาสเตอร์เกเช เซรีย กยัตโซ (Geshe Sherab Gyatso) มาสเตอร์หยวน หยิ่น (Yuanying) และ ท่านเจ้าปู่จู (Zhao Puchu) โดยมีที่ทำการสมาคมอยู่ที่วัดกั๋วจี้

พุทธสมาคมแห่งประเทศไทยเป็นองค์กรผู้รักชาติซึ่งตั้งขึ้นเพื่อพุทธศาสนิกชนทุกชาติพันธุ์ในประเทศจีน ในฐานะสมาคมที่รับผิดชอบเรื่องพุทธศาสนาของประเทศ พุทธสมาคมแห่งประเทศไทยมีวัตถุประสงค์ในการรวบรวมชาวพุทธทุกชาติพันธุ์ในประเทศจีน โน้มนำให้เกิดความรักในชาติบ้านเมือง และสร้างศรัทธาให้แข็งแกร่งขึ้น ตลอดจนให้การสนับสนุนความเป็นผู้นำของพรรคคอมมิวนิสต์แห่ง ประเทศจีนและระบบสังคมนิยม อีกทั้งยังมีจุดมุ่งหมายที่จะสืบสาน และสนับสนุนหลักคำสอนที่ดีงามของพุทธศาสนานิกายต่างๆ ปฏิบัติตามหลักพุทธธรรมเชิงมนุษยนิยม ทำให้ประเทศจีนเป็นดินแดนอัน บริสุทธิ์ และสร้างคุณประโยชน์ให้กับทุกชีวิต จุดมุ่งหมายอีกประการ ของสมาคมก็คือการมีบทบาทในการทำนุบำรุงรักษาสันติระหว่าง ศาสนา ความสามัคคีของคนทุกชาติพันธุ์ ความกลมเกลียวสมานฉันท์ ในสังคม ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาติ และสันติภาพของโลก

The major tasks of the BAC are: to unite Buddhists of all ethnicities in China and guide them to comply with the Constitution, laws, regulations and the State's policies; to assist the government in implementing the policy of religious freedom and safeguarding the lawful rights and interests of the Buddhist community; to establish and improve relevant regulations, strengthen the construction of Buddhist faith, ethos, system, talent cultivation and organization, give guidance and support to the work of local Buddhist associations (branches) and lay Buddhist groups; to supervise the self-management of all monasteries in their enforcement of strict rules and precepts and smooth running of monastic activities; direct lay Buddhists to establish orthodox faith and right conduct and support the Three Jewels; to set up Buddhist education projects, such as the construction of Buddhist academies to cultivate Buddhist talents; to carry out Buddhist culture and art exchange activities, enhance academic researches, compile and publish Buddhist books and periodicals, and protect cultural relics, historic sites and intangible cultural heritages; to carry out social welfare and charity undertakings in order to bring benefit to society and people; to communicate with Buddhists among compatriots in Taiwan, Hong Kong, Macao and oversea Chinese to promote

mutual understanding, solidarity and cooperation; to engage in friendly communication with international Buddhist organizations and Buddhist communities of other countries in order to promote the exchange of Buddhist cultures between China and other countries and to maintain world peace.

The BAC is the only national Buddhist association in the mainland of China, with local subordinates in each province and municipality. By 2012, the sites for the three language traditions of Buddhism had reached more than 33,000 with approximately 240,000 Buddhist monks and nuns in total. Specifically, Chinese Buddhism had more than 28,000 monasteries with over 100,000 monks and nuns; Tibetan Buddhism had more than 3,000 monasteries with over 130,000 monks and nuns; and Theravada Buddhism had more than 1,600 monasteries with almost 10,000 sangha (among them more than 2,000 were bhikkhus). Currently there are 38 Buddhist academies of different levels, over 100 Buddhist periodicals and nearly 200 Buddhist websites with substantial influence. Each local Buddhist community has its own charity organization and cultural institution. Incomplete statistics show that currently there are over 100 million Buddhists in China. ■

ภารกิจหลักของพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย ได้แก่: การรวมพุทธศาสนิกชนทุกชาติพันธุ์ในประเทศจีนเข้าด้วยกัน และโน้มนำให้ทุกคนปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ กฎหมาย กฎระเบียบ และนโยบายแห่งรัฐ; ให้การสนับสนุนรัฐบาลในการดำเนินตามนโยบายด้านเสรีภาพทางศาสนาและปกป้องสิทธิตามกฎหมาย ตลอดจนผลประโยชน์ของชุมชนชาวพุทธ; กำหนดและปรับปรุงกฎระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อเสริมสร้างศรัทธา ค่านิยม ระบบระเบียบ การปลูกฝังความสามารถ และความแข็งแกร่งขององค์กรต่างๆ ในพระพุทธศาสนา ให้คำแนะนำปรึกษาและสนับสนุนงานของสาขาพุทธสมาคมและกลุ่มฆราวาสในระดับท้องถิ่น; ควบคุมดูแลการบริหารจัดการตนเองของศาสนสถานทั้งหมด ให้ปฏิบัติตามศีลและกฎระเบียบของพระพุทธศาสนาโดยเคร่งครัด และดำเนินกิจกรรมต่างๆ ด้วยความราบรื่น; ชี้นำแนวทางแก่พุทธศาสนิกชนทั่วไปให้ตั้งมั่นและศรัทธาในหลักปฏิบัติที่มีมาแต่เดิม ประพฤติปฏิบัติในทางที่ถูกต้องเหมาะสม และเคารพในพระรัตนตรัย; ริเริ่มโครงการเพื่อการศึกษาพระพุทธศาสนา เช่น ก่อตั้งสถาบันพระพุทธศาสนา เพื่อสร้างและปลูกฝังความสามารถในวิถีพุทธ; สืบสานการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและศิลปะในพระพุทธศาสนา ส่งเสริมงานศึกษาวิจัยทางวิชาการ รวบรวมและจัดพิมพ์หนังสือและวารสารทางพุทธศาสนา และปกป้องรักษาสิ่งตกทอดทางวัฒนธรรม สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ ตลอดจนมรดกทางวัฒนธรรมที่มีได้ปรากฏให้เห็นเป็นรูปธรรม; ดำเนินการด้านสวัสดิการสังคมและสาธารณกุศลต่างๆ เพื่อยังประโยชน์แก่สังคมและประชาชนทั่วไป; สื่อสารกับพุทธศาสนิกชนที่เป็นเพื่อนร่วมชาติในไต้หวัน ฮองกง มาเก๊า และชาวจีนโพ้นทะเล เพื่อ

ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจ ความมีเอกภาพ และการประสานร่วมมือซึ่งกันและกัน; มีบทบาทในการติดต่อสื่อสารอย่างเป็นมิตรกับองค์กรพุทธศาสนาในระดับสากล และชุมชนชาวพุทธในต่างประเทศ เพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างจีนกับประเทศอื่นๆ เพื่อรักษาสันติภาพของโลก

พุทธสมาคมแห่งประเทศไทยเป็นสมาคมพุทธระดับชาติเพียงองค์เดียวในจีนแผ่นดินใหญ่ โดยสาขาย่อยระดับท้องถิ่นในแต่ละจังหวัดและเทศบาล ในปี พ.ศ. 2555 ศาสนสถานที่ยังสร้างขึ้นเพื่อนิกายทั้งสามในพุทธศาสนามีจำนวนถึงกว่า 33,000 แห่ง โดยมีพระสงฆ์และแม่ชีทั้งหมดประมาณ 240,000 รูป กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงคือ พุทธศาสนานิกายจีนมีวัดมากกว่า 28,000 แห่ง กับพระสงฆ์และแม่ชีอีกกว่า 100,000 รูป พุทธศาสนานิกายทิเบตมีวัดมากกว่า 3,000 แห่ง กับพระสงฆ์และแม่ชีกว่า 130,000 รูป และพุทธศาสนานิกายเถรวาทมีวัดมากกว่า 1,600 แห่งกับพระสงฆ์เกือบ 10,000 รูป (ในจำนวนนั้นเป็นพระภิกษุกว่า 2,000 รูป)

ปัจจุบันประเทศจีนมีสถาบันพุทธศาสนาอยู่ 38 แห่งในระดับที่ต่างกัน รวมถึงมีวารสารพุทธอีกกว่า 100 ฉบับ และเว็บไซต์ทางพุทธศาสนาอีกเกือบ 200 เว็บไซต์ซึ่งมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อชาวพุทธในจีน ชุมชนพุทธระดับท้องถิ่นในแต่ละแห่งล้วนมีองค์กรการกุศลและสถาบันด้านวัฒนธรรมเป็นของตนเอง ตัวเลขสถิติที่ยังรวบรวมไม่เสร็จสมบูรณ์ระบุไว้ในเบื้องต้นว่าปัจจุบันมีพุทธศาสนิกชนที่อยู่ในประเทศจีน เป็นจำนวนถึงกว่า 100 ล้านคน ■

Profile of Famen Monastery

Famen Monastery is located at Fufeng County in Shaanxi Province of northwest China. It was first built about 1,700 years ago, during the reigns of Emperor Huan and Emperor Ling at the end of the Eastern Han Dynasty (25-220). Known as “the first ancestor of pagoda temples in Guanzhong area”, the temple enshrines the Buddha’s finger sarira, which is the only one extant in the world.

The Monastery witnessed its heyday during the Tang Dynasty (618-907). Enshrining the finger bone relic, it was once hailed as “the pagoda enshrining the true body of the Buddha that protects the country” because a legend has it that “when the pagoda opened every 30 years, plentiful harvests and social harmony followed.” Eight emperors in the Tang Dynasty had received and escorted the holy relic respectively (Six of them received the sarira to the imperial palace for their worshipping and the other two escorted it back to the pagoda). Each time the relic was requested, it was a very ceremonious event that attracted all levels of society, from the emperor to the common people, all of whom bowed in worship, offering flowers and burning incenses. The imperial court of the Tang Dynasty held strong belief in Buddhism, making Famen Monastery an imperial monastery and a sacred place for Buddhists all over the world.

The prosperity of Famen Monastery continued in the following Song, Jin and Yuan dynasties. It began to decline in the Ming and Qing dynasties and became desolated during the Republican period. In 1939, some

ประวัติ วัดฟาเหิน

วัดฟาเหินตั้งอยู่ที่อำเภอฟู่เฟิง ในมณฑลส่านซี ทางตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศจีน สร้างขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อประมาณ 1,700 ปีก่อน ในสมัยจักรพรรดิฮั่นฮว่น และจักรพรรดิหลิง ช่วงปลายราชวงศ์ฮั่นตะวันออก (ค.ศ. 25-220) วัดแห่งนี้เป็นที่รู้จักในฐานะเป็น “ต้นกำเนิดของวัดเจติยัคแรกๆ ในแถบกวนจง” และยังเป็นทีประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุส่วนข้อนิ้วพระหัตถ์ ที่ยังเหลืออยู่เพียงที่เดียวในโลก

วัดฟาเหินเข้าสู่ยุคแห่งความเจริญรุ่งเรือง ในสมัยราชวงศ์ถัง (ค.ศ. 618-907) และเนื่องจากเป็นที่ประดิษฐานของพระบรมสารีริกธาตุข้อนิ้วพระหัตถ์ จึงถูกเรียกขานว่าเป็น “เจติยซึ่งประดิษฐานพระสรีระอันจริงแท้ของพระพุทธเจ้าซึ่งคอยปกป้องคุ้มครองประเทศ” ทั้งนี้เนื่องจากมีตำนานเล่าขานกันมาว่า “เมื่อมีการเปิดเจติยนี้ทุกๆ 30 ปี จะนำมาซึ่งพืชพันธุ์ธัญญาหารที่อุดมสมบูรณ์ และความกลมเกลียวของคนในสังคม” จักรพรรดิ 8 พระองค์ในราชวงศ์ถังได้มีโอกาสรับและอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุอันศักดิ์สิทธิ์นี้ (โดยจักรพรรดิ 6 พระองค์ได้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุไปยังพระบรมมหาราชวังเพื่อทำพิธีสักการบูชา ส่วนอีก 2 พระองค์ได้อัญเชิญพระธาตุกลับไปประดิษฐานยังเจติย) ทุกครั้งที่มีการอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ จะมีพิธีซึ่งจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ โดยมีผู้คนทุกระดับชั้นในสังคมเดินทางมาร่วมงาน ตั้งแต่จักรพรรดิไปจนถึงสามัญชน ทุกคนที่มาร่วมพิธีจะพร้อมใจกันถวายค่านับเพื่อแสดงความเคารพบูชา พร้อมทั้งถวายดอกไม้ธูปเทียนเพื่อสักการะพระบรมสารีริกธาตุด้วย เนื่องจากราชสำนักแห่งราชวงศ์ถังนั้นมีศรัทธาแรงกล้าในพระพุทธศาสนา จึงทำให้วัดฟาเหิน

“...The monastery not only resumed the traditions of Buddhism such as bimonthly chanting of precepts and the summer retreat, but also established the Famen Monastery Buddhist Academy, which vigorously promotes the education of the Sangha and cultivates young monks and nuns.

”

patriots repaired the pagoda, which was the biggest repair since the late Ming Dynasty. Famen Monastery was severely damaged again in the Cultural Revolution, and the treasures under the pagoda were saved and kept intact with a temple monk sacrificing his life to protect them.

In February 1987, the pagoda was renovated and miracles occurred in the underground palace: the Buddha's finger sarira which had been in hiding for 1,113 years, reappeared in the world along with several thousand pieces of rare treasures that recreated the glamour of the Tang Dynasty! It was an event hailed by the social scientists as “a conclusive discovery of Buddhism and the Tang Dynasty archaeology”, contributing enormously to many fields of study including China's socio-politics, science and technology, foreign exchanges, culture and art.

Since the reform and opening-up, with the endeavors of the previous abbots Ven. Chengguan and Ven. Jingyi, Famen Monastery successively has completed the rebuilding of the Hall of the Great Hero, the Meditation Hall, the Patriarchs' Hall and the Famen Monastery Buddhist Academy, all in the style of Tang Dynasty architecture, gradually restoring the magnificence that this once imperial monastery had. The reopened Monastery has been visited by the Party and State leaders, foreign leaders, foreign diplomats and many Buddhist groups. In 1994, 2002, 2004 and 2005, the Buddha's finger sarira was escorted respectfully to Thailand, China's Taiwan, Hong Kong, and South Korea respectively for worshipping. Wherever the sacred relic went, the whole town turned out to show respect, which really deepened the friendship between people of different countries and regions, as well as the Dhamma friendship among Buddhists.

In January 2004, Ven. Master Xuecheng, the then Vice President and Vice Secretary-General of the Buddhist Association of China, assumed abbotship of Famen Monastery at the invitation of resident Sangha and laypeople of Famen Monastery. As soon as he took office, Ven. Master Xuecheng concentrated on the build-

ing of faith, ethos, system, talent-cultivation and organization of the monastery. The monastery not only resumed the traditions of Buddhism such as bimonthly chanting of precepts and the summer retreat, but also established the Famen Monastery Buddhist Academy, which vigorously promotes the education of the Sangha and cultivates young monks and nuns. The monastery not only carries out social welfare and charity efforts, donating money to disaster-stricken areas and helping the needy, but also holds the Light of Famen Bliss and Wisdom Camp every year, aiming to enlighten the young generation of Buddhists about a positive direction in life and help them develop a magnanimous mentality. These actions not only brought fresh air to the Buddhist community, but also spread the positive energy of Buddhism to all sectors of society.

In October 2014, the 27th General Conference of the World Fellowship of Buddhists (“WFB”) will be held in Baoji City, Shaanxi Province. It is the first time that the WFB's General Conference is to take place in the mainland of China in over 60 years since the WFB's establishment. As the venue of the General Conference's opening ceremony, Famen Monastery will again become the center of the world's attention. ■

กลายเป็นวัดประจำองค์จักรพรรดิ และเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับพุทธศาสนิกชนทั่วโลก

วัดฟาเหมินยังคงเจริญรุ่งเรืองต่อมาจนถึงราชวงศ์ซ่ง ราชวงศ์จิน และราชวงศ์หยวน ก่อนจะเริ่มเสื่อมลงในช่วงสมัยราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง และถูกทิ้งร้างในยุคที่จีนเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบสาธารณรัฐ จนกระทั่งปี พ.ศ. 2482 ประชาชนผู้รักชาติกลุ่มหนึ่งจึงได้ทำการบูรณะซ่อมแซมองค์เจดีย์ ซึ่งถือเป็นการบูรณะครั้งใหญ่ที่สุดนับแต่สมัยปลายราชวงศ์หมิง วัดฟาเหมินได้รับความเสียหายอย่างหนักอีกครั้งในช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม โดยพระในวัดรูปหนึ่งได้ยอมสละชีวิตเพื่อปกป้องและรักษาสมบัติที่อยู่ใต้เจดีย์เอาไว้

ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2530 เจดีย์วัดฟาเหมินได้รับการบูรณะปฏิสังขรณ์ และมีสิ่งอัศจรรย์เกิดขึ้นในเวลานั้น กล่าวคือ พระบรมสารีริกธาตุขื่อนิ้วพระหัตถ์ที่ถูกขุดซ่อนอยู่ใต้ดินเป็นเวลาถึง 1,113 ปี ได้ปรากฏขึ้นอีกครั้งพร้อมกับสมบัติโบราณที่หายากอีกหลายพันชิ้น ซึ่งฉายภาพความรุ่งเรืองของราชวงศ์ถึงให้ปรากฏต่อสายตาชาวโลกอีกครั้ง ปรากฏการณ์ครั้งนี้ได้รับการกล่าวขานถึงโดยกลุ่มนักวิทยาศาสตร์สังคมว่า “เป็นการค้นพบที่เป็นบทสรุปของหลักฐานโบราณคดีทางพุทธศาสนาและราชวงศ์ถึง” ซึ่งได้กลายเป็นคุณูปการอันยิ่งใหญ่ต่อการศึกษาของจีนในหลายสาขา รวมถึงการเมืองและสังคม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การแลกเปลี่ยนกับต่างประเทศ ตลอดจนศิลปะและวัฒนธรรม

นับตั้งแต่วัดฟาเหมินได้รับการปรับปรุงและฟื้นฟูขึ้นใหม่ ด้วยความอุตสาหะของอดีตเจ้าอาวาสสองท่าน คือ Ven. Chengguan และ Ven. Jingyi ทางวัดได้สร้างหอแห่งมหาบุรุษ หอปฏิบัติธรรม หอพระสังฆราช และสถาบันพุทธศาสนาวัดฟาเหมิน ขึ้นใหม่จนเสร็จสิ้นสมบูรณ์ โดยสิ่งก่อสร้างทั้งหมดเป็นสถาปัตยกรรมสมัยราชวงศ์ถึง เพื่อรื้อฟื้นภาพความงดงามองค์การที่วัดแห่งจักรวรรดินี้เคยมีมาในอดีต หลังจากวัดฟาเหมินได้เปิดใหม่อย่างเป็นทางการ ปรากฏว่ามีผู้เข้าชมเป็นจำนวนมาก ทั้งผู้นำพรรคการเมืองและผู้นำรัฐ ผู้นำชาวต่างชาติ นักการทูตระหว่างประเทศ และพุทธศาสนิกชนกลุ่มต่างๆ ในปี พ.ศ. 2537, 2545, 2547 และ 2548 มีการอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุขื่อนิ้วพระหัตถ์ไปยังประเทศไทย ไต้หวันฮ่องกง และเกาหลีใต้ โดยลำดับ เพื่อให้พุทธศาสนิกชนได้สักการบูชา ไม่ว่าพระบรมสารีริกธาตุจะถูกอัญเชิญไปที่ใด ผู้คน ณ ที่นั้นก็จะพากันออกมาเพื่อแสดงความเคารพ นับเป็นการสร้างมิตรภาพอันลึกซึ้งยิ่งขึ้นระหว่างประชาชนต่างชนชาติและต่างภูมิภาค ตลอดจนสร้างกัลยาณมิตรทางธรรมในหมู่พุทธศาสนิกชนอีกด้วย

ในเดือนมกราคม พ.ศ. 2547 มาสเตอร์เสวี่เจิง (Master Xuecheng) ซึ่งเป็นรองประธานและรองเลขาธิการพุทธสมาคมแห่งประเทศไทยในขณะนั้น ได้รับเชิญจากคณะสงฆ์และเหล่าฆราวาสให้เข้าดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดฟาเหมิน ในทันทีที่ท่านเข้ารับตำแหน่งเจ้าอาวาสเสวี่เจิงก็ได้ให้ความสำคัญกับการสร้างศรัทธา บรรทัดฐานระบบระเบียบ การปลูกฝังความสามารถ และความเป็นองค์กรของวัดวัดฟาเหมินไม่เพียงรื้อฟื้นธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ ของพุทธศาสนาเป็นต้นว่า การสวดสมาทานศีลทุก 2 เดือนและการจำวัดในฤดูร้อน หากยังได้ก่อตั้งสถาบันพุทธศาสนาวัดฟาเหมิน เพื่อส่งเสริมการศึกษาของสงฆ์ รวมทั้งสร้างและบ่มเพาะพระภิกษุและภิกษุณีรุ่นใหม่ฯ ขึ้นมาอีกด้วย

นอกจากนี้วัดฟาเหมินยังได้ดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคม ประกอบกิจอันเป็นสาธารณกุศล บริจาคเงินให้กับพื้นที่ที่ประสบภัยพิบัติ และช่วยเหลือผู้ยากไร้ อีกทั้งยังได้จัดค่ายแสงแห่งความสุขและปัญญาวัดฟาเหมิน (Light of Famen Bliss and Wisdom Camp) เป็นประจำทุกปี เพื่อให้ความรู้ในทางธรรมแก่พุทธศาสนิกชนรุ่นใหม่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตในทางบวก และการพัฒนาจิตใจที่เอื้อเพื่อแผ่ต่อสรรพชีวิตในโลก การกิจต่างๆ เหล่านี้ไม่เพียงนำความดีเย็นมาสู่ชุมชนชาวพุทธ หากยังเป็นการแผ่ขยายพลังงานเชิงบวกของพุทธศาสนาไปยังทุกภาคส่วนในสังคมอีกด้วย

ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2557 จะมีการจัดประชุมใหญ่สามัญครั้งที่ 27 ขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก (พ.ส.ล.) ขึ้นที่นครเป่าจี้ มณฑลฮานซี ถือเป็นครั้งแรกในรอบกว่า 60 ปี นับตั้งแต่ก่อตั้งองค์การ พ.ส.ล. ที่จะมีการจัดประชุมสามัญขึ้นในจีนแผ่นดินใหญ่ และในโอกาสนี้ วัดฟาเหมินซึ่งได้รับเลือกให้เป็นสถานที่สำหรับเปิดการประชุมครั้งสำคัญดังกล่าว ก็จะกลายเป็นศูนย์กลางที่ได้รับความสนใจจากสังคมโลกอีกครั้ง. ■

China embraces enlightenment

By Onnucha Hutasingh

China probably has the largest number of Buddhists in the world, yet so little is known about the practice of Buddhism in the world's most populous country.

That is about to change as China seizes the opportunity to show the world how vigorous it has been in its bid to promote freedom of religion when it hosts the 27th general conference of the World Fellowship of Buddhists between Oct 14 -19.

It is the first time China has hosted a WFB meeting, which will be held at the city of Baoji in western Shaanxi province. The opening and closing ceremonies will be organized at the Famen Temple, also in Shaanxi.

Delegates from Thailand, a founding member of the WFB, will be able to broaden their horizons, share their experiences with Buddhists from other countries, and gain knowledge and draw inspiration from China to improve Buddhism back home.

China has more than 300 million Buddhist followers, with more than 20,000 Buddhist temples and about 200,000 monks.

With the theme "Buddhism and Public Benefit Charity", this year's WFB conference in China is expected to broaden the appeal of Buddhism to the world. Zhan Lin, deputy secretary-general of the Buddhist Association of China (BAC), said the theme of this year's meeting had been devised to confirm that Buddhism is a religion of peace and compassion.

WFB Executives คณะผู้บริหาร แห่ง พ.ส.ล.

จีนกับการสืบสาน พุทธศาสนา

โดยอรุณชา หุตะสิงห์

แม้ประเทศจีนจะได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีผู้นับถือศาสนาพุทธมากที่สุดชาติหนึ่งในโลก แต่การรับรู้จากโลกภายนอกเกี่ยวกับศาสนาพุทธในจีน ดูเหมือนจะมีไม่มาก ถ้าเทียบกับชื่อเสียงของการเผยแผ่ศาสนาพุทธจากชาติอื่นๆ ในเอเชีย

เมื่อได้มีโอกาสไปเยี่ยมชมเยือนประเทศจีน ตามคำเชิญของพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย (Buddhist Association of China หรือ BAC) ซึ่งจะเป็นผู้ดำเนินการจัดการประชุมใหญ่องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก (พ.ส.ล.) ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2557 นี้ (The General Conference of the World Fellowship of Buddhists – WFB) ณ นครเป่าจี้ (Baoyi City) มณฑลส่านซี (Shaanxi Province) ประเทศจีน โดยพิธีเปิดและปิดจะมีขึ้นที่วัดฟาเหมิน (Famen Temple) นครเป่าจี้ จึงเป็นเหมือนการเปิดโลกทัศน์ใหม่แก่ผู้มาเยือนที่ด้อยปัญญาเช่นผู้เขียน

ความจริงที่ได้รับรู้ทำให้ตื่นเต้นและปิติยินดี เมื่อพบว่าวัดที่สวยงามแห่งนี้ อายุเก่าแก่กว่า 1,800 ปีมาแล้ว ตั้งอยู่ตอนกลางของมณฑลส่านซี ห่างจากเมืองซีอานไปทางตะวันออก 110 กม. ห่างจากนครเป่าจี้ไปทางตะวันตก 90 กม. เป็นดินแดนแรกๆ ที่พุทธศาสนาซึ่งเผยแพร่มารจากประเทศอินเดีย ได้ปักหลักและแผ่ขยายไปทั่วประเทศจีน

นอกจากนี้ วัดแห่งนี้ยังมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับพุทธศาสนิกชน เมื่อมีการค้นพบกล่องทองคำที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุส่วนข้อนิ้วพระหัตถ์ของพระพุทธเจ้า อยู่ภายใต้ฐานเจดีย์ของวัดแห่งนี้

เมื่อได้มายืนบนแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ แล้วลองหลับตานึกย้อนไปเมื่อ 1,800 ปีที่แล้ว ที่ราบกว้างกลางแผ่นดินใหญ่ที่เว้งว่าง พุทธศาสนาถูกนำเข้ามาและปักหลักลงที่นี่ จากนั้นคำสอนแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ได้รับการเผยแผ่ไปทั่วแผ่นดินใหญ่จีน นึกถึงความ

พระเจดีย์บรรจุพระทันตธาตุ ที่วัด
Lingguang

ยากลำบากของการเดินทางในสมัยโบราณ การเผยแผ่พุทธศาสนาในเวลานั้น จึงต้องใช้ทั้งความวิริยะ อุตสาหะ และ พลังศรัทธามหาศาลอย่างมาก ก็ให้รู้สึกซาบซึ้ง พร้อมกับอยากน้อมคารวะบรรพชนเหล่านั้นอย่างจริงใจ ด้วยว่าสิ่งที่บรรพชนสืบทอดส่งมอบมาถึงคนรุ่นปัจจุบัน คือศาสนาพุทธ อันเป็นมรดกล้ำค่าที่สุดของมวลมนุษยชาติ

ปัจจุบัน มีชาวจีนในประเทศจีนกว่า 300 ล้านคน ที่ยึดถือพุทธศาสนาเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ รวมถึงวัดกว่า 20,000 แห่ง และพระภิกษุประมาณ 200,000 รูป แม้การเข้าวัดเพื่อกราบไหว้บูชาของชาวพุทธจีนบางส่วน อาจถูกมองอย่างผิวเผินว่าเข้าไปกราบไหว้ขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มากกว่าจะเข้าถึงคำสอนของพระพุทธเจ้า เช่นเดียวกับ

Lord Buddha's teachings are intended to end people's sufferings, bring them inner peace, and enlighten the world.

"Buddhist teachings offer an approach to ending suffering within ourselves and teach people how to show compassion towards others and help those who are in distress and helpless," Mr Lin said.

He said Buddhist teachings have been translated into numerous languages — including Pali, Sanskrit, Chinese and Thai, with all sharing the same aim of giving people of various countries a wider opportunity to study and practice Lord Buddha's words of wisdom that will guide them to inner peace and enlightenment.

Mr Lin said the conference has the full support of the Chinese central and local governments as well as the Chinese people and the private sector. The meeting will show the world Chinese people enjoy the freedom to follow, observe, practice and worship any religion or faith, he said.

He said the meeting will let the world know how compassionate Buddhists are, and this will help contribute to the propagation of Buddhism.

Speaking at a press conference at the Great Hall of the People in Beijing on June 30, Phallop Thaiarry, secretary-general of the World Fellowship of Buddhists, thanked the Chinese government and the BAC for putting in a major effort to hold the conference.

"The theme of the meeting is fitting for the propagation of Buddhism and holding charity and humanitarian activities to help victims of natural disasters, regardless of race and religion," Mr Phallop said.

The opening and closing ceremonies of the meeting will be held at the 1,800-year-old Famen Temple, about 90km west of the city of Baoji. The ancient temple is a landmark to the arrival of Buddhism in China from India more than 1,800 years ago.

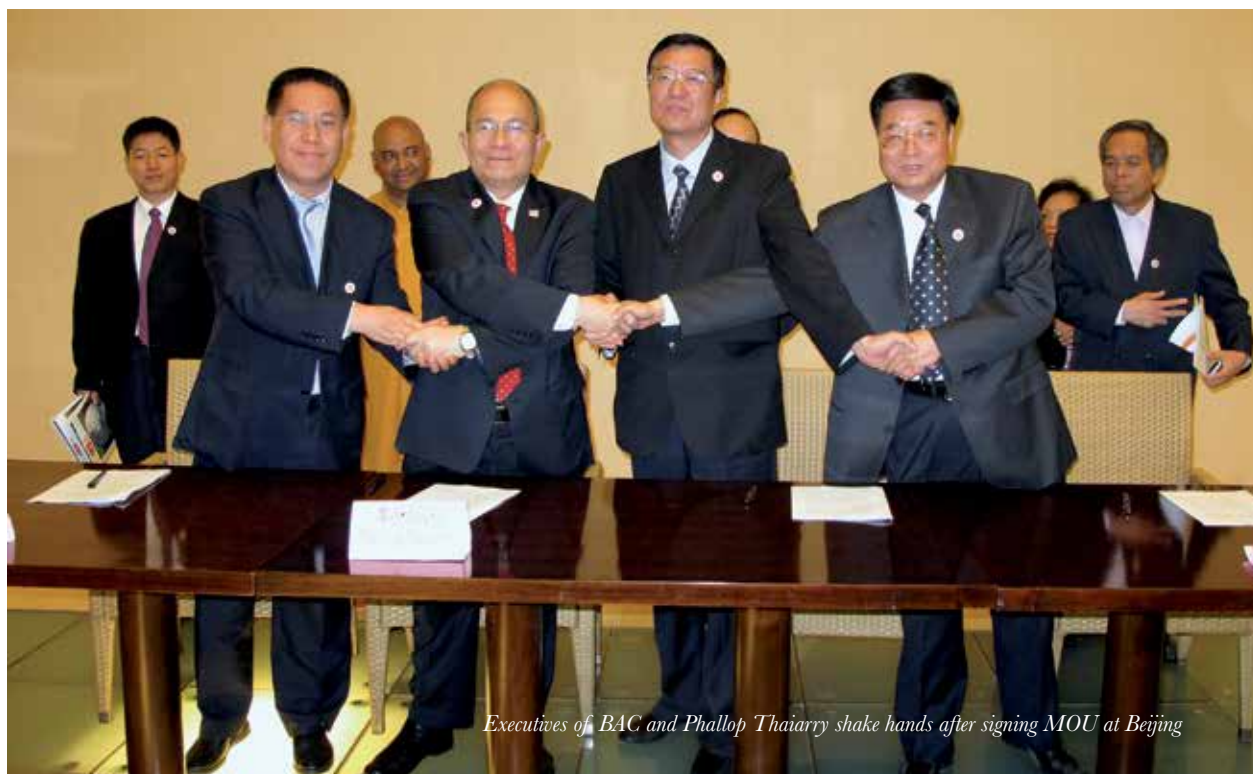
Baoji was said to be among the first cities to embrace Buddhism when the religion was introduced to China, before it spread to and flourished in other parts of the giant country and its neighbours.

The temple has grown in significance, especially after a golden casket carrying a relic of the Lord Buddha — a finger bone — was unearthed from the plinth of an inside pagoda.

Mr Phallop said he believed the meeting will be successful even though China is hosting it for the first time. He expects more than 600 delegates from around the world to attend the meeting.

China is no stranger to international Buddhism. It played a role in founding the WFB in 1950. The WFB headquarters is in Bangkok.

Located in Haidian district of Beijing, Longquan Monastery is another important Buddhist monastery that

Executives of BAC and Phallop Thaiarry shake hands after signing MOU at Beijing

ปรากฏการณ์ของชาวพุทธบางส่วนในประเทศไทย แต่การเชื่อในเรื่องบุญกรรมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในวิถีพุทธ ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าความเชื่อเช่นนี้เป็นส่วนหนึ่งที่จรรโลงให้สังคมจีนยังยืนอยู่ได้ตราบนานทุกวันนี้

การที่สาธารณรัฐประชาชนจีน รับเป็นเจ้าภาพครั้งแรกในการจัดประชุมใหญ่องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ในระหว่างวันที่ 16-19 ตุลาคม พ.ศ. 2557 ซึ่งเป็นการประชุมใหญ่ครั้งที่ 27 จึงอาจเป็นโอกาสสำคัญที่พุทธศาสนาจะถูกเผยแผ่ในมิติที่หลากหลายมากขึ้น

ในการประชุมใหญ่ครั้งนี้ ประเทศจีนได้เสนอหัวข้อการประชุมว่า “Buddhism and Public Benefit Charity” โดย Mr.Zhan Lin รองเลขาธิการพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย ชี้แจงว่าเหตุผลที่เลือกหัวข้อการประชุมดังกล่าว ก็เพื่อยืนยันว่าพุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งสันติภาพที่มีเมตตา มีคำสอนเพื่อจัดความทุกข์ และส่งเสริมความสุขให้แก่ชาวโลก

“คำสอนของพุทธศาสนา เน้นทำความทุกข์ในใจให้หมดไป ให้ความเมตตา และช่วยเหลือคนที่ช่วยตัวเองไม่ได้ คำสอนของพุทธศาสนาได้รับการถ่ายทอดในภาษาต่างๆ ทั้งภาษาสันสกฤต จีน ทิเบต และบาลี ซึ่งการถ่ายทอดคำสอนด้วยภาษาที่หลากหลายนี้ มีเป้าหมายอย่างเดียวกัน คือ ความเมตตา ที่มุ่งหวังให้คนต่างเชื้อชาติต่างภาษามีโอกาสได้รับคำสอนอันประเสริฐของพระพุทธเจ้า นี่คือสาเหตุที่เลือก

Buddhism and Public Benefit Charity เป็นหัวข้อในการประชุมใหญ่” Mr.Zhan Lin กล่าว

Mr.Zhan Lin กล่าวเพิ่มเติมว่า การประชุมครั้งนี้ ประชาชนชาวจีน ตลอดจนรัฐบาลกลาง รัฐบาลท้องถิ่น และภาคเอกชน ให้การสนับสนุนมาก เพราะเรามีผู้นับถือพุทธศาสนาอยู่แล้วเป็นจำนวนมาก แม้ว่าจีนจะให้เสรีภาพในการนับถือศาสนาต่างๆ เท่าเทียมกันก็ตาม โดยการจัดประชุมพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ครั้งที่ 27 นี้ ก็เพื่อเปิดหน้าต่างให้โลกรู้ว่าจีนให้เสรีภาพในการนับถือศาสนา และจะเป็นโอกาสแถลงให้โลกรับทราบว่าชาวพุทธนั้นมีเมตตา ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาอย่างแน่นอน

ในการแถลงข่าวต่อสื่อมวลชนไทย-จีน ที่หอประชุมศาลาประชาชน กรุงปักกิ่ง เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2557 ที่ผ่านมานายพัลลภ ไทยอารี เลขาธิการองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ได้กล่าวขอบคุณรัฐบาลจีน และพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย ที่รับเป็นผู้ดำเนินการจัดประชุมองค์การพุทธศาสนาของโลก ซึ่งถือเป็นครั้งแรกของสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยได้เลือกนครเป่ย์จิง มณฑลส่านซี เป็นสถานที่ประชุม เนื่องจากพุทธศาสนาเข้ามาตั้งมั่น และแผ่ขยายจากจุดนี้ ไปทั่วประเทศจีนและประเทศเพื่อนบ้าน

At reception hall of Lingguang monastery การต้อนรับที่วัด หลิงกวง (Lingguang)

Press conference at The Great Hall of the People คณะผู้บริหาร พ.ส.ล.ที่ห้องแถลงข่าว ศาลาประชาคมจีน

Mr Zhan Lin Deputy Secretary-General of BAC
จาง หลิน รองเลขาธิการ พุทธสมาคมจีน

should serve as a model for Thailand and other countries to follow in terms of peaceful coexistence between monks and laymen.

Built in 951 AD, the monastery experienced rises and falls until 2005 when it was officially reopened for Buddhism services. It is also the first Buddhist monastery to complete the “Three Jewels” — Buddha, Dhamma and the Sangha — since the People’s Republic of China was

established. The monastery offers Buddhist education in both Chinese and English.

The temple applies new technology including the social media such as Facebook to spread Buddhist teachings in eight languages such as English, Japanese, French, German, Russian, Spanish, Korean and Thai, allowing teenagers more access to the philosophy.

The monastery is popular with visitors from many countries who spend long holidays studying dhamma and practicing meditation. They also volunteer to clean the monastery.

Venerable Master Xuecheng, the abbot, also answers dhamma questions online himself. The monastery is self-sufficient in that it grows rice and vegetables organically for its own consumption and for distribution to the poor.

It also offers help, food and relief to victims affected by disasters such as the massive earthquake that hit Sichuan province in 2008. Monks from the monastery also held prayers to soothe the souls of affected people.

Buddhists from all over the world are expecting to draw valuable lessons and inspiration from the meeting as well as the experience of Chinese perspectives on the faith for the betterment of Buddhism in their respective countries. ■

** This article was earlier published in the Bangkok Post newspaper in July 2014.*

“การกำหนดหัวข้อ Buddhism and Public Benefit Charity จึงเป็นหัวข้อที่มุ่งขับเคลื่อนการเผยแผ่พุทธศาสนา และการจัดกิจกรรม ด้านสังคมสงเคราะห์ สาธารณกุศลทางด้านมนุษยธรรม ที่สามารถ ช่วยเหลือผู้ประสบภัยธรรมชาติ โดยไม่เลือกชาติ หรือศาสนา” นาย พัลลภ กล่าว

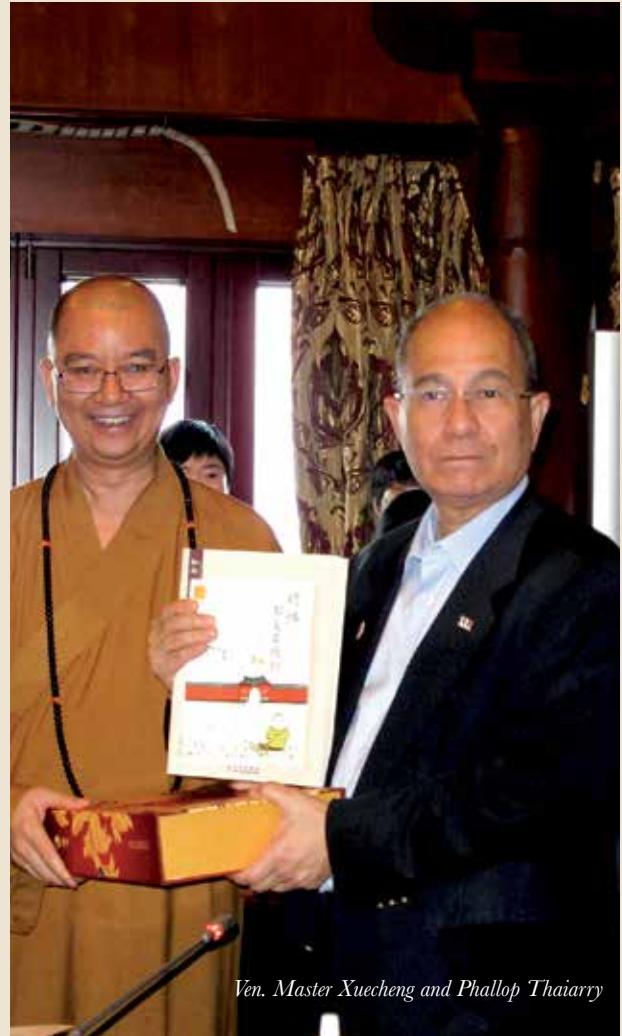
นายพัลลภ กล่าวว่า แม้จะเป็นการจัดประชุมใหญ่ระดับโลกครั้งแรก แต่เชื่อว่าประเทศจีนจะดำเนินการได้ดี เพราะจีนเคยจัดประชุม World Buddhism Forum มาแล้ว 3 ครั้ง แต่เป็นการประชุมที่จีน เป็นทั้งเจ้าภาพและผู้จัดประชุม โดยแต่ละครั้งมีพุทธศาสนิกชนทั้ง ชาวจีนและนานาชาติจากทั่วโลกมาร่วมประชุม สำหรับการประชุม ขององค์การ พ.ส.ล. ในเดือนตุลาคมนี้ คาดว่าจะมีผู้เข้าร่วมประชุม กว่า 600 คน

จีน ไม่ใช่คนแปลกหน้าในวงการพุทธโลก ว่าตามความเป็นมา แล้ว องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ซึ่งมีนายแผน วรณเมธี เป็น ประธานคนปัจจุบัน และมีสำนักงานใหญ่ถาวรตั้งอยู่ในประเทศไทย นั้น ประเทศจีนก็มีบทบาทร่วมในการก่อตั้งมาตั้งแต่ต้น คือในราวปี พ.ศ. 2493 โดยการเห็นพ้องของตัวแทนชาวพุทธ 129 คน จาก 27 ประเทศทั่วโลก

ตัวอย่างของ Public Benefit and Charity ที่ควรยกย่องและ เอาเป็นเยี่ยงอย่าง ซึ่งศาสนา วัด พระ กับฆราวาส และชุมชน มีต่อ สังคมส่วนรวมและผู้ยากไร้ มีปรากฏเป็นรูปธรรมมากมายในประเทศ จีน โดยในการเยือนประเทศจีนครั้งนี้ ผู้เขียนได้มีโอกาสเข้าชมวัด หลงฉวน (Longquan Monastery) ตั้งอยู่ในเขตไห่เตียน (Haidian District) นครปักกิ่ง

สิ่งที่น่าประทับใจเกี่ยวกับวัดหลงฉวน คือ การพัฒนาการเผยแผ่ ศาสนาพุทธควบคู่ไปกับการพัฒนาของโลก ภายใต้การดูแลของพระ อาจารย์เสวียเจิง เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน วัดหลงฉวนอาศัยเทคโนโลยี ในโลกออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก เพื่อการเผยแผ่พุทธศาสนาใน 8 ภาษา นอกเหนือจากภาษาจีน (อังกฤษ, ญี่ปุ่น, ฝรั่งเศส, เยอรมัน, รัสเซีย, เกาหลี, สเปน, ไทย) ทำให้คนหนุ่มสาวรุ่นใหม่จำนวนมากเข้าถึงพุทธ ศาสนาได้โดยง่าย ในแต่ละปีจึงพบเห็นผู้คนมากมายหลากหลายภาษา ใช้เวลาช่วงวันหยุดพักผ่อนยาวๆ มาศึกษาธรรมะ และปฏิบัติธรรมฐาน ที่นี้โดยท่านเจ้าอาวาสเป็นผู้ตอบปัญหาธรรมะออนไลน์ด้วยตัวท่านเอง วัดซึ่งดำเนินการบนหลักการพึ่งตนเอง ทั้งพระและอาวาสสมัคร ที่มาฝึกปฏิบัติธรรมจะทำความสะอาดวัด ปลูกข้าว ปลูกผัก (ออร์แกนิก) สำหรับบริโภคอย่างเพียงพอในวัด และนำส่วนที่เหลือไปแจกจ่ายให้ แก่ผู้ยากไร้

นอกจากนั้น วัดหลงฉวนยังเป็นตัวอย่างที่ดีของชาวพุทธผู้ศรัทธา เป็นผู้ที่ เห็น ในเหตุการณ์แผ่นดินไหวที่มณฑลเสฉวน เมื่อปี พ.ศ. 2551 ซึ่งมีผู้เสียชีวิตร่วม 70,000 คน วัดหลงฉวนระดมอาสาสมัคร พร้อม หน่วยงานแพทย์และโรงพยาบาล ไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยอย่างแข็งขัน ทั้งยัง มีพระจากวัดไปสวดมนต์ปลอบประโลมจิตใจให้แก่ผู้ที่รอดชีวิตอีกด้วย วัดหลงฉวน ถือเป็นตัวอย่างเป็นที่ดีแก่วัดพุทธในจีน รวมถึงวัดในไทย

Ven. Master Xuecheng and Phallop Thaiarry

และทั่วโลก เพื่อเรียนรู้ว่าเมื่อวัดอยู่เคียงข้างประชาชน ประชาชนค้ำจุน วัด วัดก็เอื้อเฟื้อและเป็นผู้ให้ทั้งธรรมะ และความช่วยเหลือในยามตก ทุกข์ได้ยากแก่ประชาชน

เช่นเดียวกับเหตุสึนามิ ที่ประเทศญี่ปุ่น เมื่อปี พ.ศ. 2554 องค์การ พุทธทั่วโลกก็ระดมความช่วยเหลือผ่านสมาพันธ์ชาวพุทธแห่งประเทศไทย ญี่ปุ่น (Japan Buddhist Federation) เพื่อส่งความช่วยเหลือไปยังผู้ ประสพภัย

เชื่อได้ว่าในการประชุมใหญ่สามัญองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์ แห่งโลก ที่ประเทศจีน ในเดือนตุลาคมนี้ พุทธศาสนิกชนทั่วโลก โดยเฉพาะชาวไทยจะได้ร่วมกันเรียนรู้ประสบการณ์ที่ดี และรู้จักการเป็น ผู้ให้ ด้วยความเมตตาซึ่งกันและกัน เพื่อนำแบบอย่างที่ดีมาพัฒนาวัด และพุทธศาสนาในประเทศไทยสืบไป ■

*บทความนี้เคยตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ เมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2557

Chinese Mahayana Buddhism in Thailand

By: Sajaphum La-or

Over the years of history, the Chinese had migrated to Thailand and settled down in different parts of the country. The majority of Chaochow, Guangdong and Hokkien people moved to live in Yaowarat or Chinatown of Thailand.

Most of the Chinese monks are Mahayana Buddhists who believe there is no single Buddha; countless number of Buddha and Bodhisattva dwell in the universe. The

number of the Buddha and Bodhisattva is a metaphor for the amount of sand in India's Ganges River. Countless number of Buddhas exist everywhere in the universe to deliver their teachings to Buddhists.

Caringly and compassionately, the Bodhisattva sacrificed themselves for the sentient beings. The Bodhisattva is committed to help free them from dukka (suffering) before freeing himself from it.

It was unclear when the Chinese Mahayana Buddhism arrived in Thailand. However, a number of Chinese abbeys had been found in the country's capital city

พระสงฆ์นิิกายจีน

สงบงามในประเทศไทย

โดย สักกุมิ ละอ

ชาวจีนเข้ามาอยู่ในดินแดนไทยหลายระลอก กระจายอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ เฉพาะในกรุงเทพมหานคร มีชุมชนชาวจีน ขนาดใหญ่อยู่ที่เยาวราช มีทั้งจีนแต้จิ๋ว จีน กวางตุ้ง จีนฮกเกี้ยนและอื่น ๆ

พระสงฆ์จีนอยู่ในนิกายมหายาน หรือยานใหญ่ ตามหลักของ มหายาน ไม่ได้มองว่าพระพุทธเจ้ามีองค์เดียว แต่เห็นว่าพระพุทธเจ้า และพระโพธิสัตว์มีจำนวนมากมาดจุเม็ดทรายในคงคา และในจักรวาล ก็มีโลกธาตุที่มีพระพุทธเจ้ามาอุบัติแสดงสัทธรรมเทศนาอยู่ทั่วไป นับ ประมาณมิได้

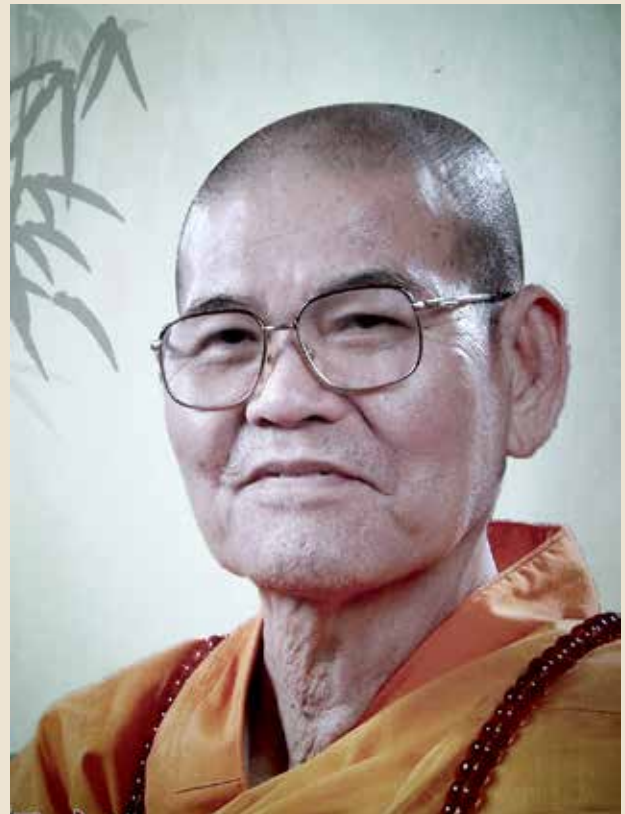
พระโพธิสัตว์ยานนั้น มีเมตตาสรรพสัตว์เป็นที่ยิ่ง ต้องโปรด สรรพสัตว์ให้หลุดพ้นทุกข์เสียก่อน แล้วตัวเองค่อยหลุดพ้นเป็นคน สดุดท้าย

พุทธศาสนา มหายาน ฝ่ายจีนิกายเข้ามาอยู่ในประเทศไทยตั้งแต่ เมื่อใด ไม่ปรากฏหลักฐานชัดเจน ในสมัยรัชกาลที่ 5 เกิดสำนักสงฆ์จีน หลายแห่งในกรุงเทพมหานคร แสดงให้เห็นว่าก่อนสมัยรัชกาลที่ 5 มี พระจีนเข้ามาอยู่ก่อนแล้ว แต่ยังไม่มีการจัดระบบการปกครอง

ครั้นถึงรัชกาลที่ 9 ใน พ.ศ.2496 สมเด็จพระวันรัต สังฆนายก แห่งวัดเบญจมบพิตร ให้แต่งตั้งพระเถระฝ่ายจีนขึ้นเป็นคณะกรรมการ สงฆ์จีนิกาย และต่อมาวันที่ 23 มิถุนายน พ.ศ. 2512 สมเด็จพระ ญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ให้แต่งตั้งคณะ กรรมการสงฆ์ฝ่ายจีนขึ้นมาใหม่ ในคณะมีทั้งหมด 9 รูป เพื่อปกครอง และขยายศาสนกิจได้อย่างเป็นระบบสืบมา

ปัจจุบัน การปกครองสงฆ์คณะจีนิกายในประเทศไทยมีเจ้าคณะ ใหญ่จีนิกายเป็นประมุข ขึ้นต่อสมเด็จพระสังฆราช ซึ่งเป็นไปตาม พ.ร.บ.การปกครองคณะสงฆ์ พ.ศ.2505 และประกาศกฎกระทรวง ฉบับที่ 4 พ.ศ.2536

เจ้าคณะใหญ่จีนิกาย ปัจจุบันสืบต่อมาถึงรูปที่ 7 คือ พระมหา ฅณาจารย์จีนธรรมสมาธิวัตร หรือ ท่านเจ้าคุณเย็นเต็ก เจ้าอาวาสวัด โพธิ์แมนคุณาราม ตั้งอยู่เลขที่ 323 ถนนสาธุประดิษฐ์ ซอย 19 เขต ยานนาวา กรุงเทพมหานคร

Most Ven. Phra Mahaganacharayacheen Dharmasamadhivatra (Yen Tek)
พระมหาฅณาจารย์จีนธรรมสมาธิวัตร (ท่านเจ้าคุณเย็นเต็ก) เจ้าคณะใหญ่จีนิกาย

วัดโพธิ์แมนคุณาราม เริ่มก่อสร้างเมื่อ พ.ศ. 2502 โดยมีพระมหา ฅณาจารย์จีนธรรมสมาธิวัตร หรือ พระอาจารย์โพธิ์แจ้งมหาเถระ อดีต เจ้าอาวาสเป็นผู้นำ ใช้เวลาก่อสร้างราว 10 ปี ด้วยความสวยงาม สะอาด ตา ทำให้กระทรวงศึกษาธิการยกย่องให้เป็นวัดพัฒนาดีเด่น

บรรยากาศในวัดโพธิ์แมนร่มรื่น สะอาดตา อาคารน้อยใหญ่ ประดับลวดลายจีนสีนูนนวล ยามเย็นเสียงพระสวดมนต์คลอเสียง เคาะเกราะไม้ดังป๊อก ๆ ก้องออกมากับสายลม เสียงนั้นคล้ายเรียก ให้พุทธศาสนิกชนชาวไทยเชื้อสายจีน เข้าไปร่วมสวดมนต์ด้วยอย่างมี สมาธิ สงบ และสำรวมกายใจ

สถาปัตยกรรมภายในวัดอันวิจิตร ส่วนใหญ่พระอาจารย์โพธิ์แจ้ง เป็นผู้ออกแบบ ไม่ว่าจะเป็นพระอุโบสถสามชั้น ยอดฉัตรเจดีย์บรรจุ

“...“Our Dhamma principles are based on the Buddha’s teachings, but if Buddhist followers seek advice from us, we need to look closely at each individual’s problem. However, generally we would suggest them the basic remedy, that is to think, speak and act decently,” – Most Ven. Yen Tek.

”

Entrance of Wat
Bhoman Khunaram,
Bangkok
ชุมประทูทางเข้า
วัดโพธิ์แมนคุณาราม
กรุงเทพมหานคร

since the reign of King Rama V. It seemed reasonable to assume that the Chinese Buddhist monks had settled down in Thailand before that time but there was no official administration of the monks.

In 1953, Somdet Phra Wannarat, Wat Benjamabopit’s Chairman of the Ecclesiastical appointed the Chinese Thera monks to the committee of Chinese Buddhist Sect. On June 23, 1969, Somdet Phra Nyanasamvara the late Supreme Patriarch appointed a new committee of Chinese Buddhist Sect that is made up of nine monks who have been responsible for the management of Chinese Buddhist monks and systematic extension of religious affairs in Thailand.

Presently, the administration of Chinese Nikaya monks in Thailand was supervised by the Chief Superintendent of the Ecclesiastries, who reports directly to the Supreme Patriarch. This is in accordance with the Sangha Act B.E. 2505 (1962) and the ministerial regulations announcement No. 4.

Most Ven. Phra Mahaganacharayacheen Dharmasamadhivatra (Yen Tek) is currently the 7th Chief Superintendent of the Chinese Ecclesiastries. He serves as the abbot of Wat Bhoman Khunaram, which is located at 323 Sathupradit Road Soi 19, Yannawa District, Bangkok.

Wat Bhoman Khunaram was built in 1959 by the temple’s former abbot Phra Ajarn Pho Chaeng Maha Thera. The construction took around 10 years to complete.

Being well maintained and kept in good order, the temple was once awarded an outstandingly developed exemplary temple by the Ministry of Education.

Distinctly incorporating Chinese influences, Wat Bhoman Khunaram features several religious structures, Buddhists religious objects and Mahayana Buddhist statues. The temple is spotted with big trees which provide a shaded and welcoming atmosphere.

In the evening, visitors are impressed by the tapping sound of wooden temple blocks coming along with peaceful chanting. That sound is as if inviting the Chinese-Thai Buddhists to join the chanting in a peaceful, calm and meditated manner.

Most of the temple’s remarkable and delicate features are designed by Phra Ajarn Pho Chaeng. These included the three-storey chapel or uposatha, the steeple crowning the top of the pagoda where the sacred Buddha’s relic and the principal Buddha image named Phra Buddha Vajra Bodhikhun by King Rama IX are enshrined. The temple also features beautiful vihara and other remarkable religious buildings.

Asked about how to enter monkhood in Chinese Nikaya, Most Ven. Yen Tek explained there is no restriction if only that person is ready and be a good man. He must be determined to get ordained. However, prior to an ordination, the person is required to practice Chinese Buddhist etiquette and manners within the temple. If he wishes to be ordained only for a short period, the pre-monk practice should take around one week. For those who are determined to stay longer in monkhood, the pre-monk training period will be extended until they certainly get ready for the ordination.

“A daily practice of etiquette, manners, and praying as well as religious activities is to ensure that a man is

“ **หลักธรรมเราเน้นตามพระพุทธเจ้า**
แต่ใครมาหา มาขอคำปรึกษาเราก็ต้อง
ดูที่เรื่องราวของเขว่าเป็นอย่างไร หาก
โดยทั่วไปแล้วจะให้หลักทั่วไปว่า ให้คิดดี
พูดดี และทำดี – เจ้าคุณเย็นเต็ก ”

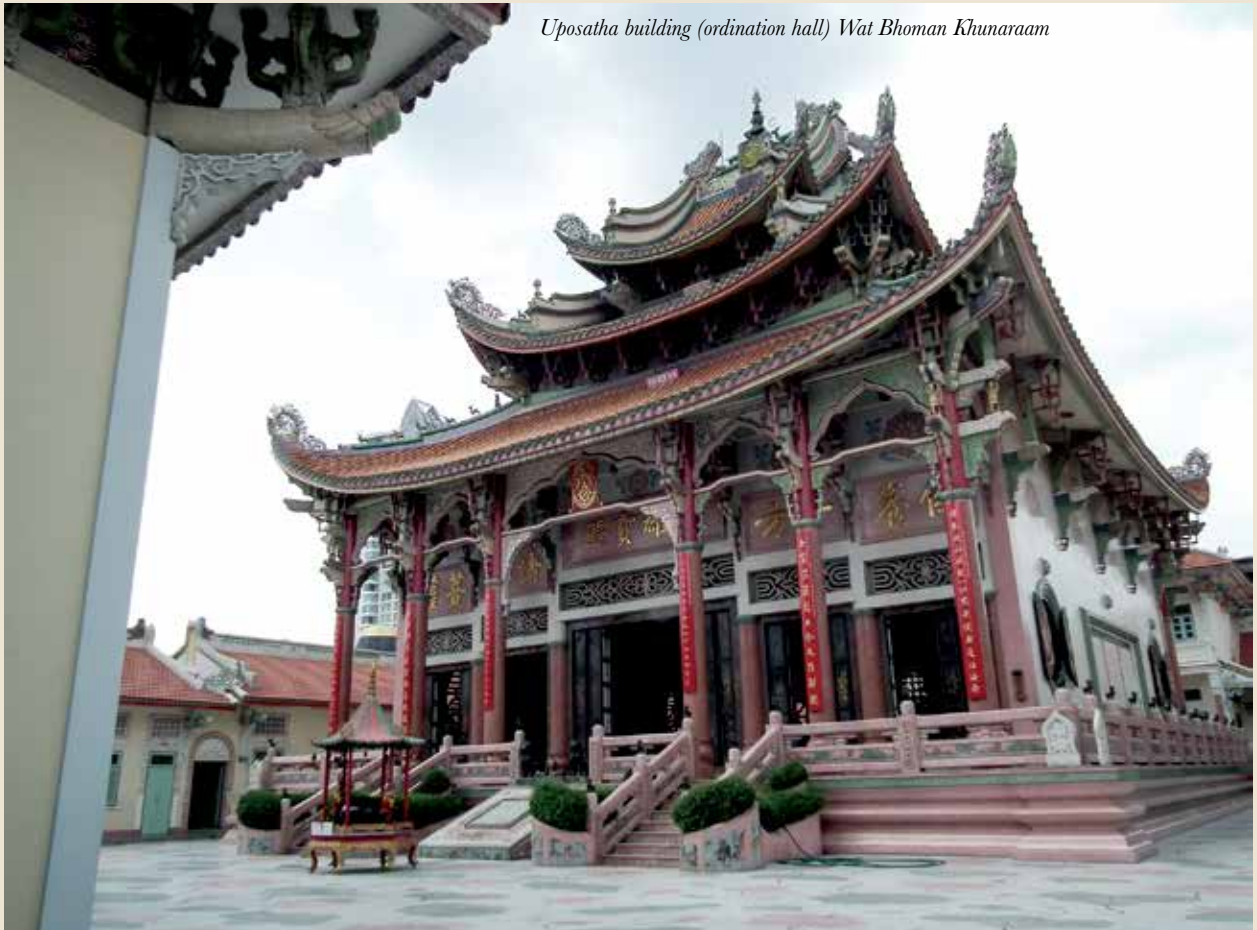
พระบรมสารีริกธาตุ ที่ภายในบรรจุพระประธานซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 พระราชทานนามว่า พระพุทธวัชรโพธิคุณ และวิหาร อาคารต่าง ๆ ล้วนตระการตา

การบวชพระเข้ามาอยู่ในนิกายจีน ท่านเจ้าคุณเย็นเต็กบอกว่า ไม่ได้มีข้อขัดข้องใด ๆ ถ้าผู้บวชมีความพร้อม เป็นคนดี มีความตั้งใจบวชอย่างแท้จริงก็พร้อมบวชให้ แต่ก่อนบวชต้องเข้าไปฝึกตนก่อน ถ้าบวช

ไม่กี่วันก็ฝึกประมาณ 1 สัปดาห์ แต่ถ้าบวชนานกว่านั้น ก็ต้องฝึกปฏิบัติตนเป็นเวลานาน จนกว่าจะแน่ใจได้ว่า สามารถอยู่ในร่มกาสาวพัสตร์ได้ “เราต้องแน่ใจเสียก่อนว่า จะเป็นพระสงฆ์ได้ จึงต้องฝึกให้ทำตามระเบียบวินัย ทำวัตร สวดมนต์ ประกอบสมณกิจต่าง ๆ ฝึกให้ใช้ชีวิตประจำวัน ฝึกฉันทะ เรื่องการขบฉันสอยมหายานเปิดให้ จะก็มีอีกได้ ถือว่าฉันเป็นยา เราไปต่างประเทศอย่างจีน ไต้หวันก็เหมือน ๆ กัน” ท่านเจ้าคุณเย็นเต็กอธิบาย

การบิณฑบาต “บิณฑบาตได้ถ้าคนต้องการ แต่ในเมืองไทยไม่สะดวก เพราะเราฉันทะ ใครมาตักบาตรจะให้เราถามทุกคนไปก็คงไม่ไหว เลยไม่มีการออกไป แต่ถ้านัดหมายไว้ว่าจะใส่บาตรตรงไหนเราก็ไปได้”

สมณกิจประจำวันของพระสงฆ์จีน ท่านเจ้าคุณเย็นเต็กบอกว่า เช้าตื่นขึ้นมาชำระร่างกายให้สะอาด ทำวัตรเช้าประมาณ 45 นาที แล้วนั่งสมาธิ ออกจากสมาธิก็ทำความสะอาดห้องพระ โต๊ะ เก้าอี้ต่าง ๆ ถึงเวลา 6.30 น. เตรียมเข้าหอนอน อาหารที่ฉันต้องเป็นเจล้วน ๆ ฉันทะแล้วออกมาเดิน แล้วกลับเข้าไปทำงาน ทำความสะอาดตามวิหารต่าง ๆ ก่อนจะ

Uposatha building (ordination hall) Wat Bhoman Khumaraam

“...Responding to the question of why monks in China wear gray attire while the Chinese monks in Thailand wear yellow, Most Ven. Yen Tek said when Buddhism first arrived in China, the country was still reigned by the kings who normally wear yellow, forcing the Chinese monks to opt for gray robes instead.

”

actually getting ready to become a Buddhist monk,” said Most Ven. Yen Tek. “Practicing eating vegetarian diet is also equally important. Chinese Mahayana monks are allowed to have several vegetarian meals as they are considered a remedy. The Buddhist monks in China and Taiwan also do the same,” he explained.

The Chinese Buddhist monks in Thailand, Most Ven. Yen Tek continued, are allowed to go out for alms. But it may not be convenient in Thailand because Chinese monks accept only vegetarian meals and they don’t want to bother asking every almsgiver. So we quit this routine, unless there is an appointment of almsgiving for any special occasion. In that case, the monks will go.”

Chinese Buddhist monks have engaged in several daily religious activities According to Most Ven. Yen Tek, they do religious chanting in the morning for 45 minutes after taking a bath. This is followed by the practice of mediation. Then, monks do cleaning of religious places, pedestal, as well as tables and chairs.

Around 6.30 am, the monks gather at a dining room for a vegetarian breakfast. They are allowed to relax afterwards. Then, they are encouraged to do social activities such as sweeping the floor of vihara and the temple.

Late in the morning, they have to attend a class and do religious activities, which sometimes include “Buddha Bucha” chanting for 30 minutes.

At 11 am, the monks do chanting before lunch. While having lunch, they are expected to stay calm and

speechless. A conversation during lunch is considered “inappropriate”. Then, they are allowed to enjoy their leisure time.

Around 1 pm, new monks and ones who did not pass a test are required to attend a class to study the Buddha’s teachings. In this two-hour class, they also practice chanting until their vocal tones and rhythms are united in perfect harmony.

After this, the monks are given one-hour leisure time before the evening chanting at 4 pm. Then they are allowed to relax in their quarters afterwards.

At 7 pm, the monks have to attend another class where they are tutored and trained on the Buddha teachings and chanting by senior monks. The class ends at around 8.30 pm. Then they are allowed to return to their quarters and relax. Some monks spend their free time practicing meditation afterwards, said Most Ven. Yen Tek said.

When Chinese Buddhist monks are invited to preach or perform religious activity for an auspicious occasion, they must seek permission from a senior monk, the deputy abbot or the abbot of the temple. They are not allowed to take an invitation for their own sake. This is for efficient management within the temple, and to make sure the monks are compliant to the Buddhist Code of Conduct.

Now, there are approximately 13 Chinese Buddhist temples in Thailand, while the Chinese Buddhist abbeys and free vegetarian houses or “Rong Jae” are spotted throughout the country.

Responding to the question of how to deal with a Chinese Buddhist monk who is found violating code of monastic discipline, Most Ven. Yen Tek said: “A senior monk or the abbot needs to run a probe into the allegation. If the monk is found guilty, he will be immediately punished.”

The degree of punishment depends on how serious the case is, he said. If it is a serious guilt, the monk will be disrobed. If it is just a minor mistake, the monk will be urged to correct it and be careful not to repeat his mistake in the future.

Donations from Buddhist followers are generally spent on the temple’s electricity and tap water cost, as well as other miscellaneous expenses, said Most Ven. Yen Tek, adding that most offerings to the temple are acceptable, except illegal stuffs and some prohibited items for monks.

The key Dhamma principles which Chinese Buddhist monks adhere to is the four Noble Truths, which is the foundation of Buddhism that cannot be ignored. These four Truths describe the nature of “dukkha” or suffering, its causes, its cessation, and the path to the cessation.

The Dhamma principles are originated from the

กลับมาดูแลห้องส่วนตัว วันปกติ 9.00 น. จะต้องเข้าเรียนหรืออบรม ถ้ามีพิธีกรรมก็สวดถวายพุทธรูปบูชาประมาณ 30 นาที เวลา 11.00 น. ถวายเพล พระสวดถวายอีกครั้งก่อนฉัน ระหว่างฉันต้องเงียบ ไม่พูด ฉันเพลแล้วไปทำธุระส่วนตัวอะไรก็ได้

เวลา 13.00 น. พระบวชใหม่ต้องเข้าเรียน หรือพระที่บวชแล้วเรียนไม่จบก็กลับมาเรียนเหมือนกัน เพื่อให้เข้าใจหลักธรรม รวมทั้งฝึกฝนการสวดมนต์ ต้องฝึกซ้อมให้เสียงและจังหวะสวดเข้ากันได้อย่างกลมกลืน ไม่ใช่รูปหนึ่งเสียงสูง อีกรูปหนึ่งเสียงต่ำ 15.00 น. ได้เวลาพักผ่อนตามอิสระ 16.00 น. เข้าทำวัตรเย็น จบแล้วพระเข้ากุฏิ สงฆ์รูปใดมีงานอะไรก็ทำไป

เวลา 19.00 น. เข้าเรียนรู้จากพระอาจารย์ เป็นการเรียนและสวดมนต์ เรียนถึงประมาณ 20.30 น. แล้วจึงออกจากห้องเรียนไปพักผ่อนตามอัธยาศัย ถือว่าสมณกิจสงฆ์ภายใน 1 วันเสร็จสิ้นแล้ว พระสงฆ์รูปใดจะพักผ่อน นั่งสมาธิก็ทำได้อย่างอิสระ

กรณีมีกิจนิมนต์ไปสวดในสถานที่ต่าง ๆ ท่านเจ้าคุณเย็นเต็กบอกว่า ต้องเป็นไปตามพระผู้ใหญ่จัดให้พระสงฆ์จะรับกิจนิมนต์ส่วนตัวไม่ได้ ถึงแม้จำเป็นจริง ๆ ก็ต้องเรียนให้พระผู้ใหญ่ทราบ เพราะถ้าต่างคนต่างถือเอกสิทธิ์ทำได้ตามใจ จะทำให้เกิดความสับสนและยุ่งยากในการดูแล การขออนุญาตขอได้จากเจ้าอาวาส รองเจ้าอาวาส และพระอาวุโสผู้ดูแลก็ได้

ในประเทศไทย ปัจจุบันมีวัดนิคายจีนประมาณ 13 วัด นอกจากนั้น มีทั้งสำนักสงฆ์และโรงเจกระจายอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ

กรณีเกิดเหตุการณ์พระสงฆ์ทำผิดวินัย พระสงฆ์นิคายจีนมีวิธีการแก้ปัญหาอย่างไร ท่านเจ้าคุณเย็นเต็กบอกว่า “ต้องสอบสวนดูว่าเรื่องเป็นอย่างไร ถ้าหากความผิดชัดเจนอยู่แล้วก็ดำเนินการได้เลย อาจจะจับสึกหรือไม่ต้องจับสึกก็ได้ เพราะต้องสึกโดยปริยายอยู่แล้ว ของเราวัดไหน ๆ ต้องช่วยกันดูแล ถ้ามีเรื่องอะไรไม่ดีขึ้นมาทางวัดต้องรับผิดชอบ ดูว่าเรื่องที่เกิดรุนแรงแค่ไหน ถ้าไม่รุนแรงมากก็ขอให้แก้ไข อย่าให้เกิดขึ้นอีก”

การทำบุญในวัดจีน ส่วนใหญ่ญาติโยมจะเข้าไปถวายเครื่องปัจจัยไทยทาน ไม่ว่าจะเป็นค่าน้ำ ค่าไฟ และค่าใช้จ่ายจีปาฐะ ส่วนข้าวของที่นำมาถวาย ทางวัดรับไว้ได้ทั้งหมด ยกเว้นสิ่งของต้องห้ามสำหรับพระสงฆ์ และของผิดกฎหมาย

หลักธรรมที่พระสงฆ์นิคายจีนยึดถือ คือหลักธรรมของพระพุทธองค์ หลักธรรมพื้นฐานที่มีอาจะละเลยได้คือ อริยสัจ 4 คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ และมรรค หลักธรรมนี้เสมือนกุญแจไขสู่ทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น สรุปความโดยย่อว่า “สิ่งใดเกิดแต่เหตุ สิ่งนั้นย่อมดับเพราะเหตุ”

แม้หลักธรรมจะมาจากพระพุทธองค์ แต่เนื่องจากพระพุทธศาสนาแยกออกเป็น 2 นิกายใหญ่ คือ 1.หินยาน (เถรวาท) และ

Buddha. However, since Buddhism is divided into two major sects—the Theravada and Mahayana Buddhisms, the practice of Chinese Buddhist monks who belong to Mahayana Sect are slightly differed from that of Thai Buddhist monks who belong to Theravada Nikaya.

“Our Dhamma principles are based on the Buddha’s teachings, but if Buddhist followers seek advice from us, we need to look closely at each individual’s problem. However, generally we would suggest them the basic remedy, that is to think, speak and act decently,” said Most Ven. Yen Tek.

The Mahayana Buddhism believe that every human being was born with an inner ability to free himself from dukkha. According to Maha Prajna Paramita Sutra, every single person has a wisdom to attain enlightenment, but we are blinded by our own ignorance. The ignorance obstructed us from seeing ourselves, so we have to seek advice from others who are enlightened.

For the administration of Chinese Buddhist Sect in Thailand, although the monks have followed Chinese tradition and practices, their administration is entirely under the Thai Sangha Council.

When asked about the practice of counting the rosaries, Most Ven. Yen Tek explained that counting the rosary beads keep the mind concentrated. As they keep counting, the mind is focused on the beads and the present moment. There are two types of rosaries, one with 18 beads and the other with 108 beads. Thus, they can be easily distinguished, as the longer one will certainly comprise 108 beads. When monks count one bead, they gently utter “Amitabha” one time, and keep doing this until they reach the last one.

“We know it even though we don’t count the number. It’s the same as doing good deeds. We don’t need to count. Our mind knows when it’s done. We can do chanting as many times as we want, but we must be conscious while chanting. Keep the mind with ourselves. The pure state of mind is Buddha. No need to be suspicious. Wherever we stand, walk or sit, keep our minds with us. Whoever can practice this will never be in trouble,” said Most Ven. Yen Tek.

Explaining about the tapping of wooden temple blocks while chanting, he said this instrument is called “Bangzi” in Chinese. It is generally used to control the rhythm, whether fast or slow, while a large number of monks are chanting together. This instrument miraculously helps keep everyone in the same beat.

A wooden temple block or “Bangzi” in Chinese means “wooden fish”, because the instrument usually has a fish carving on top. Then what does the fish symbol mean? The answer is that fish always keep its eyes wide

open, like ones who are awakened with Dhamma. Chinese Buddhists therefore take the eyes-opening fish as a symbol of the one who is enlightened.

The main idols of Mahayana Buddhism are Phra Sri Sakyamuni, Amitabha Buddha and Bhaisajyaguru Buddha. The three Buddhas represent three realms. The Pure Land (Sukhavati) or Buddha Kasetra is where Buddha Amitabha dwells. The place is described as a joyous world where the sentient beings should head for rebirth. At the Sukhavati, it is believed that “Anyone who is born here shall emerge from a lotus flower, not from a mother’s womb.”

Responding to the question of why monks in China wear gray attire while the Chinese monks in Thailand wear yellow, Most Ven. Yen Tek said when Buddhism first arrived in China, the country was still reigned by the kings who normally wear yellow, forcing the Chinese monks to opt for gray robes instead.

Presently, although China no longer has a king, the monks there keep wearing traditional color like their ancestors.

Most Ven. Yen Tek noted Chinese Buddhist monks are always engaged with charitable organizations. The Association of Chinese Buddhist Monks in Taiwan, for example, has been set up to help people in need worldwide, regardless of their religions.

For the Chinese Buddhist monks in Thailand, he said:

“We also do the same, but are mostly engaged in smaller activities. To carry out such a big project requires a good administrative team, as the helps poured in from every corner of the world. But we still cannot reach that capacity. We do need an expert, a good planner and coordinator to widely connect with foreign countries.”

Over the years, the Chinese Buddhist Sect in Thailand has experienced a small growth because most Thais are getting ordained under Theravada Buddhism, while foreigners who want to enter a monkhood here cannot do that easily, due to the visa and residency problems.

“Let’s wait and see how it is going to be when Thailand fully enters the ASEAN Economic Community next year,” he concluded.

In summary, it is assumable that Chinese Mahayana Buddhism had entered Thailand long time ago, probably at the same period when Chinese people arrived here and settled down to make their living. Chinese Buddhist temples were originated in the reign of King Rama V, and later were officially organized in the reign of King Rama IX.

Under the great compassion and charisma of the Thai monarchs, every religion or religious sect is always well tendered. ■

“เมื่อถามว่า พระสงฆ์ในประเทศจีนห่มจีวรสีเทา แต่ทำไมพระสงฆ์จีนในประเทศไทยห่มจีวรสีเหลือง ท่านเจ้าคุณเย็นเต็กบอกว่า สมัยพุทธศาสนาเข้าสู่ประเทศจีนใหม่ ๆ จีนยังมีพระมหากษัตริย์ปกครองประเทศ พระมหากษัตริย์จีนท่านใช้สีเหลือง พระจีนจึงต้องนำสีอื่นมาใช้แทน ”

2.มหายาน พระสงฆ์จีนอยู่ฝ่ายมหายาน ทำให้ข้อวัตรปฏิบัติแตกต่างไปจากพระสงฆ์ไทยซึ่งเป็นหินยานบ้าง

เจ้าคุณเย็นเต็กบอกว่า “หลักธรรมเราเน้นตามพระพุทธเจ้า แต่ใครมาหา มาขอคำปรึกษาเราก็ดูที่เรื่องราวของเขาว่าเป็นอย่างไร หากโดยทั่วไปแล้วจะให้หลักทั่วไปว่า ให้คิดดี พุทธิ และทำดี”

ตามหลักของมหายานเชื่อว่า มนุษย์ทุกคนมีพุทธภาวะ ซึ่งพุทธภาวะก็คือธรรมชาติของมนุษย์ทุกคน ที่สามารถพัฒนาตนจนถึงความพ้นทุกข์ เรื่องนี้ใน มหาปรัชญาปารมิตาสูตโรธิบายว่า ปัญญาที่ทำให้สัตว์บรรลุถึงการตรัสรู้ นั้น มีอยู่ในตัวเราทุก ๆ คน แต่เป็นเพราะมี อวิชชาความมืดบอดที่ครอบงำใจเราไว้ เราจึงมองไม่เห็นด้วยตนเอง ทำให้เราต้องเสาะแสวงหาคำแนะนำจากผู้อื่น นั่นคือ แสวงหาจากผู้อื่นเห็นแจ้งแล้ว

ส่วนการปกครองคณะสงฆ์จีนในประเทศไทย แม้พระสงฆ์จีนจะมีขนบธรรมเนียม ประเพณีต่าง ๆ อย่างชาวจีน แต่ในการปกครองนั้น ไม่เกี่ยวข้องกับพระสงฆ์ในประเทศจีน แต่อยู่ภายใต้การปกครองของสงฆ์ไทยทุกประการ

เมื่อถามถึงการนับลูกประจำ ท่านเจ้าคุณเย็นเต็กอธิบายว่า การนับลูกประจำจะทำให้จิตอยู่กับลูกประจำ อยู่กับเวลาในขณะนั้น นับทีละเม็ดไปเรื่อย ๆ ประจำของพระสงฆ์จีนจะมี 18 ลูกและ 108 ลูก จึงเป็นสิ่งถูกต้อง สักเกตง่าย ๆ ถ้าเป็นพวงยาวจะมี 108 ลูกแน่นอน จับประจำ 1 เม็ดปากก็ท่องอมิตพุทธ 1 ครั้ง จนครบก็เท่ากับเราได้ 108 ครั้ง

“เราไม่ต้องนับเรารู้ การทำความดีไม่จำเป็นต้องไปนับมัน จบแล้วใจเรารู้ การสวดเราจะสวดก็ครั้งก็ได้แต่ขณะสวดต้องมีสติ ประครองจิตให้อยู่กับตัว ภาวะจิตอันบริสุทธิ์นั้นคือพุทธ ไม่ต้องไปสงสัยมัน ยืนที่ไหนยืนด้วยกัน เดินที่ไหนเดินด้วยกัน นั่งที่ไหนนั่งด้วยกัน อยู่ที่ไหนอยู่ด้วยกัน ใครเอาอย่างนี้เป็นหลักได้ ทั้งวันไม่เดือดร้อนอะไร”

กระจำงเรื่องลูกประจำแล้ว เรื่องเคาะเกราะป็อก ๆ เพื่อสิ่งใด คำตอบคือ เกราะไม้คนจีนเรียก บักฮื้อ เป็นเครื่องกำกับจังหวะ ให้พระสงฆ์สวดพร้อมกัน ไม่ว่าจะเร็วหรือช้าให้ยึดตามเสียงเกราะที่เคาะนั้น การสวดมนต์ที่มีพระเป็นจำนวนมาก การจะทำให้สวดพร้อม ๆ กันได้เป็นเรื่องยากมาก แต่เมื่อใช้เกราะเคาะ ก็จะช่วยคุมจังหวะได้อย่างน่าอัศจรรย์

เกราะไม้ หรือ บักฮื้อ เครื่องให้จังหวะนี้ ภาษาจีนแปลว่า ปลาไม้ เพราะมักแกะรูปปลาไว้ด้วยเสมอ สัญลักษณ์ของรูปปลาสื่อว่าอย่างไร คำตอบคือปลาเป็นสัตว์ที่ลืมหูลืมตาอยู่เสมอ เหมือนผู้ตื่นธรรม ชาวพุทธจึงถืออาการอย่างปลาชื่อว่า เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น และผู้เบิกบาน

รูปเคารพหลักของพุทธศาสนาฝ่ายมหายานคือ พระศากยมุนี พระอมิตาพุทธ และพระโกสัลยคุรุ ทั้ง 3 องค์เท่ากับ 3 อาณาจักร ดินแดนของพระอมิตาภะนั้นเรียกว่า พุทธเกษตร สุขสมบุรณ์ด้วยทิพภาวะอันน่ารื่นรมย์ เป็นสถานที่สัตว์ควรมุ่งไปเกิด เป็นที่รู้จักกันในนาม สุขาดี พุทธเกษตรของพระอมิตาภะ “ผู้ที่ไปเกิดอยู่ที่นี่ จะเกิดจากดอกบัว ไม่ได้เกิดจากครรภ์มารดา”

เมื่อถามว่า พระสงฆ์ในประเทศจีนห่มจีวรสีเทา แต่ทำไมพระสงฆ์จีนในประเทศไทยห่มจีวรสีเหลือง ท่านเจ้าคุณเย็นเต็กบอกว่า สมัยพุทธศาสนาเข้าสู่ประเทศจีนใหม่ ๆ จีนยังมีพระมหากษัตริย์ปกครองประเทศ พระมหากษัตริย์จีนท่านใช้สีเหลือง พระจีนจึงต้องนำสีอื่นมาใช้แทน

ปัจจุบันแม้ประเทศจีนไม่มีพระมหากษัตริย์แล้ว แต่เมื่อใช้สีเทามานานแล้ว ก็ใช้สีเทาตามบรรพชนสืบไป

องค์กรการกุศลกับพระจีนคล้ายเป็นของคู่กัน อย่างองค์กรของพระสงฆ์จีนในประเทศไต้หวัน มีการออกไปช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยากทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นประเทศใด นับถือศาสนาอะไร เมื่อเกิดความเดือดร้อน พระจีนในไต้หวันจะเข้าไปช่วยเหลือเสมอ ๆ เรื่องนี้สำหรับพระจีนในเมืองไทย “เราก็คือช่วยเหลือเหมือนกัน แต่เราไม่ได้ทำใหญ่ขนาดนั้น การจะทำอย่างนั้นได้จะต้องมีผู้บริหารที่เก่ง การช่วยเหลือเขาหลังไหลมาจากทั่วโลก แต่เราทำไม่ถึง เพราะต้องมีคนเชี่ยวชาญ มีคนวางแผน มีการเชื่อมประสานกับต่างประเทศให้กว้างขวางออกไป”

สำหรับการเติบโตของพระสงฆ์นิคายจีนในประเทศไทย ถือว่าไม่มากนัก เพราะคนไทยส่วนใหญ่บวชในนิกายหินยาน และชาวต่างชาติที่ต้องการเข้ามาบวชก็ไม่สามารถทำได้สะดวก เนื่องจากติดขัดเรื่องการเดินทางเข้ามาอยู่ในประเทศไทย

“รอประชาคมอาเซียนก่อน ว่าจะเปิดในเรื่องนี้ได้แค่ไหนอย่างไร” ท่านเจ้าคุณเย็นเต็กสรุปความ

คณะสงฆ์นิคายจีนน่าจะเข้ามาอยู่ในประเทศไทยนานแล้ว อาจพร้อม ๆ กับคนจีนที่ลี้ภัยเข้ามาทำมาหากิน โดยมีวัดจีนเกิดขึ้นในรัชกาลที่ 5 และต่อมาก็มีการจัดระเบียบอย่างเป็นทางการในสมัยรัชกาลที่ 9

ได้ร่วมพระบรมโพธิสมภารพระมหากษัตริย์ไทย ไม่ว่าศาสนาหรือนิกายใด ล้วนได้รับการดูแลเป็นอย่างดี ■

150th Birth Anniversary of Anagarika Dharmapala, the Buddhist Hero who saved Bodh Gaya

By Smarn Sudto

When I had an opportunity to worship Buddhist Archaeological sites in India, particularly the Bodh Gaya, I did remind myself to humbly pay my respect and express deep gratitude to Anagarika Dharmapala, as for without him, We the Buddhists would not have had a chance to worship such a holy place with our pride.

Anagarika Dharmapala is a native of Sri Lanka. He was born “Don David” on September 17, 1864 to a Buddhist family who had earned their living from furniture manufacturing and distribution in Colombo. His father, Don Carolis Hewavitharana and his mother, Mallika Dharmagunawardhana, were both considered in Millionaire status.

The 150th birth anniversary of Anagarika Dharmapala in 2014 is a significant occasion worth to commemorate as he had devoted himself for the interests and happiness of Buddhists and the world communities, without giving up on any problems or obstacles. Even before his death, the man had wished for his last day to arrive sooner so he could come back in 25 reincarnated lives to continue his work for Buddhism.

Anagarika Dharmapala died on April 29, 1933, at the age of 68 years 7 months and 13 days, in Sarnath, Varanasi of India. His death came just over three months after his ordination on January 16, 1933.

His leadership in advocacy of Buddhism began from his school days when he let his teacher beat him for violating the instruction prohibiting him from class absence in order to join his family’s Vesak ceremony at home. His sacrifice to keep up his faith in the Triple Gem was highly admirable.

His speaking talent shone while he was studying in school, as he could perfectly counter the Christian teachings that go against those of Buddhism. Once in the past, the famous Thera monk known as Gunananda from Kotahena Temple in Colombo was challenged by the Christians to enter a debate before a thousand of people in Panadura. The Christians strongly expected to win over him, but Gunananda Thera alone could beat them easily.

ple in Panadura. The Christians strongly expected to win over him, but Gunananda Thera alone could beat them easily.

The news about Gunananda’s victory spread to New York. Many interested people sent him congratulation letters, including Colonel Henry Olcott and Madame Blavatsky, native of Russia. Both of them had founded the Theosophical Society to create religious understanding in the US.

Buddhist leaders translated the letters of Colonel Olcott and Madame Blavatsky as well as the Theosophical Society into Sinhalese language, making both of them widely recognized among Sri Lankan people, including young Don David who later became a famous ascetic known as Anagarika Dharmapala.

When Colonel Olcott and Madame Blavatsky came

150 ปีชาตกาล อนาคาริก รัมมปาละ

วีรบุรุษชาวพุทธ ผู้กอบกู้พุทธคยา

โดยสมาน สุตโต

เมื่อผู้เขียนมีโอกาสไปบูชาสังเวชนียสถานในอินเดียโดยเฉพาะพุทธคยานั้น จะต้องน้อมรำลึกและบูชาคุณท่านอนาคาริก รัมมปาละด้วยความรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณยิ่ง เพราะหากขาดท่านผู้นี้ เราชาวพุทธคงไม่ได้บูชาสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ด้วยความภาคภูมิใจแน่นอน

อนาคาริก รัมมปาละ เป็นชาวศรีลังกา มีนามเดิมว่า ดอน เดวิด เกิดเมื่อ 17 กันยายน พ.ศ. 2407 จากครอบครัวชาวพุทธที่มีอาชีพผลิตและจำหน่ายเฟอร์นิเจอร์ในกรุงโคลอมโบ คุณพ่อชื่อว่า ดอน คาโรลิส เทเววิตารเน คุณแม่ ชื่อ มัลลิกา ธรรมคุณวัฒนธรรม ฐานะครอบครัวอยู่ในระดับเศรษฐี

ชาตกาลท่านอนาคาริก รัมมปาละ ครบ 150 ปี ใน พ.ศ. 2557 จึงเป็นโอกาสที่ควรรำลึกถึง ในฐานะที่ท่านอุทิศชีวิตเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแห่งชนชาวพุทธและชาวโลก โดยไม่ท้อถอยต่อปัญหาและอุปสรรค แม้ก่อนตาย ท่านยังเร่งให้ตายเร็วๆ เพื่อจะได้มาเกิดอีก 25 ครั้ง เพื่อทำงานให้พระพุทธศาสนาต่อไป

ท่านถึงแก่กรรมในสมณเพศ เมื่อวันที่ 29 เมษายน พ.ศ. 2476 สิริอายุ 68 ปี 7 เดือน 13 วัน ที่สารนาถ พาราณสี อินเดีย หลังจากอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ได้ 3 เดือนเศษ เมื่อวันที่ 16 มกราคม พ.ศ. 2476

ความเป็นผู้นำในการต่อสู้เพื่อพระพุทธศาสนาเริ่มตั้งแต่วัยเรียน เมื่อยอมให้ครูเขียนตีเฆี่ยนเนื่องจากฝ่าฝืนคำสั่งครูที่ไม่ให้ลาไปประกอบพิธีวันวิสาขบูชากับครอบครัวที่บ้าน เป็นการยอมเจ็บตัวเพื่อรักษาธรรมในพระรัตนตรัยที่น่าชื่นชม

ขณะที่เรียนหนังสือเริ่มมีแววเป็นนักพูดที่เก่ง เมื่อสามารถพูดหักล้างคำสอนของคริสเตียนที่ขัดแย้งกับคำสอนพระพุทธศาสนาได้อย่างยอดเยี่ยม ครั้งหนึ่งเมื่อพระเถระผู้มีชื่อเสียงของโคลอมโบนามว่า คุณานันทะ แห่งวัดโกตะเหณะ ได้รับคำท้าจากชาวคริสต์ให้ได้ว่ากันต่อหน้าประชาชนนับพันที่ปะนาทุระ โดยที่ชาวคริสต์หวังในชัยชนะ

Photo: commons.wikimedia.org

เป็นอย่างมาก แต่ปรากฏว่าท่านคุณานันทะเพียงรูปเดียวกลับสามารถโต้ว่าที่เขาชนะได้อย่างสบาย

ข่าวชัยชนะของท่านคุณานันทะดังข้ามน้ำข้ามทะเลไปถึง New York มีผู้สนใจเขียนจดหมายและส่งหนังสือมาแสดงความยินดีหลายคน รวมทั้ง พ.อ. เฮนรี โอลคอตต์ และมาดาม เอช. พี. ปราสต์สกี (Madame Blavatsky) ชาวรัสเซีย ผู้ซึ่งจัดตั้งสมาคมธอสโซฟี เพื่อความเข้าใจอันดีของศาสนาที่สหรัฐอเมริกาด้วย

ผู้นำชาวพุทธได้แปลจดหมายชื่นชมของ พ.อ. เฮนรี โอลคอตต์ และมาดามปราสต์สกี พร้อมทั้งวารสารสมาคมธอสโซฟี เป็นภาษาสิงหล ทำให้คนทั้งสองเป็นที่รู้จักของชาวศรีลังกา ซึ่งรวมทั้ง ดอน เดวิด หนุ่มน้อยในวัยเรียนคนนี้ ซึ่งต่อมากลายเป็นผู้ทรงศีลที่ทุกคนรู้จักกันในนาม “อนาคาริก รัมมปาละ” ผู้โด่งดังนั่นเอง

“...In his advocacy of Bodh Gaya, Dharmapala founded the Maha Bodhi Society in Colombo, Sri Lanka, which later was moved to Calcutta, India in 1892, and also issued the Mahabodhi Review journal which published the articles about reclamation of Buddhist ownership of Bodh Gaya. Then he sent four monks to stay at Bodh Gaya on the Buddhist Lent Day, and recorded in his diary that after seven centuries, the Flag of Buddhism finally returned. This fulfilled his wish to bring the sacred Buddhist archaeological sites back to the hands of Buddhist monks...”

to Sri Lanka and accepted Buddhism as their faith, Don David had a chance to work as their interpreters when both took the trips to visit Buddhist followers in rural areas. Soon later, Don David came to work at their founded association in Madras (India), and also studied Pali language there. Both Colonel Olcott and Madame Blavatsky were the ones who initially encouraged Don David to devote himself to Buddhism.

In January 1891, Colonel Olcott travelled to Myanmar for the revival of Buddhism, while Dharmapala made his first trip to Bodh Gaya and Buddhist archaeological sites in India. Accompanying him on that trip was the Japanese monk known as “Goshen”.

Before his travelling to Bodh Gaya, Dharmapala had read the book “Light of Asia” by English author Sir Edwin Arnold. This famous author also wrote an article calling for the world communities to help preserve Buddhist sites, as he had witnessed several heartbreaking scenes, such as the Buddha statues being ruined and abandoned in the forest.

During that period, Bodh Gaya, including the Sri Maha Bodhi Tree and the Bodh Gaya Pagoda, which was the sacred Buddhist place was occupied by the Mahants, the traditional clergy in Hinduism. Even though the Sri Maha Bodhi Tree was the site of the Buddha’s Enlightenment and the pagoda was built by King Ashoka, who is the great Buddhist king, the place however had been abandoned for centuries. In 1590, the Hindu priest Khosengananthikhi, came to Bodh Gaya and liked the place so much that he built his temple nearby. The temple was later growing into a palace called the Mahant Palace, and the priest became the rich, influential person who owned lots of properties and land in Bihar State, including Bodh Gaya.

Later, the Mahants had been in conflict with the Buddhists led by Anagarika Dharmapala. When Dharmapala and the Japanese monk travelled together, they felt hurt by seeing the deteriorating Bodh Gaya and the ruins of Buddha statues scattering all around.

On his first trip to Bodh Gaya, Dharmapala, who was then 29 years old, wrote in his travel diary that when he bowed his head to the Vajrasana (the Diamond Throne) where the Buddha attained his Enlightenment under the Sri Maha Bodhi tree, he felt such an urge and exultation in his mind that he vowed to look after this holy Buddhist place, which included the Sri Maha Bodhi, the place of Buddha’s Enlightenment where no other sacred places in the world are equivalent.

As Bodh Gaya was occupied by the Mahants, Dharmapala wanted to return the place to Buddhists. He proposed to buy Bodh Gaya back from the Mahants but was interfered by England which was powerful in India at that time. He negotiated by proposing to buy or rent a small plot of land to build his temporary office. However, the process was complicating and it took a lot time before the agreement was settled.

Despite all the difficulties, Anagarika Dharmapala had put his great effort to organize the International Buddhist Conference at Bodh Gaya in October 1891. The meeting was aimed to map out several work plans for Buddhism, such as the translation of Buddhist scriptures. In the meantime, he was delighted that Japan offered to buy Bodh Gaya back for Buddhists, so he put up a Japanese flag at Bodh Gaya to honor Japan. Unfortunately, the issue of Japanese flag had become controversial after the Bengali governor had come across it, and that created a feeling of untrust since Japan was engaged in the political movement at that time. As a result, the Bengali governor refused to meet Dharmapala and declared that Bodh Gaya belonged to the Mahants, which caused more

“...ในการทำงานเพื่อเรียกร้องพุทธคยานี้ ท่านได้ตั้งสมาคมมหาโพธิ์ที่โคลอมโบ ศรีลังกา ก่อนจะย้ายมาที่กัลกัตตา ประเทศอินเดีย ในปี พ.ศ. 2435 และได้ออกวารสารมหาโพธิ์ Mahabodhi Review ซึ่งตีพิมพ์บทความเรียกร้องพุทธคยาให้เป็นของชาวพุทธด้วย จากนั้นได้ส่งพระสงฆ์ 4 รูปไปประจำที่พุทธคยาในวันเข้าพรรษา โดยท่านบันทึกว่าหลังจากผ่านไป 700 ปี รงชัย สัญลักษณ์พระพุทธรูปศาสนา กลับมาอีกครั้ง ตามที่ท่านตั้งปณิธานว่าจะทำงานเพื่อให้สังฆนิยสถานอันศักดิ์สิทธิ์กลับมาอยู่ในความดูแลรักษาของพระภิกษุของเราเอง...”

เมื่อ พ.อ.เฮนรี โอลคอตต์ และมาตาม เอช. พี. ปราสัดส์ เดินทางมาศรีลังกา และปฏิญาณตนเป็นชาวพุทธ ตอน เดวิด ได้ร่วมงานและเป็นล่ามให้เมื่อทั้งสองเดินทางเยี่ยมเยียนชาวพุทธในชนบท จนกระทั่งมาช่วยงานสมาคมของทั้งสองที่มัทราส (อินเดีย) และได้เรียนภาษาบาลีที่นั่นด้วย และทั้ง 2 ท่านเป็นผู้ผลักดันให้ ตอน เดวิด (อนาคาริก ธรรมปาละ) ทำงานเพื่อพระพุทธศาสนาในช่วงเริ่มต้น

มกราคม พ.ศ.2434 เมื่อ พ.อ.เฮนรี โอลคอตต์ เดินทางไปพม่า เพื่อฟื้นฟูพระพุทธศาสนา ส่วนท่านอนาคาริก ธรรมปาละ เดินทางไปพุทธคยาและสังฆนิยสถานในอินเดีย เพราะยังไม่เคยไปเยือน การเดินทางไปครั้งนั้นมีพระภิกษุชาวญี่ปุ่นนามว่า โกเซน ร่วมเดินทางไปด้วย

ก่อนเดินทางมาพุทธคยา ท่านอนาคาริก ธรรมปาละ ได้อ่านหนังสือ ประทีปแห่งเอเชีย เขียนโดยนักเขียนชาวอังกฤษชื่อ เอ็ดวิน อาร์โนลด์ มาก่อน นักประพันธ์ลือชื่อท่านนี้ นอกจากเขียนประทีปแห่งเอเชีย ยังได้เขียนบทความเรียกร้องให้ชาวโลกหันมาสนใจอนุรักษพระพุทธสถาน เพราะสภาพที่เขาเห็นในช่วงนั้นเป็นภาพที่น่าสะเทือนใจ เช่น พระพุทธรูปถูกทิ้งในป่า ในสภาพที่สลักหักพัง

ในช่วงนั้น พุทธคยา รวมทั้งต้นพระศรีมหาโพธิ์ และมหาเจดีย์พุทธคยา ซึ่งเป็นมรดกอันศักดิ์สิทธิ์ ตกอยู่ในความครอบครองของพวกมหันต์ ซึ่งเป็นฮินดูนิกายหนึ่ง ทั้งๆ ที่ต้นพระศรีมหาโพธิ์เป็นที่ประดิษฐานของพระพุทธเจ้า และมหาเจดีย์นั้นก็สร้างโดยพระเจ้าอโศกมหาราช ซึ่งเป็นกษัตริย์ชาวพุทธ แต่ต่อมาถูกทิ้งร้างอยู่หลายร้อยปี จนกระทั่ง พ.ศ. 2133 โคเสนชนันทิกิริ นักบวชชาวฮินดูเดินทางมาที่พุทธคยา เห็นแล้วชอบใจจึงสร้างสำนักเล็กๆ กัน ต่อมาก็เจริญเติบโตกลายเป็นวัง เรียกว่าวังมหันต์ และเป็นผู้มีอิทธิพลทางการเงิน มีทรัพย์สินมาก ครอบครองพื้นที่มากมายในรัฐพิหาร รวมทั้งมณฑลพุทธคยาด้วย มหันต์นี้เองกลายเป็นศัตรูของชาวพุทธซึ่งนำโดยท่านธรรมปาละในเวลาต่อมา

เมื่อท่านธรรมปาละกับภิกษุชาวญี่ปุ่นไปพุทธคยา ท่านรู้สึกสะเทือนใจให้เห็นสภาพพุทธคยาที่ชำรุดทรุดโทรม และพระพุทธรูปที่ปรักหักพังอยู่โดยรอบ

การเดินทางไปพุทธคยาคั้งแรกนี้ ท่านอนาคาริก ธรรมปาละมีอายุ 29 ปี ท่านเขียนในบันทึกการเดินทางว่าเมื่อจรดหน้าผากลงที่แท่นวิหารอาสน์ ได้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานของพระพุทธเจ้า ท่านก็รู้สึกถึงปิติและแรงกระตุ้นในใจ จึงตั้งปณิธานว่าจะดูแลรักษาพุทธสถานอันศักดิ์สิทธิ์ อันเป็นที่ตั้งของต้นพระศรีมหาโพธิ์ ซึ่งเจ้าชายสิทธัตถะได้ประทับตรัสรู้ ถือเป็นศักดิ์สิทธิ์ซึ่งไม่มีที่แห่งใดในโลกมาเทียมเท่า

จากการที่พุทธคยาตกเป็นกรรมสิทธิ์ของมหันต์ ท่านธรรมปาละต้องการให้คืนมาเป็นของชาวพุทธ จึงมีความคิดในตอนแรกว่าจะขอซื้อพุทธคยาคืนจากมหันต์ แต่ไม่สามารถดำเนินการตามความคิดแรกนี้ให้ลุล่วงได้ เพราะถูกอังกฤษซึ่งเป็นผู้มีอำนาจในอินเดียแทรกแซง จึงเจรจาขอซื้อที่ดินหรือเช่าที่ดินแปลงเล็กๆ เพื่อสร้างที่ทำงานชั่วคราว แต่ก็ไม่ราบรื่น เต็มไปด้วยความยุ่งยากและเสียเวลามากกว่าจะตกลงกับมหันต์ได้

ถึงกระนั้น ท่านก็สามารถจัดการให้มีการประชุมพุทธศาสนาระหว่างชาติที่พุทธคยาขึ้นได้ ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2434 เพื่อกำหนดแผนงานพุทธศาสนาหลายอย่าง เช่น การแปลคัมภีร์พุทธศาสนาเป็นต้น ในขณะเดียวกันก็ได้รับข่าวดีที่ญี่ปุ่นแจ้งความประสงค์จะเป็นผู้ออกเงินซื้อพุทธคยา ท่านธรรมปาละ จึงติดต่อญี่ปุ่นที่พุทธคยา เพื่อเป็นการให้เกียรติ แต่ญี่ปุ่นกลับกลายเป็นเรื่องร้ายแรง เมื่อข้าหลวงแห่งเบงกอลมาเห็นเข้าและเกิดความไม่พอใจ เพราะญี่ปุ่นกำลังเคลื่อนไหวทางการเมืองอยู่ในขณะนั้นพอดี จึงปฏิเสธที่จะพบกับท่านธรรมปาละ และประกาศว่าพุทธคยาเป็นของมหันต์ ทำให้การเรียกร้องพุทธคยาเป็นของชาวพุทธเกิดความยุ่งยากตามมา

ในการทำงานเพื่อเรียกร้องพุทธคยานี้ ท่านได้ตั้งสมาคมมหาโพธิ์ที่โคลอมโบ ศรีลังกา ก่อนจะย้ายมาที่กัลกัตตา ประเทศอินเดีย ในปี พ.ศ. 2435 และได้ออกวารสารมหาโพธิ์ Mahabodhi Review ซึ่งตีพิมพ์บทความเรียกร้องพุทธคยาให้เป็นของชาวพุทธด้วย จากนั้นได้ส่งพระสงฆ์ 4 รูปไปประจำที่พุทธคยาในวันเข้าพรรษา โดยท่านบันทึก

“...While Dharmapala was alive, his attempt to reclaim the Buddhist rights over Bodh Gaya from the Mahants was not accomplished. It was when India attained independence that President Nehru and his government drafted the law to transfer Bodh Gaya to the government’s jurisdiction, and set up an eight-man committee to supervise the archaeological site.

”

difficulty to the Buddhist movement to reclaim their rights over Bodh Gaya.

In his advocacy of Bodh Gaya, Dharmapala founded the Maha Bodhi Society in Colombo, Sri Lanka, which later was moved to Calcutta, India in 1892, and also issued the Mahabodhi Review journal which published the articles about reclamation of Buddhist ownership of Bodh Gaya. Then he sent four monks to stay at Bodh Gaya on the Buddhist Lent Day, and recorded in his diary that after seven centuries, the Flag of Buddhism finally returned. This fulfilled his wish to bring the sacred Buddhist archaeological sites back to the hands of Buddhist monks. After seven months of hard work, Dharmapala felt exulted over his achievement in founding a group of Buddhist speakers at Bodh Gaya.

During that Buddhist Lent period, the four monks at Bodh Gaya were seriously assaulted by the Mahants. Colonel Olcott tried to negotiate and find out what actually the cause was, but there was no response from the Mahants. The plan to rent the Mahants’ land for construction of residences was also terminated. In the same year, Dharmapala was invited to the World’s Parliament of Religions in Chicago as representative of Theravada Buddhists, and received a warm welcome from the assembly.

After listening to Dharmapala’s keynote speech, the American person known as C.P. Strouts expressed

his intent to become a Buddhist. On the way home, Dharmapala stopped by Honolulu in Hawaii State. There he met Ms. Mary Foster, the descendant of rulers of Hawaii Island, who asked for his guidance in a Buddhist way to get rid of her frequent anger and hot temper. Dharmapala gave her just a brief advice, but the woman put it into practice and was able to cope with her furious emotions effectively. She developed faith in Dharmapala, and later became the great patron of his work. Dharmapala accepted Ms. Foster’s money, but he did not use it for his personal interests. Instead, he spent the money on construction of many schools in Sri Lanka. The office building of Maha Bodhi Society in Calcutta was also named “Mary Foster”, which even increased her faith in Dharmapala and Buddhism.

Altogether, Ms. Foster had donated around one million rupees to Dharmapala, plus another 50,000 USD before her death. She was hailed as the second Lady Visakha in Buddhism.

As for the reclamation of Bodh Gaya from the Mahants, the controversy was even escalating when a Japanese person gave Dharmapala a 700-year-old Buddha image to be enshrined on the second storey of Bodh Gaya Pagoda, but the move was obstructed by the Mahants, and the Buddha image was thrown out of the Pagoda’s upper storey.

Dharmapala had to escort the Buddha image to a temple in Myanmar. This controversy resulted in the following lawsuits, but Dharmapala never gave up writing his articles about Bodh Gaya in the Mahabodhi Review journal, and kept petitioning both in India and Ceylon, until the issue caught attention of Indian people. His fighting obtained sympathy from some influential figures of India, including Dr. Rajendra Prasad, who later became Indian President, Mahatma Gandhi, and Jawaharlal Nehru.

While Dharmapala was alive, his attempt to reclaim the Buddhist rights over Bodh Gaya from the Mahants was not accomplished. It was when India attained independence that President Nehru and his government drafted the law to transfer Bodh Gaya to the government’s jurisdiction, and set up an eight-man committee to supervise the archaeological site. From that time on, the committee has comprised four Hindu persons and four Buddhists, and is chaired by the governor of Gaya District.

Even though the management of Bodh Gaya was not completely in the hands of the Buddhists, the move is still a great benefit to Buddhist followers all over the world. All these had happened because of Dharmapala’s never-give-up spirits and his strong devotion to Buddhism. Hence, this article is to give tribute to the real Buddhist hero on his 150th birth anniversary. ■

ว่าหลังจากผ่านไป 700 ปี ธงชัย สัญลักษณ์พระพุทธรูปศาสนาก็กลับมาอีกครั้ง ตามที่ท่านตั้งปณิธานว่าจะทำงานเพื่อให้สังฆเวไนยสถานอันศักดิ์สิทธิ์กลับมาอยู่ในความดูแลรักษาของพระภิกษุของเราเอง บัดนี้มีความปลื้มปิติ เมื่อเวลา 7 เดือนแห่งการทำงานหนักของท่านได้ผ่านพ้นไป ก็ประสบความสำเร็จในการจัดตั้งคณะผู้ประกาศศาสนาขึ้นที่พุทธคยา

ในพรรษานั้นเอง พระ 4 รูปที่ถูกส่งไปประจำที่พุทธคยาถูกพวกมหันต์ทำร้ายสาหัส พ.อ. โอลคอตต์ ไปเจรจาหาสาเหตุก็ไม่ได้รับคำตอบจากมหันต์ เรื่องของเขาที่สร้างที่พักก็จบลงไปด้วย และในปีเดียวกันนั้น ท่านธัมมปาละก็ได้รับเชิญไปประชุมสภาศาสนาที่นครชิคาโก ในฐานะผู้แทนชาวพุทธเถรวาท ท่านได้รับการต้อนรับด้วยดีจากที่ประชุม

เมื่อได้ฟังปาฐกถาจากท่านธัมมปาละ ชาวอเมริกันชื่อ ซี พี สเตราส์ ได้ขอเป็นพุทธศาสนิกชน ระหว่างเดินทางกลับท่านธัมมปาละแวะที่โฮโนลูลู รัฐฮาวาย และได้พบกับ นางแมรี ฟอสเตอร์ ซึ่งเป็นทายาทผู้ครองเกาะฮาวาย นางแมรีเข้ามาขอคำแนะนำตามแนวพุทธในการแก้โศกจริต อารมณ์ร้อน ที่นางมีอยู่ตลอด ท่านธัมมปาละเพียงแนะนำไปสั้นๆ แต่แมรีก็สามารถนำไปปฏิบัติและแก้โศกจริต รวมถึงอารมณ์ร้อนของตนอย่างได้ผล จึงเกิดศรัทธาต่อท่านธัมมปาละ และต่อมาได้กลายเป็นผู้อุปถัมภ์รายใหญ่ในการทำงานของท่านธัมมปาละ ส่วนท่านธัมมปาละนั้น แม้จะรับเงินจากมาตามแมรี ฟอสเตอร์ ก็ไม่ได้นำไปใช้ส่วนตัว แต่กลับนำมาสร้างโรงเรียนในศรีลังกาหลายแห่ง อาคารที่ทำการของสมาคมมหาโพธิ์ที่กลักตดา ก็ตั้งชื่ออาคารว่า แมรี ฟอสเตอร์ ทำให้แมรีมีศรัทธามากยิ่งขึ้น

รวมเบ็ดเสร็จ แมรี ฟอสเตอร์ บริจาคให้ท่านธัมมปาละไปประมาณ 1 ล้านรูป และก่อนจะถึงแก่กรรมยังมอบให้อีก 50,000 เหรียญด้วย แมรี ฟอสเตอร์ จึงได้รับการยกย่องว่าเป็นนางวิสาขคน ที่ 2 ใน พระพุทธศาสนา

ส่วนการเรียกร้องขอพุทธคยาคืนจากมหันต์ ก็ยังมีเรื่องบานปลายออกไป เมื่อชาวญี่ปุ่นมอบพระพุทธรูปองค์หนึ่ง อายุ 700 ปี ให้ท่าน

“...ในสมัยที่ท่านธัมมปาละยังมีชีวิตอยู่ ความพยายามในการโอนพุทธคยาจากมหันต์ให้เป็นของชาวพุทธยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ จนเมื่ออินเดียได้รับเอกราช ท่านเนห์รูและรัฐบาลของท่านจึงร่างกฎหมายโอนพุทธคยาเป็นของรัฐบาล แล้วแต่งตั้งคณะกรรมการ 8 ท่านเป็นผู้บริหาร ประกอบด้วยฝ่ายฮินดู 4 คนและฝ่ายพุทธ 4 คน โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดคยาเป็นประธานตราบเท่าทุกวันนี้ ”

ธัมมปาละ เพื่อจะนำมาประดิษฐานยังชั้น 2 ของมหาเจดีย์พุทธคยา เมื่อนำพระพุทธรูปมา กลับถูกมหันต์ขัดขวางและจับพระพุทธรูปโยนทิ้งจากชั้น 2 ขององค์เจดีย์เลยทีเดียว

ท่านธัมมปาละจึงต้องอัญเชิญพระพุทธรูปนี้ไปที่วัดพม่า เรื่องนี้ทำให้เกิดการฟ้องร้องกันมาโดยตลอด แต่ท่านธัมมปาละก็ได้ท้อถอยยังคงเขียนบทความเรื่องพุทธคยาลงในวารสารมหาโพธิ์ และดำเนินการเรียกร้องต่อเนื่องทั้งในอินเดียและลังกา จนกลายเป็นประเด็นที่ชาวอินเดียต่างให้ความสนใจ และยังได้รับความสนใจจากบุคคลสำคัญของอินเดียเพิ่มขึ้น เช่น ราเชนทร์ ปราสาท ที่ต่อมาได้ดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีของอินเดีย มหาตมคานธี และเยาวทราล เนห์รู เป็นต้น

ในสมัยที่ท่านธัมมปาละยังมีชีวิตอยู่ ความพยายามในการโอนพุทธคยาจากมหันต์ให้เป็นของชาวพุทธยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ จนเมื่ออินเดียได้รับเอกราช ท่านเนห์รูและรัฐบาลของท่านจึงร่างกฎหมายโอนพุทธคยาเป็นของรัฐบาล แล้วแต่งตั้งคณะกรรมการ 8 ท่านเป็นผู้บริหาร ประกอบด้วยฝ่ายฮินดู 4 คนและฝ่ายพุทธ 4 คน โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดคยาเป็นประธานตราบเท่าทุกวันนี้

แม้จะไม่สามารถทำให้ชาวพุทธมีสิทธิในการบริหารพุทธคยาทั้งหมด แต่ก็นับว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อชาวพุทธทั่วโลก ทั้งหมดนี้เป็นเพราะการริเริ่มต่อสู้โดยไม่ท้อถอยของท่านธัมมปาละ จึงขอสดุดีท่านในวาระชาตกาลครบ 150 ปี ว่าท่านนั้นเป็นวีรบุรุษชาวพุทธที่แท้จริง ■

150th Birth Anniversary of Most Ven Kripasaran one of the pioneers of Buddhist revival movement in India

During the 10th conference of the WFB held in Colombo in the year 1972 a solution was adapted that Anagarika Dhammapala of the Maha Bodhi Society of India, Ven. Kripasaran Mahasthavir of Bengal Buddhist Association and Dr. B.R. Ambedkar are the three pioneers of the Buddhist revival movement of India, due to their effort Buddhism and Buddhist culture is once again alive in the land of birth.

This is a time when the country and the world are celebrating the 150th Birth Anniversary of some of the renowned personalities like Kaviguru Rabindranath Tagore, Swami Vivekananda, Sir Asutosh Mookerjee, Anagarika Dhammapala and Karmayogi Kripasaran Mahasthavir (1865-1926). We here at the Bauddha Dharmankur Sabha (Bengal Buddhist Association) feel privileged to have got the opportunity to celebrate the 150th Birth Anniversary of our Founder. Born on 22nd June 1865 in Unainepura in the district of Chittagong in the then undivided India which today is in Bangladesh, he came here in the prime of his youth after being ordained in 1885 and pledged to himself to work for the regeneration of Buddhism and Buddhist culture in the land of its birth which was already in a steady decline and also to unite the Barua Buddhist community which lay scattered and fragmented in different parts of India.

He established the Nabin Vihar in 72/73 Malanga Lane in 1886 in a rented house where he stayed for three years and thereafter shifted to the Mahanagar Vihara in the year 1886 in 21/26 Bow Street where he stayed for 13 years. He did not venture to start his work in the many pilgrimage spots which would eventually find many benefactors but he wanted to work amongst his own kinsmen and thus made Calcutta the metropolis his home and it was here that he established the Bauddha Dharmankur Sabha (Bengal Buddhist Association) in the year 1892 from where he travelled to different parts of the country and established branches of the Sabha in Simla and Lucknow in 1907, Shillong and Dibrugarh in 1908, Darjeeling in 1919, Jamshedpur in 1922. These were places far away and the amount of time spent and travel hardships endured can be well imagined to be believed and yet he with his indefatigable energy carried on with one-minded devotion which is necessary to give creation to something which the future generations would savour.

During his lifetime he realized the importance of a literary journal through which he could not only spread his message across but would also be a testimony of his trials and tribulations through which he was going through and so started the journal Jagajyoti in the year 1908 under the editorship of Gunalankar Mahasthavir and Sami Punnananda. He also started the Gunalankar Library in the year 1909. He established a school for the children in the year 1912 where children from all communities could join. He along with Anagarika Dhammapala-founder of the Maha Bodhi Society of India worked in close co-operation for the spread of Buddhism so much so that at one point of time when the Maha Bodhi Society of India decided to shift its headquarters from Buddhagaya to Calcutta they organized many functions both religious and social in the premises of the Dharmankur Sabha. In one such meeting Prof. Suniti Chatterjee also attended.

Kripasaran was invited by the Anagarika to visit Ceylon where he was given a rousing reception and the Anagarika also visited Chittagong where he was warmly received. Thus was the trust and bonhomie both shared in each other's company. It is another matter that this relation was not continued by the successors of both the organizations till relations were again restored in the twenty first century. We hope this relation grows into a strong bond to work for the betterment of Buddhism.

Ven. Kripasaran in his life met a number of persons who shaped many things in this country but prime amongst them was his relationship with Sir Asutosh Mookerjee. Being the Chancellor of the University of Calcutta, Kripasaran was able to convince him for the need to establish Pali studies in schools and colleges. This relationship with Sir Asutosh helped him immensely in getting affiliations for many schools in Chittagong with the University of Calcutta. At Kripasaran's insistence higher studies in Pali was established in the University of Calcutta by Sir Asutosh who also made recommendations to the Government of India to sanction scholarships for higher studies in the University of London. Sir Hercourt Butler, the then Education Secretary who also personally knew Kripasaran accepted the proposal and Benimadhab Barua was selected from amongst the three candidates selected by Kripasaran to go to London in 1914 to study and research in Pali. The other two candidates were Sri Mahima Ranja Barua and Sri Rebat Raman Barua.

150 ปีแห่งชาตกาลท่านกริปาสรัน

ณ เวลานี้เป็นเวลาที่เราและโลกกำลังเฉลิมฉลองวันครบรอบ 150 ปีแห่งชาตกาลของบุคคลผู้มีชื่อเสียงต่างๆ เช่น คุณครู รพินทรนาถ ฐากูร, สวามีวเวกานันทะ, Sir Asutosh Mookerjee, อมาคาริก ธรรมะปาละ และพระกามโยคีกริปาสรัน มหาสกวีระ (ค.ศ.1885-1926)

พวกเราในที่นี้ สมาคมชาวพุทธเบงกอล รู้สึกเป็นเกียรติที่ได้มีโอกาสร่วมเฉลิมฉลองวันครบรอบ 150 ปีแห่งชาตกาลของผู้ก่อตั้งของสมาคมเรา ท่านกริปาสรันเกิดเมื่อวันที่ 22 มิถุนายน ปี ค.ศ.1865 ที่อุนิเนปุระ ในเขตเมืองจิตตะกอง ซึ่งปัจจุบันอยู่ในประเทศบังกลาเทศ ท่านเดินทางมาที่อินเดียในช่วงวัยเยาว์หลังจากอุปสมบทเมื่อปี ค.ศ. 1885 และทุ่มเทแรงกายในการฟื้นฟูพระพุทธศาสนาและวัฒนธรรมแบบพุทธในถิ่นกำเนิดของพุทธศาสนา ซึ่งในครั้งนั้นกำลังเสื่อมถอยลง อีกทั้งยังประสานให้ชุมชนชาวพุทธบารัวที่กระจัดกระจายตามภูมิภาคต่างๆ ของอินเดียกลับมาเป็นหนึ่งเดียวอีกครั้ง

นอกจากนี้ ท่านยังก่อตั้งนาบินวิหาร (Nabin Vihar) ที่เลขที่ 72/73 ในมาลังกาเลน ในปี ค.ศ.1886 ที่บ้านเช่าแห่งหนึ่ง และหลังจากนั้นย้ายไปที่ มหานาควิหาร (Mahanagar vihar) ในปี ค.ศ. 1886 ที่เลขที่ 21/26 ถนนโบว์สตรีท ท่านไม่เลือกที่จะเข้าไปเริ่มงานในย่านที่มีผู้แสวงบุญจำนวนมาก เพราะก็จะมีผู้บริจาคจำนวนมาก แต่ท่านเลือกที่จะทำงานท่ามกลางหมู่ญาติธรรมของท่านและได้ปักหลักที่เมืองกัลกัตตา และนี่เองที่ท่านได้ก่อตั้ง Buddha Dharmankur Sabha (สมาคมชาวพุทธเบงกอล) ขึ้นในปี ค.ศ. 1892 นับจากนั้นท่านได้เดินทางไปยังหลายพื้นที่ในประเทศและก่อตั้งสาขาของสมาคมขึ้นมาในเมืองชิมลา และเมืองลัคเนาในปี ค.ศ.1907 เมืองชิมลางและเมืองดิบูร์คาร์ในปี ค.ศ. 1908 ที่ดาร์จีลิงในปี ค.ศ.1919 และที่ซิมเศทปุระในปี ค.ศ.1922 เมืองเหล่านี้ล้วนเป็นเมืองที่ห่างไกลและต้องอาศัยเวลาและอดทนจากการเดินทางอันยากลำบาก แต่กระนั้นท่านก็ยังไม่ย่อท้อต่อการตรากตรำทำงานอย่างมุ่งมั่นและอุทิศตนเพื่อสร้างสิ่งที่ดีกว่าให้อนุชนรุ่นหลัง

ในช่วงชีวิตของท่านนั้น ท่านได้ตระหนักถึงความสำคัญของวารสาร ซึ่งจะทำให้ท่านไม่เพียงแต่เผยแพร่สารของท่านได้ แต่ยังใช้เป็นเครื่องมือพิสูจน์ความพยายามและความยากลำบากผ่านทางการเขียนได้ ดังนั้น ท่านจึงริเริ่มทำวารสาร Jagajyoti ในปี ค.ศ. 1908 โดยมีบรรณาธิการคือ Gunalankar Mahasthavir และ Sami

Punanananda ท่านยังเริ่มห้องสมุด Gunalankar ในปี ค.ศ.1909 ท่านก่อตั้งโรงเรียนสำหรับเด็กในปี ค.ศ.1912 ซึ่งเด็ก ๆ จากทุกชุมชนสามารถเข้าเรียนได้ ท่านได้ร่วมกับ อมาคาริก ธรรมปาละ ผู้ก่อตั้งสมาคมมหาโพธิแห่งอินเดีย ทำงานร่วมกันในการเผยแผ่พุทธศาสนาอย่างใกล้ชิด จนถึงขนาดที่เมื่อสมาคมมหาโพธิแห่งอินเดียตัดสินใจย้ายสำนักงานจากพุทธคยาไปที่กัลกัตตา ทั้ง 2 สมาคมนี้ได้ร่วมกันจัดงานทั้งทางศาสนาและทางสังคมโดยใช้สถานที่ของสมาคมชาวพุทธเบงกอล ในการประชุมครั้งหนึ่ง ศาสตราจารย์ Suniti Chatterjee ก็ได้เข้าประชุมด้วยเช่นกัน ท่านกริปาสรันรับเชิญจากท่านอมาคาริก

Subsequently Dr. Benimadhab Barua became the first Asian recipient of a D.Litt. Degree from the University of London in 1917 and after his return he was appointed as a Lecturer in the University of Calcutta.

Kripasaran did not stop with this success only rather moved forward with renewed vigour. In 1910 he organized a Convention of Young Men's Buddhist Association. In 1918 he organised a Buddhist Women's Conference under the Presidentship of Ms.A.L. Junnan, Principal of the Bethune College which gives us a glimpse of his thinking towards women and their rights. In 1924 he also convened a World Buddhist Conference in Calcutta in which he tried to bring about unity amongst both the groups where a schism of sorts had been prevailing in the Sangha which although could not succeed due to his untimely death but it is a sad tragedy of the Sangha that no one after him tried to do this work of removing the rift and creating the unity of the Sangha. It can also be noted that during this conference a Bhikkhu Sima (consecrated area) was established in the Dharmankur Vihara and it was here that Kripasaran had given upasampada or higher ordination to Dharmadarshi Samanera who later went on to become the Sanghanayaka of Bangladesh Bouddha Bhikkhu Mahasabha. Thereafter, it was only after this Conference that International Buddhist conventions, conferences and seminars are being held of the Buddhist community. In between he also convened conferences and conventions to foster friendship, understanding and unity amongst the different communities. He also gave a rousing welcome to the 13th Dalai Lama of Tibet in the year 1910 when he came here as a guest of the Government of India.

When we reflect on his life and works we find Kripasaran as a karmayogi with an unfathomable zeal and enthusiasm who having no basic education and no knowledge of language yet he was able to carry forward his thoughts and principles for which he was dedicated and determined. We find in him the fearlessness with which he was able to move forward and get his work done no matter how mighty their personalities were. We find in him the uncanny knack with which he could befriend people and get his views sent across.

Thus the Kripasaran Memorial Lecture was started by us in the year 2010 to study the life and works of this great savant Karmayogi Kripasaran Mahasthavar. We have felt that this was an appropriate time to celebrate his feats and gather inspiration from his life. We do feel it a necessity as this period is of immense significance as he was the main responsible figure to bring together all the Buddhist living scattered in different parts of India who had migrated in different periods of time and settled wherever their work and livelihood took them. It is here that Ven. Kripasaran shines as a luminary inspiring a movement which switched on a light of renaissance of

Buddhist thought and culture in the 19th century India. The Buddhists from all walks of life re-discovered their cultural and religious identity through the re-awakening movement.

The first Kripasaran Memorial Lecture was delivered in 2010 by Dr. Ananya Baruya of the Jadavpur University. The 2nd Kripasaran Memorial Lecture was by Ven. Bhikkhu Dr. Gyana Ratna, University of Chittagong, Bangladesh while the 3rd Kripasaran Memorial Lecture was given by Prof. Dr. Pravat Chandra Barua of Bangladesh and the 4th Kripasaran Memorial Lecture was delivered by Prof. Badal Baran Barua of Bangladesh. The 5th Kripasaran Memorial Lecture is by Prof. Rajendra Ram, from the Patna University, Patna, Bihar who being a historian is also associated with the Bengal Buddhist Association.

We are glad that we have been able to introduce this Lecture Series which we are sure will help give us a glimpse as to what dreams and aspirations Kripasaran had for us all. We need to study him, read him and become a part of the aura that was created around him which is recognized both at home and abroad.

We are glad that we have been able to institute and award in the name of Karmayogi Kripasaran Award for Social Excellence which is given to an Individual and to an Organisation every year since the year 2009. We have given this award which carries a citation to Sri Jai Datta Barua, New Delhi in the individual and to the International Meditation Centre, Buddhagaya, India in the organization category. In the year 2010 the recipients were Sri D.C. Ahir, New Delhi, India and Ananda Buddha Vihara Trust, Secunderabad, Andhra Pradesh, India. In the year 2011 it was given to Most Ven'ble Sangharaja Dr. Dharmasen Mahasthavar, Bangladesh and International Brotherhood Mission, Assam, India. In the year 2012 it was presented to Rev. Prof. Ryojun Sato, Japan and Bangladesh Bouddha Kristi Prachar Sangha, Dhaka, Bangladesh. In the year 2013 the recipients were Ven. Sik Chau Chi, Miu Fat Buddhist Monastery, Hong Kong, Ven. Kazuharu Sakashita, Henjoji Temple, Osaka, Japan and Bangladesh Bouddha Samiti, Chittagong, Bangladesh and this year 2014 it is being given to Rev. Master Yuan Ming, Xuan Zang Si Yuan, China and I'm for World peace Foundation, USA which will be received by Rev. Thich Hanh Tri, Chairman of the Foundation.

This 150th Birth Anniversary of Kripasaran Mahasthavar is an opportune moment for all of us to re-dedicate ourselves to walk his path and rejuvenate ourselves to regenerate the Buddhist Culture to its pristine heights that it once enjoyed. ■

*Hemendu Bikash Chowdhury,
General Secretary, Bauddha Dharmankur Sabha
Editor, Jagajyoti*

“...ในชีวิตของท่านกริปาสรันได้พบกับผู้คนจำนวนมากซึ่งเป็นผู้วางรากฐานประเทศนี้ แต่ที่สำคัญที่สุดนั้น คือ ความสัมพันธ์กับ Sir Asutosh Mookerjee จากการที่ท่านกริปาสรัน เป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยกัลกัตตา ทำให้ท่านสามารถโน้มน้าวใจให้ Sir Asutosh เห็นคล้อยตามถึงความจำเป็นที่จะต้องศึกษาภาษาบาลีในโรงเรียนและวิทยาลัยหลายแห่ง”

ให้ไปที่เมืองซีลอน ก็ได้รับการต้อนรับอย่างใหญ่โต และเมื่อท่านอนาคาริกไปเยือนที่เมืองจิตตะกอง ท่านก็ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นเช่นกัน เกิดเป็นมิตรไมตรีและความไว้วางใจซึ่งกันและกันจากทั้งสองฝ่าย แต่ความสัมพันธ์นี้ไม่ได้รับการสานต่อจากผู้สืบทอดของทั้งสองฝ่าย จนกระทั่งมีการฟื้นฟูความสัมพันธ์ขึ้นอีกครั้งในตอนต้นศตวรรษที่ 21 เราหวังว่าความสัมพันธ์นี้จะแน่นแฟ้นต่อไปเพื่อความแข็งแกร่งของพุทธศาสนา

ในชีวิตของท่านกริปาสรันได้พบกับผู้คนจำนวนมากซึ่งเป็นผู้วางรากฐานประเทศนี้ แต่ที่สำคัญที่สุดนั้น คือ ความสัมพันธ์กับ Sir Asutosh Mookerjee จากการที่ท่านกริปาสรันเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยกัลกัตตา ทำให้ท่านสามารถโน้มน้าวใจให้ Sir Asutosh เห็นคล้อยตามถึงความจำเป็นที่จะต้องศึกษาภาษาบาลีในโรงเรียนและวิทยาลัยหลายแห่ง ความสัมพันธ์กับ Sir Asutosh นี้ช่วยให้มหาวิทยาลัยกัลกัตตาติดต่อกับหลายๆ โรงเรียนในจิตตะกองได้อย่างสะดวก ต่อมาจึงได้มีการศึกษาภาษาบาลีที่มหาวิทยาลัยกัลกัตตาตามความต้องการของท่านกริปาสรัน โดยอาศัยความช่วยเหลือจาก Sir Asutosh ซึ่งยังเป็นทั้งผู้เสนอให้รัฐบาลอินเดียอนุมัติทุนการศึกษาที่มหาวิทยาลัยลอนดอนอีกด้วย เซอร์ เซอร์เบอร์ท บัตเลอร์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการในสมัยนั้น และรู้จักกับท่านกริปาสรันได้ตอบรับข้อเสนอและในบรรดาผู้ผ่านการคัดเลือก3คนนั้น เบนินาตาห์ บาร์ว ได้รับคัดเลือก ท่านกริปาสรันให้ไปศึกษาภาษาบาลีที่ลอนดอนเมื่อปี ค.ศ. 1914 ผู้สมัครอีก 2 ท่านคือ เซอร์มัทมา รันจา บาร์ว และ เซอร์เรบาตี รามาน ซึ่งภายหลัง ดร.เบนินาตาห์ บาร์วได้เป็นชาวเอเชียคนแรกที่ได้ปริญญาตรี D.Litt. จากมหาวิทยาลัยลอนดอนเมื่อปี ค.ศ. 1917 และเมื่อกลับมา ท่านก็ได้เป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยกัลกัตตา

ความสำเร็จของท่านกริปาสรันไม่ได้มีเพียงแค่นั้น แต่ยังก้าวหน้าไปอีกขั้น ในปี ค.ศ. 1910 ท่านได้จัดการประชุมใหญ่สมาคมชาว

พุทธหนุ่ม (Convention of Young Men's Buddhist Association) ต่อมาในปี ค.ศ.1918 ท่านจัดตั้งการประชุมสตรีชาวพุทธสากล (Buddhist Women's Conference) โดยองค์ประธานการประชุมคือคุณ A.L.Junnann อธิการบดีวิทยาลัยสตรีBethun ในการประชุมครั้งนี้ทำให้เราได้เห็นแนวคิดของท่านเกี่ยวกับสตรีอีกครั้งด้วย ในปี ค.ศ. 1924 ท่านได้จัดการประชุมใหญ่ชาวพุทธนานาชาติ (World Buddhist Conference) ที่เมืองกัลกัตตา การประชุมครั้งนี้ท่านได้พยายามหยิบยกเรื่องการประสานการແຕ່ງສະໄໝໃນຝູງສະໄໝ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ສໍາເລັດ ເນື່ອງຈາກບໍ່ໄດ້ມີຜູ້ສຳນຶກສາສ້າງເອກະພາບໃນຝູງສະໄໝຕໍ່ຈາກທ່ານ ນອກຈາກນີ້ໃນຮ່າງການປະຊຸມນີ້ໄດ້ມີການກຳນົດເຂດສີມາສະໜີຊີນີ້ວັດ Dharmankur Vihara ແລະທີ່ນີ້ເອງທີ່ພະກິປາສະຣັນໄດ້ກະທຳອຸປະສັມປະທຳ ຫຼືການອຸປະສັມປະທຳໃຫ້ແກ່ພະ Dharmadarshi Samanera ກ່າວຫາຫຼັງໄດ້ເປັນພະສົງສາຍາຍາກພຸດທິກຸມກຸມສາທາແຫ່ງບັງກະລາເທສ

ต่อมาภายหลัง ก็ได้มีการจัดประชุม การสมมนาของชาวพุทธนานาชาติขึ้นเป็นจำนวนหลายครั้ง ในระหว่างนั้น ท่านได้จัดการประชุมเสวนาขึ้นหลายครั้งเพื่อสร้างมิตรภาพ ความเข้าใจ และเอกภาพในระหว่างชุมชนต่างๆ นอกจากนั้น ท่านยังได้ให้การต้อนรับองค์คัลโลลามะ องค์ที่ 13 แห่งทิเบตอย่างเป็นทางการ เมื่อองค์คัลโลลามะได้มาในฐานะแขกของรัฐบาลอินเดียปี ค.ศ. 1910

เมื่อเราได้ย้อนดูชีวิตและผลงานของพระกริปาสรันแล้ว จะพบว่าท่านเป็นดั่ง พระกามโยคี ซึ่งมีความกระตือรือร้นอย่างสูงในการเผยแผ่ศาสนา แม้จะไม่ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานและไม่มีความรู้ด้านภาษา แต่อย่างไรก็ตามท่านก็สามารถเผยแผ่ความคิดและหลักการได้ดังที่ท่านมุ่งมั่น ท่านปราศจากความกลัวที่จะก้าวต่อไปข้างหน้าและลงมือทำงานให้สำเร็จ ท่านเป็นผู้มีความสามารถที่แปลกอย่างหนึ่งที่สามารถผูกมิตรกับผู้คนและถ่ายทอดความคิดไปให้อีกฝ่ายหนึ่งได้โดยง่าย

ด้วยเหตุนี้ การบรรยายพิเศษ Kripasaran Memorial Lecture จึงถูกริเริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 2010 เพื่อศึกษาชีวิตและการงานของพระกริปาสรัน มหาสถวีระผู้สูงส่ง เราารู้สึกว่าเวลานี้เป็นช่วงเวลาอันเหมาะสมที่จะสรรเสริญผลงานความสามารถของท่านและรวบรวมแรงบันดาลใจในชีวิตของท่าน เราารู้สึกว่าช่วงเวลานี้มีความสำคัญอย่างยิ่งหลวงเนื่องจากท่านเป็นบุคคลสำคัญในการรวบรวมพุทธศาสนิกชนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปทั่วอินเดียให้กลับมารวมตัวเป็นหนึ่งได้อีกครั้ง และ ณ สถานที่แห่งนี้เองที่ พระกริปาสรัน ได้เป็นผู้จุดประกายส่องแสงในฐานะที่เป็นแรงผลักดันขบวนการฟื้นฟูพุทธศาสนาและวัฒนธรรมพุทธในช่วงศตวรรษที่ 19 ในอินเดีย นำไปสู่การที่ชาวพุทธจากทุกชนชั้นได้ค้นพบตัวตนด้านวัฒนธรรมและศาสนาอีกครั้งผ่านกระแสการตื่นตัวของพุทธศาสนาในอินเดียครั้งนั้น

ในช่วงการฉลองครบรอบ 150 ปีแห่งชาตกาลกานกริปาสรัน มหาสถวีระนี้ จึงนับเป็นโอกาสอันดีที่เราทั้งหลายจะได้กลับมาอุทิศตนดำเนินแนวทางเดียวกับท่านและฟื้นฟูวัฒนธรรมพุทธศาสนาให้กลับมาเฟื่องฟูดังที่เคยเป็นมาในอดีตได้อีกครั้งหนึ่ง. ■

The Great Sanchi Stupa

King Ashoka's Buddhist historical place

By Sajaphum La-or

Stupa No.1 สรูปหมายเลข 1

The Great Stupa of Sanchi is the world's important Buddhist site, located on the hill in Sanchi Village, Raisen District, Madhya Pradesh, on the southwest of Vidisha City, about 50 kilometers from Bhopal city.

This area in the past was a state governed by Vidisha Devi, the first wife of King Ashoka. Legend has it that Vidisha Devi was daughter of a millionaire in Avanti Province, part of Magadha Empire which was ruled by the Maurya dynasty. Before his ascension to the throne, Ashoka was appointed by his father as Viceroy of Ujjain. During his trip to Ujjain, Ashoka met Vidisha Devi, who was believed to be a descendant of the Sakya Clan, and married her.

King Ashoka is a Buddhist monarch who had made a great contribution to the prosperity of Buddhism. The Sanchi Stupa was one of the Buddhist structures built by him.

There is no clarification on how the original Stupa looked like. What's known is that Sanchi was a small stupa, constructed in a half-circle shape. It was later renovated and modified at different periods of time. During some period, the stupa had been abandoned for centuries. These are recorded in its past history.

The modern history of Sanchi Stupa began since the structure was discovered in 1873 by Gen Taylor of England. The general found the first three stupas and other Buddhist structures in the same area. All the struc-

มหาสถูปสาญจี พุทธสถานพระเจ้าอโศก

สังกม ละอ

สถูปสาญจีพุทธสถานสำคัญของโลก

องค์สถูปตั้งอยู่บนเนินเขาเขตหมู่บ้านสาญจี (Sanchi) อำเภอไรเซน (Raisen) แคว้นมัธยมประเทศ (Madhya Pradesh) ทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองเวทิส (Vidisha) อยู่ห่างจากเมืองโภปาล (Bhopal) แคว้นมัธยมประเทศประมาณ 50 กิโลเมตร

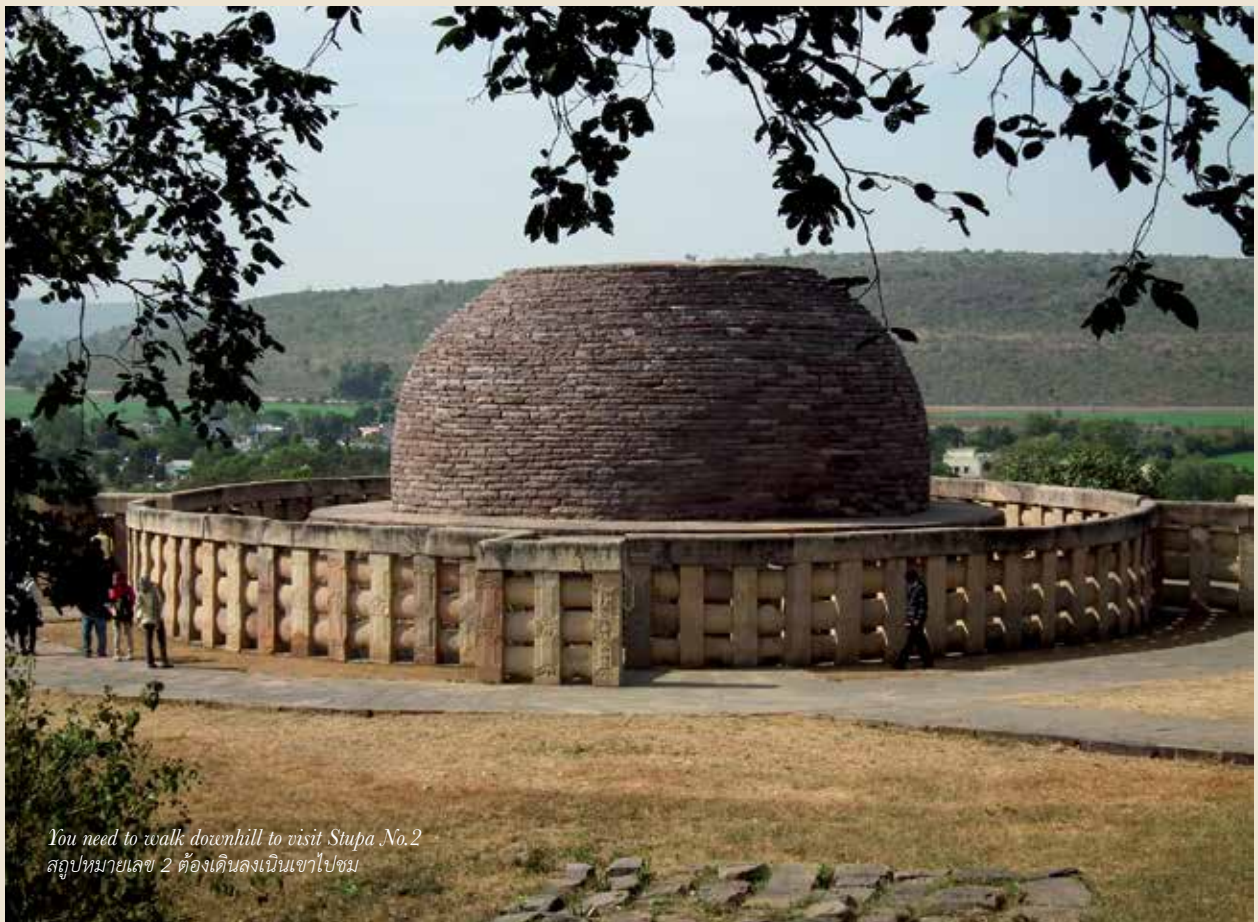
ดินแดนแถบนี้ อดีตคือแคว้นของนางเวทิสเทวี อัครมเหสีของพระเจ้าอโศกมหาราช

ตำนานเล่าว่า นางเวทิสเทวีเป็นธิดามหาเศรษฐีแห่งแคว้นวันตี ส่วนหนึ่งของอาณาจักรมคธที่ปกครองโดยราชวงศ์โมริยะ ก่อนพระเจ้าอโศกขึ้นครองราชสมบัติ พระราชบิดาส่งไปเป็นอุปราชเมืองอุชเชนี ระหว่างทางเสด็จ ทรงพบกับพระนางเวทิสเทวี ซึ่งเชื่อกันว่าสืบเชื้อสายมาจากศากยวงศ์ ที่หนีภัยมาสร้างบ้านแปงเมืองใหม่ และพระเจ้าอโศกได้พระนางเวทิสเทวีเป็นพระชายา

พระเจ้าอโศกเป็นพระมหากษัตริย์ที่นับถือพุทธศาสนา และสร้างความเจริญให้พุทธศาสนาเป็นอย่างมาก สาญจีเป็นพุทธสถานหนึ่งที่พระเจ้าอโศกสร้าง

หน้าตาของสถูปองค์ดั้งเดิมเป็นอย่างไร ยังไม่มีใครกล้าชี้ชัด รู้แต่เพียงว่ามีเค้าโครงเป็นสถูปขนาดเล็ก ก่อขึ้นเป็นเนินรูปครึ่งวงกลม ต่อมามีการซ่อมแซมและแต่งเติมกันหลายยุค บางช่วงถูกทอดทิ้งนับหลายร้อยปี เหล่านี้ล้วนเป็นประวัติศาสตร์ยุคเก่าก่อน

ส่วนประวัติศาสตร์ยุคใหม่เริ่มต้นเมื่อพบสถูปสาญจี ในปี พ.ศ. 2416 โดยนายพลเทย์เลอร์ (Gen. Taylor) แห่งกองทัพอังกฤษ ท่านนายพลพบสถูปองค์ที่ 1-3 และอาคารก่อสร้างอื่น ๆ ในบริเวณเดียวกัน ทุกอาคารอยู่ในสภาพทรุดโทรมเป็นอย่างมาก ความทรุดโทรมเกิดขึ้นทั้งจากการทิ้งร้างและขุดค้นหาสมบัติ ทำให้กองทัพอังกฤษส่งเซอร์คันนิงแฮม เข้ามาสำรวจ และซ่อมแซมตามหลักวิชาการ

You need to walk downhill to visit Stupa No.2
สถูปหมายเลข 2 ต้องเดินลงเนินเขาไปชม

“...Some murals illustrate an interesting scene such as Mahamaya Devi giving birth to a lotus. This is because at that time, building Buddha images was not yet a common practice among Indian Buddhists. So the mural carvers usually opted for symbols, such as lotus, Vajrasana (the Diamond Throne), and the Sri Maha Bodhi Tree, to represent the Buddha in their works.”

tures were in deteriorating state, as they had been long deserted and damaged by the digging for buried treasures. The English Army had assigned Sir Cunningham to examine the site and be in charge of the repair work.

People who had been sent to look after the stupa were mostly archaeological experts from the English Army. For instance, in 1881 Major Cole came to renovate the big stupa by repairing cracks from its bottom base to the top, re-erecting the fallen Southern and Western gates, and renovating the glass walls surrounding the stupa.

After that, Sir John Marshall, director-general of India's Department of Archaeology stepped in for the archaeological survey and major renovation, allowing the stupa to re-emerge in the world with its present appearance.

Surrounding the stupa were ruins of approximately 50 viharas and other religious structures built in different periods. Even the main stupa had been periodically modified. Indian archaeologists gave number to each structure to make it easier for the studies. The main stupa is called Stupa No.1.

The charms of Sanchi Stupa lie in the carving murals telling the story of Lord Buddha and his Jataka tales at the entrance gate.

Although every carving picture is the Buddha's story, none appears with the Buddha's illustration on it. Instead, the Buddha is referred to by using such symbols as the

Sri Maha Bodhi tree, Dhammachakra, the throne the Buddha sits on, and lotus flower. Sometimes, the space is left empty for the viewers' imagination. This is because building Buddha images is not a common tradition for people in the days of King Ashoka. The tradition actually began in Gandhara period, between the 6th-7th Century in the reign of King Kanishka of the Kushana dynasty. It is believed to be influenced by King Alexander the Great.

The initial objective of building Buddha images is to remind Buddhist followers to think of the Buddha's teachings. However, as more than 2,000 years have passed, changes occurred. Some groups of people look at Buddha images as the sacred amulets. The items were traded in unreasonably high prices as it is in Thailand.

Close to the entrance of the Stupa No.1, on the east stands the Stupa No.3. According to an attendant at the place, the Stupa is housing the relics of Phra Moggallana and Phra Sariputta.

Evidence discovered from the excavation carried out by the Archaeological Department included two huge stone caskets with the names of the two Great Disciples inscribed on their lids. The caskets are presently kept at Bhopal Local Museum.

The Stupa No.3 is smaller than Stupa No.1. Its entrance gate also features the carving murals. The Stupa itself is well-maintained, with other ruined structures scattering on the west. Some structures were beautifully renovated, while some were left in debris to roughly demonstrate the site planning, but their shapes and original characters have to be imagined. The archaeologists assumed that these structures had been first built in the reign of King Ashoka, and some were added in the following periods. Because the Sanchi Stupa was a significant Buddhist site, the following monarchs after King Ashoka should have visited the place to worship the stupa, and built more religious structures for merit making.

Close to Stupa No.1 stands a nearly unaffected building called Structure No. 13. Leaning against the wall is a Buddha image in Mathura art style sitting calmly under the sun and rain. The word "Mathura" is the name of a city in the north of India. Mathura art was originated in a close period to Gandhara art which was the beginning era of Buddha image construction.

Mathura art was born shortly after Gandhara art, but their religious characters are apparently different. According to the history of Buddha image construction, the Gandhara Buddha image was originated in the 6th Buddhist Century in the reign of King Kanishka who was of Greek descent. The king had fully accepted both the belief in Buddha images and the art style from Greek.

The stupa carving mural at the entrance gate, a symbol of Lord Buddha. ภาพสลักรูปสถูปที่ซุ้มประตูทางเข้า สัญลักษณ์พระพุทธเจ้า

ผู้เข้ามาดูแล ส่วนใหญ่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านโบราณคดีแห่งกองทัพอังกฤษ เช่น เมื่อ พ.ศ. 2424 ผู้พันโคล (Major Cole) ได้บูรณะพระสถูปองค์ใหญ่ โดยซ่อมแซมรอยร้าวจากฐานล่างถึงยอด ซุ้มประตูทางทิศใต้ และทิศตะวันตกที่ล้มลงให้ตั้งขึ้นมา พร้อมทั้งซ่อมแซมกำแพงแก้ว

ต่อมาเซอร์จอห์น มาร์แชล (Sir John Marshall) อธิบดีกรมโบราณคดีของอินเดีย

เข้าสำรวจขุดค้น และซ่อมแซมองค์พระสถูปครั้งใหญ่ตามหลักวิชาการอีกครั้ง ทำให้องค์สถูปมีสภาพอวดสายตาชาวโลกอย่างปัจจุบัน

บริเวณสถูปสาญจี มีซากวิหารและอาคารประมาณ 50 แห่ง แต่ละแห่งสร้างในสมัยต่าง ๆ กันไป แม้แต่บริเวณองค์สถูปใหญ่เองก็มีการเสริมกันหลายยุค นักโบราณคดีอินเดียกำหนดหมายเลขให้สะดวกต่อการศึกษา โดยให้สถูปองค์ใหญ่เรียกสถูปหมายเลข 1

มณฑลของสถูปสาญจีคือ ภาพสลักรูปเล่าพุทธประวัติ ชาดกที่ซุ้มประตูทางเข้า

ทุกภาพแม้จะเป็นภาพพุทธประวัติ แต่ไม่มีภาพพระพุทธเจ้า แม้แต่ภาพเดียว คราใดต้องการสื่อถึงพระพุทธเจ้าก็ใช้สัญลักษณ์ ทั้ง

ต้นพระศรีมหาโพธิ์ ธรรมจักร บัลลังก์ ดอกบัว หรือไม้ก่เว้นว่างเอาไว้ให้จินตนาการเอาเอง สาเหตุที่ไม่มีภาพพระพุทธเจ้า ทั้ง ๆ ที่เป็นภาพเล่าเรื่องพระพุทธเจ้าเพราะว่า คนสมัยพระเจ้าอโศกยังถือคติไม่สร้างพระพุทธรูป การสร้างพระพุทธรูปเพิ่งมาปรากฏในสมัยคันธารราฐประมาณพุทธศตวรรษที่ 6-7 ในรัชกาลของพระเจ้ากนิษกะ แห่งราชวงศ์กุษาณะ เชื่อกันว่าได้อิทธิพลมาจากพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช จุดประสงค์การสร้างพระพุทธรูปแรก ๆ เพื่อนำมาเตือนสติพุทธศาสนิกชน ให้ระลึกถึงหลักธรรมของพระพุทธองค์ ครั้นเวลาผ่านมากกว่า 2,000 ปี คนบางกลุ่มกลับมองเป็นเครื่องรางของขลัง ทำให้เกิดราคาเช่าหากันสูงยิ่ง อย่างในประเทศไทยเป็นต้น

ใกล้ทางเข้าสถูปหมายเลข 1 ด้านทิศตะวันออก มีสถูปหมายเลข 3 โดดเด่น เจ้าหน้าที่บอกว่า เป็นสถูปเก็บพระธาตุพระอัครสาวกทั้ง 2 คือ 1. พระโมคคัลลานะ และ 2. พระสารีบุตร

หลักฐานยืนยันจากการขุดค้นของกองโบราณคดีคือ พบหีบหินขนาดใหญ่ 2 ใบ บนฝาหีบมีจารึกชื่ออัครสาวกทั้งสองไว้ชัดเจน ปัจจุบันหีบอยู่ในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเมืองโบลาล

Later, when the tradition is commonly accepted, Indian people began to change the art form of the statue into Indian style. For instance, the face was changed from Greek to Indian characters, the hair was long and curled into spiral shape, the big strip of robe was changed to thinner piece hanging close to the body, and the halo above the head was creatively designed and adorned with Indian art.

The Mathura-style Buddha image at the Structure No.13 was almost undamaged, except for the broken nose and lips which are important spots. An Indian monk explained that Indian people of other religions believed that destroying the nose of a Buddha image is like killing a monk. In another word, it means a complete destruction of Buddhism.

The Structure No.13 also appears with an influence of Hindu culture. This can be seen through the carving murals on the walls, for instance, one depicting naked man and woman hugging each other in a joyous manner, another showing a man and a woman fighting each other with their clothes nearly stripped off, and the other presenting a couple making love to each other.

Besides, Buddhism teaches its followers not to intimidate others and always be humble. Whether it is intentional or not, there is an unfamiliar scene at Structure No.17, close to the Stupa No.1. There appears the statues of lions crouching on top of the pillars, their front feet stacking one atop the other in a humble manner.

The creator of these lion statues may want to convey a message that Buddhism is a religion of compassion and humbleness. Buddhist followers are taught to refrain from exploitation, whether it is between human beings, or between human and animals. This is reflected in the Boundless and Merciful Compassion Prayer, and also in the first of five Buddhist Precepts.

If the lion is taken as a symbol representing King Ashoka, it is likely that the creator may intend to demonstrate the King's Buddhist spirit.

Another important Stupa is Stupa No.2. To reach there, one has to walk another 320 meters downhill to the northwest. The road to the stupa is slightly sloping down like the slow chanting the monks. Far away, green crops are growing, with corn leaves blowing in the wind, waiting for the rain to nurture them, so that the yields are ready for harvest. For farmers, that is the profit from every drop of their sweat.

Stupa No.2 is a place that houses the relics of 10 Buddha's disciples. Their names, however, are not identified. Probably, they may include Kondanna, Vappa, Bhadhiya, Mahanama, and Assiji—the five disciples.

Mathura-style Buddha image. พระพุทธรูปแบบมถุรา

The Stupa No.2 was built in the same shape as Stupa No.1. Walking through the surrounding fence, one would see the carving murals on every standing pillar. The murals depict the Buddha's story, and some legendary animals along with many symbols associated with Buddhism.

Some murals illustrate an interesting scene such as Mahamaya Devi giving birth to a lotus. This is because at that time, building Buddha images was not yet a common practice among Indian Buddhists. So the mural carvers usually opted for symbols, such as lotus, Vajrasana (the Diamond Throne), and the Sri Maha Bodhi Tree, to represent the Buddha in their works.

The Great Sanchi Stupa has been standing for over 2,000 years. It emerges and exists because of the charisma of King Ashoka, the Great Buddhist King of the world. ■

ลักษณะองค์สลูปหมายเลข3 มีขนาดเล็กกว่าสลูปหมายเลข1 ชุ่ม ประดูทางเข้ามีภาพสลักเสลา องค์สลูปบุรณะไว้เป็นอย่างดี ด้านทิศใต้เต็มไปด้วยซากอาคาร บางองค์บุรณะใหม่สวยงาม บางองค์เหลือไว้เพียงซากอาคาร พอให้เห็นเป็นแนว ๆ ว่า ผังอาคารเป็นอย่างไร เท่านั้น รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไรต้องจินตนาการเอาเอง ซากอาคารเหล่านี้ นักโบราณคดีสันนิษฐานว่า สร้างมาตั้งแต่สมัยพระเจ้าอโศก และสร้างเพิ่มในสมัยต่อ ๆ มา เพราะว่าสาณจิเป็นพุทธสถานสำคัญ พระมหากษัตริย์สมัยต่อจากพระเจ้าอโศกมหาราชย่อมมาแสวงบุญสักการะและสร้างเสริมเรื่อยมา

ใกล้สลูปหมายเลข1 มีอาคารเกือบสมบูรณ์อยู่แห่งหนึ่ง คืออาคารหลายเลข13 มีพระพุทธรูปศิลปะมถุราตากแดดตากฝนผิงผนังอยู่อย่างสงบ คำว่า มถุรา มาจากชื่อเมืองทางภาคเหนือของอินเดีย ส่วนรูปแบบศิลปะมถุรานั้น เกิดใกล้เคียงกับคันธารราฐ อันเป็นสมัยเริ่มสร้างพระพุทธรูป

ศิลปะมถุราเกิดหลังคันธารราฐเล็กน้อย แต่พุทธลักษณะต่างจากคันธารราฐอย่างชัดเจน ตามประวัติการสร้างพระพุทธรูป พระพุทธรูปสมัยคันธารราฐเกิดราวพุทธศตวรรษที่ 6 สมัยพระเจ้ากนิษกะ พระมหากษัตริย์ผู้มีเชื้อสายกรีก พระองค์รับเอาทั้งความเชื่อเรื่องการสร้างรูปเคารพบูชาและรูปแบบทางศิลปะมาจากกรีกเต็ม ๆ

ต่อมาเมื่อชาวอินเดียยอมรับคติ จึงแปลงรูปแบบศิลปะเป็นของอินเดีย อย่างรูปร่างหน้าตาแปลงจากหน้าตาคนกรีกมาเป็นหน้าตาคนอินเดีย แปลงเส้นพระศกยาวมาเป็นกันหอย แปลงจีวรริ้วใหญ่ลงมาเป็นบางแนบพระองค์ และสร้างสรรค์ประภามณฑลประดับลวดลายศิลปะอินเดีย เป็นต้น

พระพุทธรูปมถุรา ณ อาคารหมายเลข 13 โครงร่างทั้งหมดค่อนข้างสมบูรณ์ แต่นิจจาพระนาสิกบิ่น พระโอษฐ์แตก โฉนเฉพาเจาะจงมาเสียหายเอาตรงจุดสำคัญ ทราบจากพระภิกษุรูปหนึ่งว่า เนื่องมาจากความเชื่อของชาวอินเดียต่างศาสนา ที่คิดว่าเมื่อทำลายพระนาสิกพระพุทธรูปแล้ว เท่ากับฆ่าพระให้ตาย นัยหนึ่งคือทำลายพุทธศาสนาให้สิ้นไปนั่นเอง

อาคารหมายเลข 13 ปรากฏอิทธิพลของฮินดูเข้ามาเกี่ยวข้อง เห็นได้จากภาพจำหลักบนผนังอาคาร เป็นต้นว่าภาพหญิงชายเปลือยกายกอดคอกันในท่าทางเร่าร้อน ภาพหญิงชายกำลังยื้อยุดกระชากกันผ้าผ่อนหลุดร่วย และภาพหญิงชายกำลังเสพสังวาส

แนวทางของพุทธศาสนานั้น ไม่รู้ใครใคร มีแต่อ่อนน้อมถ่อมตน ไม่ทราบว่าเป็นความจงใจของช่างหรือเหตุใด ปรากฏภาพแปลกตาอยู่ที่อาคารหมายเลข 17 อาคารนี้อยู่ใกล้กับสลูปหมายเลข1 มีสิงห์หัวเสาในท่าหมอบ เท้าทั้งสองวางทับกันอย่างนอนน้อม

สิงห์หัวเสาอาคารหมายเลข17 ผู้สร้างสรรค์คงต้องการสื่อให้เห็นว่า พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เต็มไปด้วยความเมตตา อ่อนน้อมถ่อมตน ไม่มีการเบียดเบียนกัน ทั้งคนกับคนและคนกับสัตว์ เห็นได้จากบทแผ่เมตตา และในศีลข้อแรกในศีล 5 เป็นต้น

*Dhammachakra carving mural, another symbol of Lord Buddha.
ภาพสลักรูปธรรมจักร สัญลักษณ์พระพุทธเจ้า*

ถ้ามองว่าสิงห์เป็นตัวแทนของพระเจ้าอโศก ช่างคงต้องการสื่อให้เห็นความเป็นพุทธศาสนิกชนของพระเจ้าอโศกนั่นเอง

มหาสอุปสาณจิอีกองค์คือ สลูปหมายเลข 2 ต้องเดินลงเนินเขาไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือนิด ๆ อีกประมาณ 320 เมตร เส้นทางสู่สลูปหมายเลข2 ไหล่เขาทอดตัวต่ำลงช้า ๆ คล้ายท่วงทำนองพระสวดมนต์ยานเสียงทำให้ไม่เหนื่อยมากนัก มองลงไปใกล้โพ้น พืชผลทางการเกษตรเขียวขจี ใบข้าวโพดพลั่วอยู่ในสายลม รอมัดฝนพร่างพร่ม เพื่อเติบโต ออกดอก ออกฝัก ให้ชาวไร่เก็บเกี่ยวผลผลิต นัยหนึ่งก็คือกำไรจากดอกเหี่ยวที่รตริน

สลูปหมายเลข2 เจ้าหน้าทีบอกว่า สร้างไว้เพื่อเก็บพระธาตุสวาก พระพุทธเจ้าถึง 10 พระองค์ แต่ไม่ทราบว่า ชื่อเสียงเรียงนามใดบ้าง อาจมีอัญญาโกณฑัญญะ วัปปะ ภัททิยะ มหานามะ อัสสชิ หรือปัญจวัคคีย์ทั้ง 5 รวมอยู่ด้วยก็ได้

สลูปหมายเลข 2 ตรงเดียวกับสลูปหมายเลข 1 มีรั้วล้อมรอบเดินเข้าไปภายใน เสาร์วันต้นมีภาพสลักเกี่ยวกับพุทธประวัติ ภาพสัตว์แปลก ๆ และมีสัญลักษณ์เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนามากมาย

ภาพน่าสนใจเช่น ภาพพระนางสิริมหามายามีพระสูติกาลออกมาเป็นดอกบัว เพราะสมัยสร้างสลูปนั้น ในคตินของชาวพุทธศาสนาอินเดีย ยังไม่สร้างพระพุทธรูป ดังนั้นภาพสลักเล่าเรื่องใดก็ตาม เมื่อต้องการแสดงให้เห็นว่าเป็นพระพุทธเจ้า ช่างจะใช้สัญลักษณ์แทน เช่น ดอกบัว แทนวัชรอาสน์ ต้นพระศรีมหาโพธิ์ เป็นต้น

มหาสอุปสาณจิ ยืนหยัดอยู่กว่า 2,000 ปี เกิดขึ้นและตั้งอยู่ด้วยพระบารมีของพระเจ้าอโศกมหาราช พระมหากษัตริย์ผู้เป็นพุทธมามกอย่างยิ่งใหญ่แห่งโลก ■

The Special Significance of the World Fellowship of Buddhists Conference in Baoji, China

By Dato' Ir. Ang Choo Hong, Advisor to Buddhist Missionary Society Malaysia

The 27th General Conference of the World Fellowship of Buddhists (WFB) is scheduled to be held from 14th to 19th Oct, 2014 at the historic city of Baoji, Shanxi Province, China.

This event, hailed as one of the most significant events in the history of Chinese Buddhism as well as the history of world Buddhism, is expected to attract 500 Buddhist leaders of all traditions from all parts of the world.

The opening ceremony of the conference, to be attended by 10,000 Buddhists, will be held at the renown Famen Temple, where the finger relic of the Buddha is enshrined.

The organiser of this event, the Buddhist Association of China, together with the organising committee of Baoji Municipality and the organising committee of Shanxi Province, had gone all out to ensure that this event will be a great success. They had twice invited delegation from the WFB headquarters to witness the preparation that is being carried out on the ground.

I was fortunate to join the second delegation; led by WFB Secretary General Mr. Phallop Thaiarry, which visited China from 26th June to 1st July 2014. During the visit, we were driven from Xi'an to Baoji along a highway, which is in perfectly good condition, but is being widened and upgraded to welcome the influx of visitors. We were also shown the magnificent Famen Temple, where we saw 100 million renminbi was poured in to renovate the compound of the temple, in preparation for the Conference. The press session to announce the conference was held at the People's Assembly Hall in Beijing. All these go to show the commitment and dedication of the Chinese government and people to this event.

I first attended the WFB conference in 1984. Subsequently I attended many other conferences. Somehow, I feel that the Baoji conference will be one that is of special significance, for the following reasons.

Firstly, this event will be of great significance to the Chinese as it signifies the connectivity of the Chinese peo-

Dato' Ang Choo Hong of Malaysia

ดาโต๊ะ อัง จู ฮอง แห่งมาเลเซีย

ple to the rich Buddhist cultural heritage that once served as the beacon of Buddhism in Asia.

Baoji, and for that matter the whole Shaanxi and other provinces in Central China, was the birthplace of Chinese civilization long before the advent of Buddhism in China. The word “zhonghua” (Middle Flower or Chinese) originated in Baoji, and the word “zhongguo” (Middle Kingdom or China) was first found engraved in a bronzeware discovered in Baoji in 1963.

However, of equally great importance is that central China was also the cradle of Buddhism where Buddhism has its renaissance after it was destroyed and uprooted in India.

Central China was the centre of world Buddhism in ancient China, particularly during the Tang dynasty. Buddhism came into China in early Han period, and after about 600 years of assimilation and integration, it eventually became part and parcel of Chinese culture by the time of the Tang dynasty. Central China, with cities such as Baoji and Xi'an, served as the beacon of Buddhism that shines throughout Asia, bringing the light of Dhamma to many parts of the world.

ความสำคัญของการประชุมใหญ่สามัญ องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ณ นครเป่าจี ประเทศจีน

โดย ดาโต๊ะ เออร์ อัง ชู ฮง ที่ปรึกษาสมาคมเผยแผ่พระพุทธศาสนามาเลเซีย

การประชุมใหญ่สามัญครั้งที่ 27 ขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก (พ.ส.ล.) มีกำหนดจัดขึ้นในวันที่ 14-19 ตุลาคม พ.ศ. 2557 ที่เมืองประวัติศาสตร์ นครเป่าจี มณฑลส่านซี ประเทศจีน

งานนี้คาดว่าจะมีผู้นำชาวพุทธกว่า 500 รูป/คน จากทุกสาขานิกายทั่วโลกเข้าร่วมงาน นับเป็นเหตุการณ์สำคัญที่สุดเหตุการณ์หนึ่งในประวัติศาสตร์พุทธศาสนาของจีนรวมทั้งประวัติศาสตร์พุทธศาสนาของโลก

พิธีเปิดงานประชุมจะมีชาวพุทธเข้าร่วมกว่า 10,000 คน โดยจัดขึ้นที่วัดฝ่าเหมินอันโต่งตัง ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานของพระบรมสารีริกธาตุส่วนข้อนิ้วพระหัตถ์

พุทธสมาคมแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นผู้จัดงานนี้ได้ร่วมกับคณะกรรมการจัดงานของนครเป่าจีและคณะกรรมการจัดงานมณฑลส่านซีร่วมมือกันดำเนินการอย่างดีที่สุดเพื่อให้งานออกมาประสบความสำเร็จทางผู้จัดงานได้เชิญตัวแทนจากสำนักงานใหญ่ขององค์การ พ.ส.ล.มาเยี่ยมชมการเตรียมงานอีกด้วย

ผมรู้สึกโชคดีที่มีโอกาสเป็นคณะตัวแทนกลุ่มที่ 2 นำโดย คุณพัลลภ ไทยอารี เลขาธิการองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ซึ่งเดินทางมาที่จีนระหว่างวันที่ 26 มิถุนายน ถึง 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2557 ใน

ระหว่างการไปเยือนจีนครั้งนี้ ผมได้เดินทางโดยรถยนต์จากเมืองซีอานไปยังเมืองเป่าจีไปตามถนนไฮเวย์ที่มีสภาพดีมาก แต่ถูกขยายให้กว้างขึ้นและทันสมัยขึ้น เพื่อรองรับการมาเยือนของผู้เข้าร่วมงานจำนวนมาก นอกจากนี้ เรายังได้ไปเยี่ยมชมวัดฝ่าเหมินซึ่งได้รับการปรับปรุงซ่อมแซมพื้นที่บริเวณวัดโดยใช้เงินไปกว่า 100 ล้านหยวน เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการจัดประชุม งานแถลงข่าวการประชุมได้จัดขึ้นที่หอประชุมใหญ่มหาศาลาประชาชนจีน ทั้งหมดนี้ล้วนเพื่อแสดงความตั้งใจทุ่มเทของรัฐบาลจีนและประชาชนชาวจีนในการจัดงาน

ผมได้เข้าร่วมการประชุมขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลกเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ.1984 จากนั้น ก็ได้เข้าร่วมอีกหลายๆ ครั้ง แต่ผมรู้สึกว่าการประชุมที่เป่าจีนี้เป็นวาระพิเศษที่สุด ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

ประการแรก คือ การประชุมครั้งนี้สำคัญต่อชาวจีนอย่างยิ่ง เนื่องจากได้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของชาวจีนกับมรดกวัฒนธรรมทางพุทธศาสนาที่ครั้งหนึ่งจีนเคยเป็นเหมือนประเทศที่แห่งพุทธศาสนาส่องสว่างไปทั่วเอเชีย

เป่าจี และมณฑลส่านซีทุกส่วนและมณฑลอื่นในจีนตอนกลางเป็นถิ่นกำเนิดของอารยธรรมจีนมาช้านานก่อนที่พุทธศาสนาจะเข้า

Buddhist Association of China (BAC) signed MOU with Phallop Thaiarry of WFB

ผู้แทนพุทธสมาคมจีน ลงนามในบันทึกข้อตกลงกับ พัลลภ ไทยอารี เลขาธิการ พ.ส.ล. ที่นครปักกิ่ง

Ven. Master Xuecheng of Beijing Longquan Monastery welcome Executives of WFB

ท่านซีเจิง เจ้าอาวาสวัดหลงจวน ปักกิ่ง ต้อนรับคณะผู้บริหาร พ.ส.ล.

Places such as Baoji and Xi'an were international centres for the learning and propagation of Buddhism, where scholars from all over the world gathered to learn Buddhism. It was here that Buddhist scholars such as Kumarajiva from Central Asia, Amoghavajra from India and Xuanzang, did great translation works that completely changed the landscape of Chinese belief system.

Today the monuments and footprints of these great scholars are to be found in Xi'an, and of course the world renown Buddha's finger relic is enshrined in Famen temple in Baoji.

By having the WFB conference in Baoji, Shanxi of China, the great Buddhist culture that was once the envy of the world shines again. This renewed radiance will motivate the Chinese to strive harder now to bring back the glorious period that they once enjoyed.

Secondly, this event will send a message to the world that China is prepared to contribute to the peace and harmony of the world, as it did during the glorious period of the Tang dynasty.

During the glorious period of Buddhism and Chinese civilization, scholars from all over the world came to China to learn the peace message of the Buddha; while Chinese messengers of peace like Yi-Jin, Fa Xian and Xuanzang traversed the rugged terrain of central Asia or the turbulent water of South China Sea and Indian Ocean in search of the Buddha's message. This was a period of peaceful cultural exchange. The Conference

sends the message that China is prepared to contribute even more to global peace, stability and harmony, as it did before.

Thirdly, this conference demonstrates China's preparedness to play a greater role in the development of global Buddhism, and its commitment to stand in solidarity and unity with Buddhists the world over.

China, with its 100 million Buddhists, is the largest Buddhist country in the world. Its rich cultural heritage is built upon the teachings of Buddhism, Confucianism and Taoism. The Buddhist Association of China was a member when the World Fellowship of Buddhists was founded in 1950. These factors, coupled with the strong economic advancement in recent decades, provided a strong foundation for China to play a greater role in the development of global Buddhism.

While Buddhist Association of China was a member of WFB way back in 1950, this is the first time that China is hosting a WFB conference in mainland China. It is a timely demonstration that China is committed to stand in unity and solidarity with all its Buddhists brothers and sisters in other parts of the world.

Fourthly, this conference is of great significance to members of the World Fellowship of Buddhists as it fulfills the dreams and wishes of Buddhists the world over.

Many Buddhists wish to see China, the biggest Buddhist country in the world with a formidable emerging economy, joins the big Buddhist family to work together for the betterment of mankind. This conference symbolises China's return to the big family in a big way, and to many, this is a big dream come true. ■

มาถึงจีน คำว่า “จงหัว” (ดอกไม้อื่น) ได้กำเนิดขึ้นในเป่จิ และคำว่า “จงกั๋ว” (มัธยมประเทศหรือจีนกลาง) ได้ถูกสลักลงเป็นครั้งแรกบนเครื่องทองแดงที่ค้นพบในเป่จิเมื่อปี พ.ศ.2506

อย่างไรก็ดี ความสำคัญอีกประการ คือ จินตอนกลางเป็นดินแดนที่พุทธศาสนาพื้นถิ่นมาเจริญรุ่งเรืองอย่างสูงอีกครั้งหลังจากที่ได้ถูกทำลายอย่างถอนรากถอนโคนในอินเดีย

จินตอนกลางเป็นศูนย์กลางของพุทธศาสนาโลกในยุคจินโบราณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยราชวงศ์ถัง พุทธศาสนาเผยแผ่มาที่จีนในช่วงราชวงศ์ฮั่นตอนต้น และก่อนจะถึงสมัยราชวงศ์ถังพุทธศาสนาก็เกิดการหลอมรวมเข้ากับวิถีชีวิตของชาวจีนมาเป็นระยะเวลากว่า 600 ปี จนได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมจีนไปในที่สุด ภูมิภาคจินตอนกลางซึ่งประกอบด้วยมณฑลอย่างเป่จิ และซีอาน เปรียบเสมือนศูนย์กลางของพุทธศาสนาที่ส่องสว่างไปทั่วเอเชีย นำพาแสงแห่งธรรมะไปสู่ดินแดนทุกมุมโลก

สถานที่หลายๆ แห่ง เช่น นครเป่จิและซีอานเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้และการเผยแผ่พุทธศาสนา และเป็นที่ที่นักปราชญ์ทั่วโลกมารวมตัวกันเพื่อศึกษาศาสนาพุทธ และที่นี่ยังเช่นกัน ที่นักปราชญ์ชาวพุทธ เช่น พระกุมารชีพ จากจินตอนกลาง, พระอโหม�วัชร จากอินเดีย และ พระถังซำจั๋ง ได้สร้างผลงานแปลต่างๆ ที่ช่วยเปลี่ยนระบบความเชื่อของชาวจีนไปอย่างสิ้นเชิง

ปัจจุบัน หลักฐานและร่องรอยของนักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ยังคงหลงเหลือให้พบเห็นอยู่ที่ซีอาน และที่สำคัญคือ พระบรมสารีริกธาตุข้อนิ้วพระหัตถ์อันเลื่องชื่อได้ประดิษฐานอยู่ที่วัดฝ่าเหมินในเป่จิ

การจัดงานประชุมพุทธศาสนิกสัมพันธ์โลกที่เป่จิ ซีอาน ประเทศจีนในครั้งนี้ ทำให้วัฒนธรรมทางพุทธศาสนาอันยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นที่ปรารถนาของทั้งโลกได้กลับมาเรืองรองอีกครั้ง ความรุ่งเรืองครั้งใหม่นี้จะกระตุ้นให้ชาวจีนพยายามหนักขึ้นเพื่อนำยุคทองกลับมา

เหตุผลประการที่สอง คือ การประชุมครั้งนี้จะส่งสารให้ทั่วโลกได้รับรู้ว่าจีนต้องการส่งผ่านสันติสุขและความกลมเกลียวไปสู่โลก ดังเช่นที่เคยทำมาแล้วในยุครุ่งเรืองของราชวงศ์ถัง

ในยุคทองของอารยธรรมจีนและพุทธศาสนา นักปราชญ์จากทั่วโลกเดินทางมาที่จีนเพื่อศึกษาสารแห่งสันติสุขของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในขณะเดียวกันพระภิกษุชาวจีนผู้นำสารแห่งสันติสุข ทั้ง พระอจี๊จ, พระฝ่าเสียน และพระถังซำจั๋ง ก็ได้เดินทางรอนแรมผ่านทั้งเทือกเขาในเอเชียกลางอันยากลำบากหรือกระแสน้ำอันเชี่ยวกรากของทะเลจีนใต้และมหาสมุทรอินเดียเพื่อค้นหาพระธรรมคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยุคดังกล่าวคือยุคแห่งการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมโดยสันติอย่างแท้จริง การประชุมครั้งนี้จึงต้องการสื่อว่าจีนพร้อมที่จะสนับสนุนให้เกิดสันติภาพ ความมั่นคงและความกลมเกลียวของโลก ดังเช่นที่เคยทำมาแล้วในอดีต

ประการที่สาม การประชุมครั้งนี้ได้แสดงให้เห็นถึงการเตรียมพร้อมของประเทศจีนที่จะมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาพุทธศาสนาของโลก และส่งเสริมความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างพุทธศาสนิกชนทั่วทั้งโลก

Countdown board on General Conference of the WFB at Famen Temple on 14-19 October B.E.2557 บอร์ด นับเวลาถอยหลังการประชุมใหญ่ พ.ศ. 14-19 ตุลาคม พ.ศ. 2557 ที่วัดฝ่าเหมิน

ประเทศจีนซึ่งมีประชากรที่เป็นพุทธศาสนิกชนกว่า 100 ล้านคน นับเป็นประเทศที่มีชาวพุทธมากที่สุดในโลก มรดกทางวัฒนธรรมอันยาวนานได้ส่งสมมาจากพระธรรมคำสอนทางพุทธศาสนา ลัทธิขงจื๊อ และเต๋า พุทธสมาคมแห่งประเทศไทยเริ่มเป็นสมาชิกขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลกตั้งแต่ตอนจัดตั้งองค์การในปีพ.ศ.2493 ปัจจัยเหล่านี้บวกกับความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาได้สร้างพื้นฐานอันแข็งแกร่งให้แก่ประเทศจีนที่จะมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาพุทธศาสนาของโลก

นับตั้งแต่วันที่พุทธสมาคมแห่งประเทศไทยเข้าเป็นสมาชิกขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลกในปี พ.ศ.2493 นั้น ครั้งนี้ถือเป็นครั้งแรกที่จีนเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมใหญ่ขององค์การฯ ในจีนแผ่นดินใหญ่ จึงเป็นช่วงที่เหมาะสมที่จะแสดงว่าจีนมีจุดยืนที่จะเป็นอันหนึ่งอันเดียวและสมานฉันท์กับพี่น้องชาวพุทธจากดินแดนอื่นของโลก

ประการที่สี่ การประชุมครั้งนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อสมาชิกขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก เนื่องจากเป็นไปตามความฝันและความปรารถนาของชาวพุทธจากทั่วโลก

พุทธศาสนิกชนจำนวนมากหวังที่จะเห็นประเทศจีนซึ่งเป็นประเทศพุทธที่ใหญ่ที่สุดในโลกและมีเศรษฐกิจเข้มแข็ง มาร่วมมือกับครอบครัวชาวพุทธทั่วโลกเพื่อสร้างสรรค์สิ่งดีงามให้กับมนุษยชาติ การประชุมครั้งนี้จึงเป็นสัญลักษณ์ถึงการหันกลับมาร่วมมือของจีนอย่างยิ่งใหญ่ และสำหรับหลายๆ คนแล้วนี่คือฝันอันยิ่งใหญ่ที่เป็นจริง ■

The Key Role of Venerable Fafang in the Year 1950 – Why is the WFB not “TFB”?

Dr. Yo, Hsiang-chou, Executive Council Member, WFB

Introduction

On 25th May 1950, the World Fellowship of Buddhists (WFB) was formally inaugurated in the Sri Lankan capital of Colombo. 129 representatives from 29 countries and regions attended the conference. This is the start of a new era for the globalization of Buddhism, since Buddha started teaching Buddhism. However, since this organization was founded in a largely Theravadin country, why was it not called TFB (Theravadin Fellowship of Buddhists) but WFB instead?

There are two reasons for this, as follows:

Firstly, the participants come from the three continents of Europe, Asia, and America, and so are fairly representative of being “global”.

Secondly, other than the Theravadin representatives in attendance, there was another important figure—Venerable Fafang, who represented not just himself, but played a triple role. He stood for Venerable Master Taixu, Mahayana Buddhism, and China. This triple role caused WFB to stand firmly on two foundations right at its inception – that of “global fellowship” and “Theravadin-Mahayana dialogue”.

From the aspect of “global fellowship”, the name of the organization – World Fellowship of Buddhists – seems very ordinary but actually very significant. The Buddha established the core of Buddhist faith in the triple gems – the Buddha, Dharma and Sangha, and the latter is understood as such primarily of the Pāli term

“Kalyāṇamitra” – the equivalent of “friendship” between fellow spiritual practitioners. The “Six Harmonies” that is emphasized in Chinese Buddhism is the full expression of “Kalyāṇamitra”. It is indeed a wise move for the WFB to translate the Pāli term “Kalyāṇamitra” into the English “Fellowship”. The “fellowships” that are “connected” by WFB are not ordinary “friendships” but build bridges across the gaps between the ordained and lay practitioners, the female and male communities, and even between the Theravadin and Mahayana traditions. This is especially true since the Buddhist flag commonly used all over the world was made by the WFB. In summary, the foremost function of WFB is to provide an open platform for the “Globalization of Buddhism”.

Furthermore, with regards to the aspect of the “Theravadin-Mahayana dialogue”, it is commonly known that there emerged these two great traditions in the history of Buddhism’s development. Southerly-transmitted Buddhism, otherwise known as Theravadin Buddhism, is centered around areas like Sri Lanka, Thailand and Burma. Northerly-transmitted Buddhism, otherwise known as Mahayana Buddhism, is centered around China, South Asia, Northeast Asia. These two traditions can be likened to being part of the same tree, though their branches are many but their root is one. Historically, the Buddhists of these two traditions have often rejected and criticized each other, and have grown to greatly misunderstand the other party. However, because the WFB provided a platform for “fellowship”, now the leaders

This valuable photo was taken at the WFB 1st General Conference in Colombo, 1950, and was preserved in Venerable Fafang’s works.

of the two traditions can calmly enjoy tea together and discuss the Dharma at WFB meetings – because of “fellowship”, the two traditions now look beyond their differences focusing on what they share. That is to say, the WFB employs the means of “fellowship” to achieve the aim of creating “dialogues”.

In the 64 years since the founding of WFB, there has been more fellowships built than dialogues shared. If we can revisit the year of 1950 and focus on the ideals of WFB’s key founders, then we can more fully appreciate the development roadmap for WFB, and what will unfold would be a blueprint for the “Globalization of Buddhism”. As such, the author has specially mentioned four key persons in this paper, and presented their ideals. They are Venerable Master Taixu, Dr. Babasaheb Bhimrao Ambedkar, Dr. Gunapala Piyasena Malalasekera, and Venerable Fafang.

Looking back on history, we can be sure that Venerable Fafang was one of the co-founders of the WFB, and was the first Executive Council member from China. It is time to honor Master Taixu and Venerable Fafang for their outstanding contributions to WFB, especially on the occasion of the 27th General Conference being held in China.

These four key figures played the crucial role in mapping out the roadmap of WFB.

The First Key Figure: Master Taixu

Master Taixu from China had paid attention to the idea of founding a “World Buddhist Union” as early as the 1930s. He took a step towards this end by discussing with Dr. Malalasekera, then the President of the All Ceylon Buddhist Congress, about founding such an organization when they met in Sri Lanka in 1940. In a precious data preserved from 1940, Venerable Fafang published this conversation between Master Taixu and Dr. Malalasekera in the magazine Sound of Waves, a widely circulated publication in China at that time. It was specially noted that: “Master Taixu initiated, in Ceylon, the founding of many organizations, including the World Buddhist Union. This was to be the very first mention, appearing in print, of the idea to found the WFB, and it is found in the records of the conversation between Master Taixu and Dr. Malalasekera. We would have known nothing about this historic moment had this material not been published by Venerable Fafang in China. However, to Master Taixu’s mind, his words were not meant simply

to encourage Dr. Malalasekera to establish an organization like the “World Buddhist Union” but, more importantly, to promote the ideals of Humanistic Buddhism, of which Master Taixu is a great proponent, and shows us the foresight and proactivity Master Taixu had in terms of wishing to promote dialogue between the Theravada and Mahayana traditions. In order to fulfill the mutual promise between Master Taixu and Dr. Malalasekera, the former sent Venerable Fafang to Sri Lanka to meet the latter in 1940, when China was in its most difficult hour facing the invading Japanese army. Because of the turmoil caused by the war, Venerable Fafang first headed to Myanmar from China, staying for 17 months there. In 1942, because the Japanese had occupied Singapore and thus caused travelling by sea an impossible option to get to Sri Lanka, Venerable Fafang could only travel on foot to India. He was to stay at the international university run by Tagore for almost a year. It was not until 1943 that he was able to arrive in Sri Lanka. In the material available to English readers, we cannot access the records of this arduous journey, but this important part of the WFB’s founding history should certainly not be overlooked.

The Second Key Figure: Dr. Ambedkar

Dr. Ambedkar from India was born a Dalit, but, with the assistance of the English, managed to obtain the doctorates from the University of Columbia, USA, and University of London,

England. He was deeply influenced by the French Revolution and the American philosopher John Dewey, and thus resolved to return to India to undertake a human rights campaign. Back at home, he came in contact with Buddhism. In 1927, he started to consider a new direction for the campaign, and the possibility of merger between the Indian Revival of Buddhism with his aims of promoting the Indian Human Rights Revolution. However, he was not all that certain about making this decision, for Buddhism, at that time, only survived as the name of a religion that had long been disappeared from India some 700 years ago due to the arrival of the Muslims. The Buddhism that he came in contact with was the relatively conservative Theravadin tradition, yet, without the support of Buddhists from all over the world, the Indian Human Rights Revolution would possibly achieve very limited success.

Dr. Ambedkar spent his entire life promoting the Revolution and developed a comprehensive philosophy and action plan for the Revolution. This is known

as Ambedkarism in India. The author is of the opinion that Ambedkarism consists of at least the four following aspects: Human Rights Revolution, Religious Revolution, opposing caste discrimination, and pursuing the realization of personal and societal values.

In 1947, when India achieved Independence from British colonial rule, Dr. Ambedkar was to achieve an unprecedented victory – the formal abolishment of the “Untouchable” caste in the Constitution of the newly-independent India. However, the caste system has existed in Indian society for more than 3000 years, and so its impact on the social and cultural system is especially deep-rooted, making it impossible to see any significant results from a simple change in the nation’s Constitution. For Dr. Ambedkar, this was only the first stage of his overall plan.

In 1950, Dr. Ambedkar attended the Founding Conference of the WFB and was greatly encouraged. The strategic plan of Ambedkarism reached another peak in 1956 with Dr. Ambedkar’s presentation of his paper “Buddha or Karl Marx?” at the Kathmandu Conference. He was of the opinion that the Buddhist notion of “equality of all sentient beings” and the Communist idea of “social equality” is one and the same, but the former preaches non-violence, and was more suited for Indian society. As such, he openly declared at the WFB conference that he has chosen Buddhism. It followed that, in October 1956, he led half a million Indians in taking refuge in the Buddhist faith at Nagpur. This event was to a milestone in the Human Rights Revolution and Buddhist Revival of India. Within three months, three million people in India were to convert to Buddhism.

This crucial act is not simply a matter of changing one’s faith, but really a choice of the values to be adhered to in the course of India’s human rights and cultural development. It is of great misfortune that Dr. Ambedkar was to suddenly pass away in December that very same year; with his passing, the Human Rights Revolution went from its short-lived peak to a valley. The Post-Ambedkar Human Rights Revolution and Buddhist Revival of India face new challenges. From a historical perspective, Dr. Ambedkar’s campaign to liberate the “Untouchables” shares essentially the same values and ideals of the American campaign to liberate the “Coloured”. However, the former is situated within a far more complicated cultural context.

Sixty years have passed, but the living environment and social status of the Dalit community has yet to change extensively. Ambedkarism has met with limited progress, while a militant force – Naxalism – has grown from within the Dalit community, and is quickly become the greatest threat to India’s internal security. The Human Rights Revolution of India has come full circle, back to the question faced in 1956: Buddha or Karl Marx? However, the

Marxism understood by Dr. Ambedkar in 1956 at least had the ideal of social equality, but the Naxalism of 2011 is founded on [violently] redressing the caste grievances suffered by the Dalits.

In our 21st century present, if we were to treat the issue of human rights as an exclusively Indian problem, we will suffer a great and dangerous blind spot. This is especially true since the establishment of a Global Ethic has become a major point of concern for all of humankind, and so the Indian human rights issue should even more so be revisited and reevaluated from such lenses.

The Third Key Figure: Dr. Malalasekera

Dr. Malalasekera played the most crucial role in the birth of WFB. He was an excellent Buddhist scholar. He also worked as the ambassador of Sri Lanka in Soviet Union and Great Britain and as the Sri Lankan representative in U.N. His achievement in both academia and foreign affairs enabled him to have a broad world view and great privilege in international relationships. It also laid a great foundation for the general operation of WFB. Dr. Malalasekera worked as the general secretary and the president for All Ceylon Buddhist Congress for a long time. In 1948, during the 28th annual meeting, he decided to invite Buddhist representatives from Asia, America and Europe to attend World Buddhist Conference (the name of WFB has not been finalized at that time).

As it was mentioned earlier, the concept of WFB started from the dialogue Dr. Malalasekera had with Master Taixu in 1940. In 1941, he wrote a letter to Venerable Fafang to invite him to Sri Lanka to have a planning meeting for starting WFB. However, only until 1942, this letter reached Ven. Fafang. Ven. Fafang was already in India at that time. In 1943, in order to deepen his understanding of Mahayana Buddhism, Dr. Malalasekera invited Ven. Fafang to be his Chinese tutor and to give him teachings on Mahayana Buddhism.

Because of his academic and diplomatic background, Dr. Malalasekera was able to have a really vast and forward thinking vision for the development of Buddhism in the world. As the first President of WFB (1950-1958), he indeed set an extraordinary model for the organization, in particular how he cherished his dialogue with Master Taixu and how he humbly request Ven. Fafang about the content of Mahayana Buddhism. It is because of this openness, WFB can play the role of promoting

both “Global Fellowship” and “Theravadin-Mahayana dialogue”.

Even though Master Taixu enter into parinirvana in 1947, Dr. Malalasekera still tried to invite Ven. Fafang to discuss the establishment of WFB. Without Dr. Malalasekera’s persistence, Ven. Fafang might not let go of his great responsibilities in China at that time and travelled to Sri Lanka alone. Because of this, World Fellowship of Buddhists didn’t become Theravadin Fellowship of Buddhists.

The Fourth Key Figure: Venerable Fafang

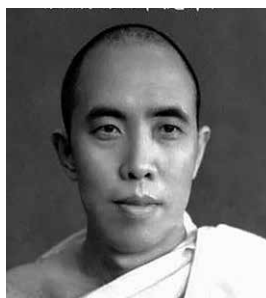
As have been mentioned above, Venerable Fafang’s participation in the WFB is of triple significance and representation: for Master Taixu, the Mahayana tradition, and, China.

As Master Taixu’s disciple, he expressed his unswerving allegiance to Humanistic Buddhism by maintaining the “six firsts”. These are, namely: “Living first, [matters of] life and death come second; being engaged [in the world], being disengaged comes second; serving others first, serving oneself comes second; understanding first, faith comes second; the laity first, the monastics come second; building the organization first, building monasteries comes second.”

Because he was also Master Taixu’s disciple, he proactively executed plans to realize his Master’s ideals of the “globalization of Buddhism” and “Theravada-Mahayana dialogue”. The establishment of the WFB is also an expression of Master Taixu’s foresight. Between 1940 and 1943, i.e., during the Second World War, Venerable Fafang overcame innumerable difficulties to reach Sri Lanka. Between 1947 and 1950, while China was engaged in an internal armed conflict – and especially in 1947, while bearing the great grief of his Master passing away – the Venerable headed on to Sri Lanka to work with Dr. Malalasekera to establish the WFB, in order to fulfill his Master’s vision. He not only participated in the drafting of the WFB’s Constitution, but was also elected to be a member of the Executive Council and the Chair of the Welfare Standing Committee at the Founding Conference of the WFB.

Conclusion and Proposal

Revisiting history, we can affirm that Venerable Fafang was one of the co-cofounders of WFB, and was furthermore a key figure of first represent Chinese Buddhists in his WFB participation.

In October 2014, WFB will be holding its 27th General Conference in China. We certainly have excellent reasons to suggest that the WFB Headquarters, and the co-organizing Chinese Buddhist Association, recognize the outstanding contributions Venerable Fafang made toward WFB on the occasion of this Conference. If we are only aware of Dr. Malalasekera’s, but not Master Taixu’s and Venerable Fafang’s, contributions towards WFB in promoting its founding in the early 1940s, then we not only are unable to see the complete history of the organization, but furthermore do injustice to the foresight of Master Taixu. What is even more severe is that we would lose sight of the roadmap of the “Buddhist Globalization” which is spearheaded by the WFB.

Starting from 1984 in Sri Lanka, the author has participated in every one of the WFB General Conferences. He has also been elected in the various duties of the vice-president and Standing Committee chair of the World Fellowship of Buddhist Youth; Standing Committee chair of the WFB Education, Culture and Publications; two terms of vice-presidency of the WFB; and, member of the Executive Council, a position held to date. The author is embarrassed to say that for the past thirty years, because he had only came in contact with the English materials relating to the founding of WFB, he had remained unaware of Master Taixu’s influence and contribution to WFB, and knew even less of the deep relations between Venerable Fafang and the organization. It was not until 2013, when the author became acquainted with Mr. Liang, who came from the same birthplace as Venerable Fafang, did he have the opportunity to see the primary material available in Chinese compiled, by Mr Liang, within the The Collected Works of [Venerable] Fafang.

It is now time that we share the complete picture of the WFB’s founding through the firsthand primary material available in the Chinese Language. The WFB has to move forward, but, at present, its focus is more on “Global Fellowship” than the “Thervada-Mahayana dialogue”. Through the re-presentation of history, the road ahead would certainly be made even better.

Through the presentation of this paper, I pay my utmost respects to Master Taixu and Venerable Fafang, and all my seniors who participated in the WFB. I also would like to pay my respects to all my seniors and kalyāṇamitra-s who participated in the successive WFB General Conferences, including, but not exhaustively, Venerable Jingxin; Upāsaka-s Zhao Puchu, Li Qian and Ye Man; the 10th Panchen Lama; Venerable Chengyi; and, Venerable Hsingyun. The author is grateful for all positive affinities in the Dharmadhātu, and wish the General Conference the greatest success! ■

Mourning the death of Ananda W.P. Guruge

Dr. Ananda W.P. Guruge, an internationally renowned Buddhist Scholar, passed away on August 9, 2014 in Rosemead, California, USA.

Sri Lankan President Mahinda Rajapaksa expressed his condolences on the passing away of the Buddhist scholar. In his Message of Condolence, the president said:

“I am deeply saddened to learn of the passing away of Dr Ananda W P Guruge at Rosemead, California, USA. An internationally renowned Buddhist scholar Dr Guruge was an erudite speaker and writer on Buddhism, who did a yeomen service to propagate the teachings of Buddhism abroad.”

“He also served the country with distinction as a diplomat in the distinguished positions he held as the Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Sri Lanka to UNESCO, France, and the United States of

America from 1985 to 1994. In these positions he was an immense strength to Sri Lanka’s relentless fight against disinformation campaigns by interested parties.

At UNESCO, he made an invaluable contribution to project Buddhism and culture of Sri Lanka internationally, and was instrumental in obtaining UNESCO recognition of several heritage sites in Sri Lanka.

Recognizing the high scholarship of Dr. Guruge, the University of the West, USA, invited him to be the Dean of Academic Affairs. Earlier, he served as Adjunct Professor of Religious Studies at the California State University, much honour to the country in both these distinguished academic positions.

A former Civil Servant, Dr Guruge served in different capacities in the administration including the position of Additional Secretary, Ministry of Education, and

*Late Dr Ananda Guruge with Most Ven. Maha Phong leader of Laos Sangha
ดร. อนันดา กุรุเก กับท่านมหาฟอง ประธานสงฆ์แห่ง สปป. ลาว*

อาลัย ดร. อนันดา ดับเบิลยู พี กุรุเก

ดร.อนันดา ดับเบิลยู พี กุรุเก นักปราชญ์ชาวพุทธผู้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักทั่วโลก ได้ถึงแก่กรรมเมื่อวันเสาร์ที่ 9 สิงหาคม 2557 ที่เมืองโรสเมต มลรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา

ประธานาธิบดีมตินทรา ราชปักษา แห่งศรีลังกา ได้แสดงความเสียใจต่อการจากไปของนักปราชญ์ชาวพุทธ ผู้ได้สร้างคุณูปการอย่างมากมาต่อประเทศศรีลังกาและพุทธศาสนา โดยประธานาธิบดีมตินทราได้กล่าวไว้ในสาส์นแสดงความเสียใจ มีใจความว่า

“ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้ทราบข่าวการถึงแก่กรรมของ ดร.อนันดา ดับเบิลยู พี กุรุเก ที่เมืองโรสเมต มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา”

ดร.คุรุเกนับเป็นนักปราชญ์ชาวพุทธที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ ท่านเป็นทั้งนักพูดและนักเขียนด้านพุทธศาสนาผู้เชี่ยวชาญ และมีจิตเสียสละมุ่งมั่นเผยแผ่พระธรรมคำสอนของพุทธศาสนาไปสู่ต่างประเทศ

นอกจากนี้ ท่านยังรับใช้ประเทศชาติด้วยการรับหน้าที่อันทรงเกียรติด้านการทูต คือ การเป็นเอกอัครราชทูตวิสามัญผู้มีความจงรักภักดีของศรีลังกาประจำองค์การสหประชาชาติ ฝรั่งเศส และสหรัฐอเมริกา ในระหว่างปี ค.ศ. 1985 ถึง ค.ศ.1994 ในระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้ ท่านได้เป็นพลังอันเข้มแข็งในการต่อต้านการให้ข้อมูลที่เท็จจากกลุ่มที่มีส่วนได้ส่วนเสียในผลประโยชน์ของประเทศ อีกทั้งท่านได้สร้างคุณูปการอันประเมินค่ามิได้ในการช่วยผลักดันพุทธศาสนาและวัฒนธรรมศรีลังกาให้ไปสู่ระดับนานาชาติที่องค์การยูเนสโก รวมทั้งยังเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้องค์การยูเนสโกพิจารณาให้สถานที่ประวัติศาสตร์ของศรีลังกาหลายแห่งขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก”

ด้วยตระหนักถึงเกียรติคุณด้านวิชาการของดร.คุรุเก มหาวิทยาลัยเวสต์แห่งสหรัฐอเมริกาจึงได้เชิญให้ท่านไปดำรงตำแหน่งคณบดีฝ่ายวิชาการ โดยก่อนหน้านั้นท่านยังเคยเป็นศาสตราจารย์วุฒิคุณของภาควิชาศาสนาศึกษาที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียสเตท เหล่านี้ล้วนเป็นเกียรติให้แก่ประเทศชาติที่ท่านได้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการอันทรงเกียรติทั้งสองนี้

ดร.คุรุเกซึ่งเป็นอดีตข้าราชการนั้น ได้ดำรงตำแหน่งในด้านการบริหารมากมาย หนึ่งในนั้นคือ ตำแหน่ง Additional Secretary ประจำกระทรวงศึกษาธิการ และมีส่วนในความก้าวหน้าของการการศึกษาของประเทศเป็นอย่างมาก

การมีส่วนร่วมในฐานะผู้นำพุทธโลกในระดับนานาชาติอย่างสม่ำเสมอ ทำให้ท่านได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งรองประธานองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก และประธานสภามหาวิทยาลัยพุทธโลก

Dr Ananda Guruge and his wife

ดร อนันดา คุรุเก กับภรรยา

ท่านได้ประพันธ์หนังสือทางพุทธศาสนาจำนวน 53 เล่ม มีบทความวิจัยทางด้านประวัติศาสตร์เอเชีย พุทธศาสนา และการศึกษา มากกว่า 175 ชิ้น รวมทั้งยังแปลคัมภีร์มหาวงศ์โบราณไปเป็นภาษาอังกฤษอีกด้วย

การจากไปของดร.คุรุเกจึงนับเป็นการสูญเสียบุคลากรในวงการการศึกษาวิจัยทางพุทธศาสนาอย่างยากที่จะหาผู้ใดมาทดแทนได้.

ข้าพเจ้าขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งต่อครอบครัวของท่าน คุรุเก ขอให้ดวงวิญญาณของท่านไปสู่ความสงบแห่งพระนิพพานขั้วนิจนิรันดร์”

ดร.อนันดา คุรุเก นักปราชญ์ชาวพุทธ นักประพันธ์ และอดีตข้าราชการได้ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม ค.ศ. 2014 ขณะเดินทางไปกลับบ้านที่ลอสแอนเจลิส หลังจากเสร็จสิ้นการเดินทางไปพุดที่

made valuable contributions to the progress of education in the country.”

“His active participation in international Buddhist leadership saw Dr Guruge being elected Vice President of the World Buddhist Fellowship, and Chairman of the World Buddhist University Council. He has authored 53 books on Buddhism, more than 175 research articles on Asian History, Buddhism and Education and also translated the ancient Sri Lankan chronicle Mahavamsa into English.

Dr. Ananda Guruge’s demise leaves a void that will be extremely hard to fill in the field of Buddhist studies and research.”

“I convey my heartfelt condolences on this sad occasion to the members of his bereaved family.

May he attain the eternal bliss of Nibbana! (PRIU)”

Dr. Ananda Guruge, Buddhist scholar, author and former civil servant passed away on August 6th, 2014, while returning home to Los Angeles, from a speech delivery tour to China and Australia. He was one of the eminent personalities produced by his native country Sri Lanka, whose engagement in productive aspects was not confined to a singular field. He was a brilliant student at Dharmaraja College Kandy, who won scholarships, first to enter university of Colombo for his Bachelors and later to University of London for his doctoral studies.

Guruge began his illustrious career as a young cadet in the much sought civil service of the newly independent Ceylon and quickly rose to be the senior assistant secretary of the Prime minister and served under two premiers, Mr. Dudley Senanayake and Sir John Kothlawela until he went on to head the government program to celebrate the 2500 year of Buddha Jayanthi, in 1956.

In 1965 he was appointed as the additional secretary to the ministry of education. Dr. Guruge later served as ambassador to many countries including the United States. His service as an academic came through in US when he held position as the Director of Religious Studies, Dean of Academic Affairs, and Director of the International Academy of Buddhism at the University of West. He was also appointed as patron and office bearer of many world Buddhist organizations. Dr. Guruge has authored many books exceeding 50, centered on religion, history and education. He has also published around 175 research papers on the same subjects. He was an eminent speaker and was closely associated with the UN and UNESCO. In his keynote address at the United Nations’ celebration of the 2600th anniversary of the Buddha’s Enlightenment, he observed;

“.....As regards the Buddhist literary treasures, Sri Lanka has preserved up to modern times the indispensable tools for the study of the authentic teachings of the Buddha such as the Pali language, the most comprehensive Pali Tipitaka and the extensive commentarial literature. China, likewise, has safeguarded the equally comprehensive Sanskrit Canon in the form of the Agamansutras in addition to the massive literature of Mahayana Sutras. Korea disseminated the Chinese Canon twelve centuries ago by means of wood-block printing and seventy-five years before the Gutenberg Bible was printed, the same Buddhist Canon was printed in Korea using movable metal type. Japan in 1924, made this enormous literary heritage available to the world through the Taisho edition of the Chinese Tipitaka”.

He concluded thus.

“.....In Sri Lanka itself was demonstrated how, even in a civil war involving incredible insecurity due to terrorist acts, the national government provided food, education and health care to people of the rebel-held areas for nearly three decades at national expense. This practical application of Buddhist principles of Loving Kindness and Compassion has been recently described in detail by a well-informed writer in the esteemed journal “The New Yorker.” Reflecting the experience elsewhere, he used the adverb “Bizarrely” to express his surprise. If he knew better, he could have told the world how Buddhism continues to pave the way for peace, harmony and co-existence by using another more expressive alliterative adverb, namely “Buddhistically”.

One of the highlights of his academic career was his translation of the Chinese Samantha Pasadika Vinaya commentary into English after studying Chinese. He was also responsible for the Mahavamsa Tikawa in English and Deepawansa Teekawa. He was a prolific writer on Buddhism and Sri Lankan history.

He spent his retirement at the University of the West in California as Director of Buddhist and Hindu Studies, attending International Conferences and giving talks. As Los Angeles where he lived had a rough neighbourhood, he established an organisation to eradicate violence and crime, a crime watch group, in cooperation with the local police service and was popular and respected figure. He lived a full life, to be emulated.

Dr. Guruge lived in the outskirts of Los Angeles and was a regular participant in worthy religious and communal activities. His demise is moaned by many. The funeral took place in Los Angeles. ■

...หนึ่งในผลงานโดดเด่นด้านวิชาการของท่านคุรุเกคือ การแปลบทความภาษาจีน Samanth Pasadika Vinaya เป็นภาษาอังกฤษหลังจากการเรียนรู้ภาษาจีน นอกจากนี้ ท่านยังรับผิดชอบการแปล Mahavamsa Tikawa และ Deepawansa Teekawa เป็นภาษาอังกฤษอีกด้วย จึงถือว่าเป็นนักเขียนที่มีผลงานมากมายในด้านพุทธศาสนาและประวัติศาสตร์ศรีลังกา...

จีนและออสเตรเลีย ท่านเป็นหนึ่งในบุคคลสำคัญชาวศรีลังกา ซึ่งมีผลงานที่ประสบความสำเร็จหลากหลายด้าน ในวัยเด็กท่านเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนดีเลิศของวิทยาลัยธรรมราชา ที่เมืองแคนดี้ ทำให้ได้รับทุนการศึกษาเพื่อไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยโคลอมโบในระดับปริญญาตรี และในระดับปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยลอนดอน

ท่านคุรุเกเริ่มต้นอาชีพที่รุ่งโรจน์โดยเป็นข้าราชการหนุ่มในประเทศซีลอนที่เพิ่งได้รับเอกราชและเปลี่ยนชื่อในภายหลังเป็นศรีลังกา และได้รุ่งเรืองก้าวหน้าในอาชีพตามลำดับโดยเป็นผู้ช่วยอาวุโสเลขาธิการประจำสำนักนายกรัฐมนตรีภายใต้นายกรัฐมนตรี 2 สมัย คือ นายกรัฐมนตรี ดัตเตย์ เซนาเนย์ยี (Dudley Senanayake) และเซอร์ จอห์น โคธลาเวลา (Sir John Kothlawela) จนกระทั่งท่านได้เป็นหัวหน้าของโครงการรัฐบาลเรื่องการฉลอง 2500 ปีพุทธชนัตติในปี ค.ศ. 1956

ในปีค.ศ. 1965 ท่านได้รับแต่งตั้งให้เป็น Additional Secretary ของกระทรวงศึกษาธิการ และภายหลังได้เป็นเอกอัครราชทูตในหลายๆ ประเทศรวมทั้งสหรัฐอเมริกา ส่วนการทำงานด้านวิชาการได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อท่านได้ไปทำงานที่สหรัฐฯ โดยเข้ารับตำแหน่งผู้อำนวยการภาควิชาศาสนาศึกษา คณบดีฝ่ายวิชาการ และผู้อำนวยการศูนย์ศึกษาพุทธศาสนานานาชาติที่มหาวิทยาลัยเวสต์ นอกจากนี้ ท่านยังได้รับเลือกให้เป็นผู้อุปถัมภ์และตัวแทนรัฐบาลในองค์กรพุทธศาสนาระดับโลกอีกหลายแห่ง ดร.คุรุเกได้ประพันธ์หนังสือมากกว่า 50 เล่ม โดยเน้นด้านศาสนา ประวัติศาสตร์และการศึกษา และท่านยังได้ตีพิมพ์บทความวิจัยในด้านเหล่านั้นอีกประมาณ 175 ชิ้น อีกทั้งยังเป็นนักพูดชั้นนำและเคยร่วมงานกับองค์การสหประชาชาติและองค์การยูเนสโกอย่างใกล้ชิดอีกด้วย ในการกล่าวสุนทรพจน์ที่องค์การสหประชาชาติเนื่องในโอกาสครบรอบ 2,600 ปีการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ท่านได้ตั้งข้อสังเกตว่า

“... ศรีลังกาถือว่าพุทธศาสนาเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติ จึงได้มีการรักษาเครื่องมือสำหรับศึกษาพระธรรมแบบฉบับดั้งเดิมเอาไว้เป็นอย่างดีจนถึงปัจจุบัน อย่างเช่น ภาษาบาลี พระไตรปิฎกภาษา

บาลีฉบับสมบูรณ์ และวรรณกรรมเชิงบทกวีจำนวนมาก เช่นเดียวกับจีนที่ได้มีการเก็บรักษาพระไตรปิฎกฉบับภาษาสันสกฤตไว้ในรูปแบบของ อากัมมันสูตรา (Agamansutras) และ มหายานสูตรา (Mahayana Sutras) นอกจากนี้ ที่เกาหลีก็มีการเผยแผ่พระไตรปิฎกภาษาจีนมาตั้งแต่เมื่อ 12 ศตวรรษที่แล้วโดยพิมพ์ลงแม่พิมพ์แกะไม้ และเมื่อ 75 ปีก่อนที่จะมีการพิมพ์คัมภีร์ไบเบิลกูเตนเบิร์กนั้น ที่เกาหลีเองก็ได้พิมพ์พระไตรปิฎกในรูปแบบเดียวกับการพิมพ์คัมภีร์ไบเบิลกูเตนเบิร์กออกมา พระไตรปิฎกนั้นถูกพิมพ์ลงบนแผ่นเหล็กที่เคลื่อนย้ายได้ ส่วนที่ญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 1924 ได้สร้างมรดกทางวรรณกรรมขึ้นเอกให้แก่โลกจากการพิมพ์พระไตรปิฎกภาษาจีนฉบับไทโช

ดร.คุรุเกได้สรุปว่า

“... ศรีลังกาได้แสดงให้เห็นแล้วว่า แม้กระทั่งในสงครามกลางเมืองที่เต็มไปด้วยความไม่มั่นคงปลอดภัยเพราะภัยจากการก่อการร้าย รัฐบาลของประเทศก็ยังคงส่งมอบอาหาร การศึกษาและการดูแลสุขภาพให้แก่ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่เสี่ยงภัยเหล่านั้นมาตลอดสามสิบปี โดยใช้งบประมาณของภาครัฐเอง การปฏิบัติตามแนวทางพุทธศาสนาว่าด้วยความเมตตา กรุณา มุทิตา ได้ถูกถ่ายทอดอย่างละเอียดโดยนักเขียนผู้คร่ำหวอดลงในนิตยสาร “The New Yorker” อันโด่งดัง นักเขียนผู้นี้ใช้คำขยายว่า “อย่างพิลึกแปลกประหลาด” เพื่อแสดงความประหลาดใจในเรื่องดังกล่าว แต่หากเขาเข้าใจมากกว่านี้ เขาก็จะสามารถบอกกับชาวโลกได้ว่าพุทธศาสนาทำอะไรเพื่อไปสู่หนทางแห่งสันติภาพ ความกลมเกลียว และการดำรงอยู่ร่วมกันโดยใช้คำขยายอื่นที่เหมาะสมสอดคล้องมากกว่านั้นคือ “อย่างพุทธศาสนา”

หนึ่งในผลงานโดดเด่นด้านวิชาการของท่านคุรุเกคือ การแปลบทความภาษาจีน Samanth Pasadika Vinaya เป็นภาษาอังกฤษหลังจากการเรียนรู้ภาษาจีน นอกจากนี้ ท่านยังรับผิดชอบการแปล Mahavamsa Tikawa และ Deepawansa Teekawa เป็นภาษาอังกฤษอีกด้วย จึงถือว่าเป็นนักเขียนที่มีผลงานมากมายในด้านพุทธศาสนาและประวัติศาสตร์ศรีลังกา

ดร.คุรุเกใช้ชีวิตหลังเกษียณโดยการทำงานที่มหาวิทยาลัยเวสต์ในแคลิฟอร์เนีย โดยดำรงตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการภาควิชาการศึกษาพุทธศาสนาและฮินดู และยังเข้าร่วมงานสมณารัตน์นานาชาติ ตลอดจนได้รับเชิญให้เป็นวิทยากรในงานสมมนาอีกเป็นจำนวนมาก เมื่อเมืองที่ท่านอาศัยอยู่คือลอสแอนเจลิสประสบปัญหาสังคมอาชญากรรม ท่านจึงได้ก่อตั้งองค์กรเพื่อขอจัดความรุนแรงและอาชญากรรม ดังกลุ่มเฝ้าระวังอาชญากรรมโดยอาศัยความร่วมมือจากตำรวจท้องถิ่นขึ้นมา อีกทั้ง ท่านยังเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับนับถือในชุมชนอย่างมาก จึงอาจกล่าวได้ว่า ท่านดำรงชีวิตอยู่เพื่อเป็นแบบอย่างโดยแท้จริง

ดร.คุรุเกอาศัยอยู่ในซานเมืองลอสแอนเจลิส และเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาและชุมชนเป็นประจำ การเสียชีวิตของท่านนำมาซึ่งความเศร้าเสียใจของผู้คนจำนวนมาก โดยพิธีศพของท่านได้จัดขึ้นที่ลอสแอนเจลิสด้วย ■

WFB Activities

Group photo at Beijing Longgoun ถ่ายภาพหมู่ที่วัดทองนพคุณ

Press conference สื่อมวลชน และผู้เข้าร่วมงานแถลงข่าว

Original Tripitaka recoded on palm leaves
ต้นฉบับพระไตรปิฎกที่พระถังซำจั๋ง บันทึก

อรนุชา จาก Bangkok Post ตั้งคำถาม

ภิกษุ Qing Yuan of BAC

Mongolian dance สาวมอโกเลีย แสดงศิลปวัฒนธรรมต้อนรับ

Welcome at VIP room การต้อนรับที่ห้อง VIP

*The abbot of Ta Si En Si presented a souvenir to Vimolrat เจ้าอาวาสวัด
ท่าเสา มอชของที่ระลึกแก่วิมลรัตน์*

*Group photo of Mahayana monks
กลุ่มพระมหายาน (จีน)*

the convention hall of Wanfu seven-star hotel ห้องประชุมที่โรงแรม ที่ Baoji

世界佛教徒联谊会第27届大会

世佛联第27届大会会徽

2014年10月，世界佛教徒联谊会（WFB，以下简称“世佛联”）第27届大会将在法门寺佛文化景区举行开幕仪式。这是全世界佛教徒共襄盛举的盛会，也是目前为止世界范围内佛教界参与人员数量最多、涉及佛教领域发展最全面、组织部署最严密的最高等级盛会，同时也是被联合国教科文组织认可的具备权威性的佛教活动团体。

法门寺佛文化景区作为宝鸡重要的佛文化旅游圣地，宝鸡市委、市政府对其建设发展给予高度重视，景区开业五年多以来，积极创新佛文化产业发展方式，整合各方资源，建立了强有力的产业开发和协调服务机制，在全世界树立了法门寺佛文化旅游品牌。

此次“世佛联”大会正式确定在法门寺佛文化景区举办，是对法门寺在世界佛教史上重要地位的认可，也是对法门寺佛文化景区工作的信任和鼓舞。法门寺佛文化景区将以全新的风貌，迎接世界各国的高僧大德、信众、游客相聚法门，来体会法门寺佛文化的独特魅力，感受宝鸡人民的热情，并致力于将世界各地的佛教信众紧密的联系起来，为弘扬佛法，促进佛教发展及增进世界公益慈善事业而努力。

佛教教旗

The 27' session of the World Fellowship of Buddhists

After the all-round investigation of Committee for General Affairs of "The World Fellowship of Buddhists", Baoji City of Shaanxi Province obtains the qualification to hold the 27th World Buddhists Sodality and Famen Temple Buddhist Culture Scenic Area organizes the opening ceremony, Buddhist relics worshipping ceremony and other important activities.

That the convention of "The World Fellowship of Buddhists" is decided to be held in Famen Temple Buddhist Culture Scenic Area, which indicates that the important place of Famen Temple in world Buddhism history is recognized and Famen Temple Buddhist Culture Scenic Area is trusted and encouraged. Famen Temple Buddhist Culture Scenic Area will welcome the eminent monks, people of virtue, disciples and tourists from various countries in the world with brand new appearance, so as to make them experience the unique charm of Buddhism culture of Famen Temple and feel the passion of people in Baoji. Furthermore, it will devote itself to closely interrelating Buddhism disciples around the world and make efforts to carry forward Buddha dharma, promote the development of world Buddhism and strengthen the influence of Buddhists on world public welfare and charities.

圓光世界
樂遠實現

From Rev. Sangho Kwon
Won Buddhism R.O. KOREA

I hope The 27th WFB
Conference in China, be
success and the best

Phallu Thain
D.V.F.B.

